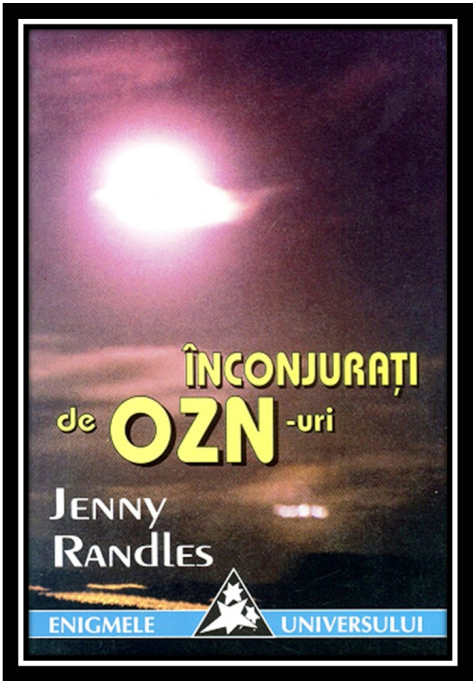
ÎNCONJURAȚI
de OZN -uri
JENNY
RANDLES
ENIGMELE
UNIVERSULUI

ÎNCONJURAŢI
de OZN-uri
Specialistă recunoscută pe plan mondial în domeniul UFO-logiei, Jenny Randles încearcă să circumscrie elementele tipice care definesc apartenenţa unor corpuri neidentificate la sferele OZN. Cu acest prilej, autoarea trece în revistă aparitiile certe semnalate pe toate meridianele lumii, indicând zonele fierbinţi ale prezenţei OZN-urilor.
Rod al unei profunde documentări, cartea oferă cititorilor o perspectivă ştiinţifică în haosul de opinii fanteziste ce înconjoară cea mai mare enigmă a epocii moderne.
SAECULUM I.O.
VESTALA

JENNY RANDLES

Înconjuraţi de O.Z.N.-un

Titlul original al lucrării: UFOS & How to See Them

London, 1992 – Bucureşti, 1997

Un O.Z.N. este zărit la fiecare trei minute pe planeta noastră. Cartea aceasta este dedicată acelora care visează să intre în contact cu un O.Z.N. sau care cred că au zărit „ceva”, dar nu sunt siguri ce anume. Volumul de faţă e rodul a 20 de ani de cercetări în mii de cazuri de apariţii de O.Z.N.-un, pe baza relatărilor martorilor oculari din toate colţurile lumii.

Un O.Z.N. poate apărea oriunde. Cu această carte veţi fi în măsură

— Să înţelegeţi cum arată un O.Z.N., ce pot face şi unde şi când pot apărea ele;

— Să aflaţi care sunt „punctele fierbinţi” din lumea

întreagă;

— Să învăţaţi cum să depistaţi singur un O.Z.N.

— Să comparaţi propria experienţă cu experienţa altor mii de persoane, asupra căreia experţii s-au documentat; să evaluaţi dacă ceea ce aţi văzut era cu adevărat un O.Z.N., sau unul din nenumăratele şi fascinantele posibile obiecte zburătoare identificate.

Acest tratat elementar bine documentat asupra celei mai mari taine a epocii moderne va oferi cititorilor de pretutindeni, dornici să depisteze un O.Z.N., o lectură incitantă şi va constitui un ghid către „întâlnirea neobişnuită la care râvnesc”.

Jenny Randles este o cunoscută expertă a fenomenului O.Z.N. Este autoarea unor lucrări de specialitate care au devenit bestsellers-uri în lumea întreagă. De asemenea, de peste zece ani ea este director de investigaţii al B.U.F.O.R.A., cel mai vechi şi cel mai bine constituit grup englez de O.Z.N. – ologi. A prezentat expuneri în faţa unor membri ai parlamentului şi a conferenţiat la Jodrell Bank Planetarium. Ea este, totodată, consultant editorial al revistei International U.F.O. Reporter, publicată de cea mai prestigioasă autoritate americană – Center for UFO Studies (Centrul de studii asupra O.Z.N.-urilor).

Introducere

Această carte nu tratează doar chestiunea depistării O.Z.N.-urilor. Ea este destinată să fie folosită de oricine care a zărit ceva ciudat pe cer, ori – mai degrabă – de oricine care ar dori să vadă ceva neobişnuit, dar nu ştie de unde să înceapă. Dacă aţi aspirat vreodată să vă alăturaţi milioanelor de oameni din mai toate ţările existente pe glob, care cred că au depistat un O.Z.N., atunci se poate afirma că această carte a fost scrisă anume pentru a vă veni în ajutor, în acest scop.

După o introducere în istoria misterului O.Z.N.-urilor, care se extinde pe durata a mii de ani, pătrundem în chiar miezul lucrării. O secţiune este dedicată, la început, tuturor acelora care cred că deja au văzut un O.Z.N. Folosind sistemul nostru unic de documentaţie fotografică şi scriptică veţi putea aprecia singur propria experienţă cu mulţimea şi varietatea fenomenelor care pot produce efecte înşelătoare. După aceasta vă veţi da seama cu destulă limpezime dacă aţi întâlnit cu adevărat un O.Z.N. sau trebuie să mai perseveraţi.

Dacă experienţa dvs. nu este relevantă, să nu vă daţi bătut. Restul lucrării este plin de informaţii despre modul cum să vă măriţi şansele de a realiza o adevărată întâlnire misterioasă. Veţi găsi sfaturi despre modul cum să organizaţi scrutarea cerului, despre cele mai bune căi de fotografiere pentru a capta acel detaliu aproape imperceptibil care ar putea convinge lumea că O.Z.N-urile sunt reale, precum şi îndrumări care vă vor arăta ce trebuie să faceţi dacă aveţi norocul să surprindeţi ceva cu adevărat extraordinar. Există chiar şi un ghid orientativ al celor mai comune tipuri de O.Z.N., întocmit pe baza experienţei proprii, care vă va permite să faceţi o paralelă între ceea ce aţi depistat şi descoperirile noastre.

În partea a doua a cărţii am prezentat un studiu complet cu privire la cele mai cunoscute locuri din lume bântuite de O.Z.N.-un, pe care le numim „Zone fierbinţi”. Folosind indicaţiile din această secţiune veţi şti unde să vă duceţi pentru a avea maximum de posibilităţi de a întâlni O.Z.N.-un, precum şi ceea ce vă puteţi aştepta să vedeţi, dacă vă duceţi acolo.

O.Z.N.-urile constituie misterul cel mai de nepătruns al erei spaţiale. Dacă vor fi găsite dovezi, lucrul acesta ar putea schimba lumea. Oricine poate găsi dovada concludentă şi rezolva misterul… Sunteţi pregătiţi pentru

această aventură?

Partea I

Istoric

1. Povestea O.Z.N.-urilor

ANUL 1.000 î.Hr.

PRIMUL MARTOR OCULAR

După cum reiese din Vechiul Testament al Bibliei, profetul Iezechiel a fost una din primele fiinţe omeneşti care a avut parte de o întâlnire misterioasă. Dar, oare, amintirile aşternute în scris reprezintă altceva decât o încercare zadarnică de a descrie ceea ce nu era posibil să fie descris, ori – poate – ceva mai mult decât un vis?

Profetul scrie despre un „vârtej” şi „un nor mare” cu „foc ce se înfăşură către interior”, care a stârnit nisipul pustiului în timp ce cobora. Apoi el s-a dezvăluit ca „o roată în interiorul altei roţi” ce lansa „fulgere către pământ”. Nava, care sub razele soarelui avea strălucirea metalului polizat, a devenit obiectul unui „Contact”, când în interiorul lui au fost zărite fiinţe ciudate. Apoi, după cum ni se relatează, s-a auzit glasul lui Dumnezeu, care a vorbit despre pace şi bună înţelegere, înzestrându-l pe martorul uluit cu harul paranormal de a citi viitorul. După ce au trecut mii de ani, încă mai au loc întâmplări aproape identice. Desigur, astăzi aceia care sunt martori la asemenea fenomene se străduiesc să-i convingă pe scepticii încăpăţânaţi, ei înşişi rămânând cu impresii vagi, confuze şi, uneori, căpătând însuşiri paranormale. Ei nu mai sunt socotiţi profeţi care au dialogat cu Atotputernicul, ci doar oameni induşi în eroare, ori sunt consideraţi a face parte din puţinii aleşi care s-au întâlnit cu extratereştrii coborâţi din stele.

Paralelele sunt pertinente, însă problemele pe care le ridică rămân fără răspuns.

O.Z.N.-urile nu constituie un fenomen nou. Această ilustraţie medievală din Elveţia descrie ceea ce a fost zărit la 7 august 1566, la Basel. Lumini ciudate au apărut totdeauna de-a lungul timpului pe bolta cerului. Astăzi noi le numim simplu O.Z.N.-un.

Nava cosmică văzută de Iezechiel constituie încă subiectul controverselor aproape la fel de înverşunate ca acelea referitoare la întâlnirile cu O.Z.N.-urile moderne. Ea a fost apreciată de unii drept o dovadă a faptului că o navă cosmică venită din alte lumi s-a pogorât în Orientul Mijlociu, iar de alţii drept vedenii, rezultatul halucinaţiilor. În 1991, un fizician, care cerceta cauzele ce au provocat formarea spaţiilor circulare în lanurile cultivate, a sugerat posibilitatea ca profetul să fi văzut un vârtej noros de aer electrizat, ceea ce poate constitui şi cheia misterului din zilele noastre.

Povestea lui Iezechiel a fost preluată şi folosită de experţi pentru a formula propria lor versiune a adevărului.

Aşa se prezintă lumea O.Z.N. – ologiei.

AUGUST 1566 MĂRTURII STRĂVECHI

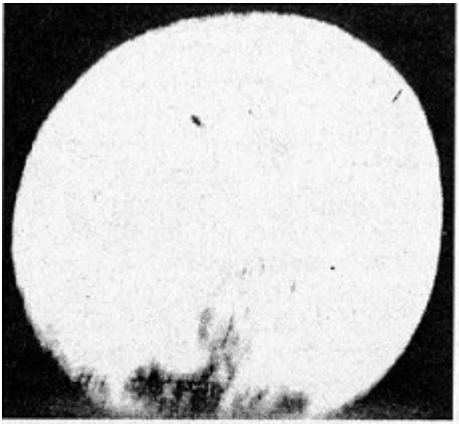

Prima fotografie a unui O.Z.N. Un astronom de la observatorul mexican a surprins, cu ajutorul unui aparat de fotografiat ataşat telescopului, acest obiect ce străbătea discul soarelui. Faptul s-a petrecut în august 1883.

Cercetătorii ştiinţifici, orientându-se după unele precedente, cum este şi povestea lui Iezechiel, au căutat O.Z.N.-un în toate textele timpurii ale celor mai importante civilizaţii. Au descoperit multe. Raymond Drake a scris o serie de cărţi pe baza cercetărilor proprii, dezvăluind sute de posibile „mărturii vizionare". Fiecare cultură a descris O.Z.N.-urile, folosind termeni relevanţi. Romanilor li se părea că ele sunt nişte „scuturi care vărsau foc". Locuitorii subcontinentului indian din perioada mitică despre care istoriseşte Mahābhārata, le asemuiau zeilor călătorind prin văzduh în „vimana" – vehicule ce azvârleau lănci ucigătoare prin părţile lor laterale.

Desigur, unele povestiri pot fi simple legende, dar chiar şi acestea se întemeiază de obicei, în oarecare măsură, pe fapte. Altele însă erau, fără îndoială, mărturii reale despre lucruri ce depăşeau puterea de înţelegere chiar şi a minţilor celor mai pătrunzătoare ale epocii. Numai în timpurile cele mai recente ştiinţa a dezvăluit tainele stelelor şi ale pământului nostru, explicând

fenomene – ca meteoriţii şi aurora, de pildă

— Care doar cu câteva secole mai în urmă păreau miracole. Cândva chiar şi curcubeul trebuie că a fost asimilat cu un O.Z.N., căci O.Z.N. se traduce – literal – Obiect Zburător Neidentificat. Curcubeul a rămas vreme foarte îndelungată un asemenea obiect.

De fapt, majoritatea lucrurilor ce pot fi zărite pe boltă au constituit O.Z.N.-un până am ajuns să le înţelegem. În mod logic, desigur că şi astăzi trebuie să existe lucruri ce necesita explicaţii. Unele din O.Z.N.-urile noastre vor deveni minuni ale naturii despre care se va preda în şcoli elevilor din mileniul viitor.

Există şi pericolul unor înşelătorii retrospective. Ţinând seama de popularitatea tainei O.Z.N.-urilor ar fi amuzant să fie fabricată o „viziune străveche”. Presupuse relatări despre o navă cosmică ce ar fi zburat în faţa ochilor unor călugări uluiţi de la o mănăstire din Yorkshire, în anul 1290, şi despre o întâlnire misterioasă pe care un tâmplar de mobilă fină ar fi avut-o pe unul din dealurile de la Buckinghamshire în epoca victoriană, au fost demascate ca fiind false. Aceasta din urmă a constituit subiectul principal al volumului publicat în 1979 de către David Langford, scriitor preocupat de probleme ştiinţifice, intitulat o relatare despre o întâlnire cu locuitori din alte lumi. Există chiar şi astăzi oameni care dau crezare poveştii despre prima întâlnire cu extratereştrii din epoca modernă, care ar fi avut loc la 4 octombrie 1871, deşi Langford în persoană a recunoscut că tot ce scrisese nu a fost decât o farsă ticluită cu isteţime chiar de el.

Sunt, totuşi, şi relatări care pot fi luate în serios. Către sfârşitul vieţii sale, psihologul Carl Jung a descoperit la Biblioteca Centrală din Zürich, în timp ce făcea cercetări privind O.Z.N.-urile, o gravură în lemn ce conţinea detalii despre un incident petrecut la Basel, în

Elveţia, la 7 august 1566.

Este posibil ca acest incident să fi fost o formă a unui fenomen optic din cauza soarelui; arhivele europene din perioada respectivă menţionează mai multe cazuri similare. Nu ne putem da seama ce au văzut, dar pentru cetăţeni a reprezentat un O.Z.N. la fel de enigmatic ca orice obiect neidentificat depistat în zilele noastre.

12 AUGUST 1883

DOVEZI FOTOGRAFICE

În secolul al XIX-lea astronomii au zărit adesea „meteoriţi11 care se comportau ciudat. Ei i-au descris în articole savante, dar nu conţineau misterul unui O.Z.N., pentru a le include în rândul acestora. Atunci un om şi aparatul său de fotografiat au surprins pentru prima dată în lume, imaginea unui O.Z.N.

Lucrul acesta a fost realizat în observatorul de la Zacatecas, la aproape 4.000 de metri altitudine în munţii mexicani. Directorul José Bonilla cerceta petele solare şi folosea un aparat de fotografiat ataşat la telescop pentru a le înregistra. Dar se petreceau lucruri stranii: obiecte sclipitoare se mişcau şi se încrucişau prin faţa soarelui, iar el le-a fotografiat pentru a dovedi că nu a avut halucinaţii.

Bonilla a publicat următoarele declaraţii în presa internaţională: „Am izbutit să fixez traiectoria lor în faţa discului solar… Unele păreau rotunde sau sferice, dar pe fotografie se observă că au o formă neregulată. Înainte de a fi străbătut spaţiul din faţa discului solar aceste corpuri lăsau o dâră strălucitoare de lumină, iar în timpul trecerii prin faţa soarelui deveneau opace şi întunecate pe fundalul mai luminos”.

Unul din obiectele pe care le-a fotografiat părea „o stea cu cinci colţuri şi centrul întunecat”. Evident, s-au făcut tot felul de speculaţii, presupunându-se că păsări sau – poate – insecte luminescente s-au perindat întâmplător

prin faţa obiectivului telescopului. Totuşi, Bonilla şi-a susţinut convingerea că au fost obiecte dincolo de spaţiul terestru, dar că – judecând după viteza deplasării pe care a izbutit să o măsoare – ele nu puteau fi dincolo de zona lunii.

El a fost prima persoană care a dovedit că a văzut O.Z.N.-un, fotografiindu-le. Dar nu avea să fie ultimul.

NOIEMBRIE 1896

UNDELE AERONAVELOR

Pe măsură ce secolul al XIX-lea se apropia de sfârşit, societatea occidentală visa tot mai mult la zborul cu motor. Inventatorii făceau experimentări cu baloane şi dirijabile. Scriitorii de literatură ştiinţifico-fantastică din noua generaţie deveneau tot mai cutezători. Jules Verne publica Robur Cuceritorul, în 1892, demonstrând că dominaţia pe calea aerului poate fi decisivă în timp de război.

Dintr-un amestec de realitate şi ficţiune au rezultat undele aeronavelor – primul şuvoi informaţional concentrat cu privire la activitatea O.Z.N.-urilor, localizate în timp şi în spaţiu, în prezent undele constituie partea majoră a probelor – care periodic se acumulează mai peste tot în lume – ce dovedesc existenţa O.Z.N.-urilor. În 1896 încă nu exista misterul O.Z.N.-urilor, de aceea imaginile depistate erau considerate ca fiind ale unor nave cosmice reale.

Deşi au existat precedente răzleţe, noaptea de 17 noiembrie 1896 a fost prima când cetăţenii din Sacramento, capitala statului California din S.U.A., au văzut evoluând deasupra oraşului „o lampă electrică cu arc, propulsată de o forţă misterioasă. Ea a mai fost zărită, adesea sub înfăţişarea unei pete luminoase ce naviga pe bolta întunecoasă; dar au fost depistate imagini şi în cursul zilei în spaţiu, în diferite părţi ale statului. Unii martori au jurat că lumina era ataşată de un obiect în formă de trabuc gros, adică exact forma pe care lumea şi-o închipuia că

trebuie să o aibă o navă cosmică. Oare a fost o aeronavă spaţială construită în secret şi apoi testată deasupra Californiei?

Controversele au devenit aprinse.

Ziarele vremii au reacţionat foarte asemănător cu presa din zilele noastre. Unele au întâmpinat ştirile cu mult scepticism, un binecunoscut profesor calificându-le drept „o conjuraţie mincinoasă a masoneriei. Altele au socotit relatările

— Al căror număr creştea rapid – ca observaţii asupra unor lucruri stranii. Câţiva gazetari au sesizat că ele reprezintă – potenţial – material pentru încropirea unor „poveşti grase11 şi au publicat o serie de reportaje despre mesaje primite de la unii inventatori, despre primejdia unui atac din partea Cubei (care se afla în dispută cu S.U.A.), precum şi despre aterizarea unor aeronave şi ocupanţii lor (descrişi totdeauna excentrici, dar ca umanoizi).

Valului iniţial din California i-a urmat fenomenul mai larg de depistare a unor aeronave în întreg spaţiul de centru-vest al Americii.

Jérôme Clark de la C.U.F.O.S. (Centrul de studii al O.Z.N.-urilor) a studiat documentele şi consemnările originare şi a dedus că bună parte a exagerărilor publicate de presă provin din „spiritul de frontieră11 – legendele despre vitejia coloniştilor care au „îmblânzit11 vestul, ce încă circulau în ultimul deceniu al secolului trecut. Unele relatări esenţiale despre aeronave au fost calificate drept farse rezultate din spiritul acesta unic. Un exemplu în acest sens îl constituie povestea uciderii de către locuitorii oraşului Aurora din Texas a unei fiinţe venite din spaţiul extraterestru. Dar mai este şi celebra poveste a lui Alexander Hamilton.

Hamilton a relatat că, în aprilie 1897, o vacă a fost

furată de o navă cosmică la Le Roy, în Kansas. Această poveste a devenit un exemplu clasic al lumii O.Z.N.-urilor. După aproape un secol, în 1991, ea a constituit subiectul unui volum important publicat de respectatul scriitor John Spencer, care o prezenta ca un fapt de netăgăduit. Din păcate, aşa ceva nu s-a întâmplat.

Hamilton făcea parte din „clubul mincinoşilor 1 din localitate, ai cărui membri se întreceau în a ticlui poveşti care de care mai gogonate. Cercetătorul de folclor dr. Thomas Bullard a demonstrat că Hamilton în persoană a recunoscut în presa locală, la numai câteva zile după publicarea presupusei întâmplări, că e vorba de o simplă farsă pe care a pus-o la cale el însuşi. Dar oamenii de bună-credinţă au făcut să circule poveşti pe care ei înşişi nu şi le puteau explica. Astăzi noi deţinem capacitatea superioară de a distinge ce se petrece în jurul nostru şi ne dăm seama că multe din luminile călătoare sunt meteoriţi sau planeta Venus. Cu siguranţă însă că ceea ce astăzi numim O.Z.N. survolau şi în acele vremuri printre undele aeronavelor cosmice.

Relatări au continuat să parvină din Noua Zeelandă şi Australia. Dar vâlva cea mai mare s-a stârnit în Anglia, între anii 1909 şi 1912. Tipică pentru spiritul vremii a fost relatarea făcută de P.C. Kettle din Peterborough, la 23 martie 1909, care a descris duduitul unui motor şi o lampă cu lumina foarte puternică ataşată de un obiect zburător de formă alungită şi corpul întunecat.

Prin 1909 s-a experimentat, cu succes, zborul unor dirijabile, ceea ce a provocat mari temeri în Anglia, în legătură cu posibilitatea unei invazii din partea Germaniei, ţară ce deţinea primul loc în construcţia aeronavelor. Pentru omul de rând, folosirea acestora în timp de război constituia o ameninţare la fel de reală ca aceea a rachetelor nucleare în zilele noastre.

După ce un dirijabil a evoluat deasupra şantierelor navale de la Sheemess, în Kent, la 14 octombrie 1912, Winston Churchill, pe atunci prim-lord al Amiralităţii, a declarat în parlament în mod categoric că obiectul respectiv nu era de provenienţă engleză; iar contele Zeppelin a susţinut că nici de origine germană nu era. Ulterior, istoria a confirmat că amândouă personalităţile spuseseră adevărul. Astfel, Churchill a devenit primul om politic ce a recunoscut în public, existenţa în spaţiul atmosferic a unor obiecte necunoscute.

Cu 40 de ani înainte ca termenul să fi fost inventat, se recunoscuse oficial existenţa O.Z.N.-urilor.

25 FEBRUARIE 1942

INVADAREA ORAŞULUI

LOS ANGELES

La numai câteva săptămâni după atacul mişelesc japonez împotriva bazei de la Pearl Harbor, coasta americană de vest s-a aflat în alertă. În primele ore ale zilei de 25 februarie 1942, temerile păreau să se adeverească. A fost impus camuflajul nocturn în oraşul Los Angeles, cetăţenii au fost cuprinşi de panică, echipele de apărare antiaeriană au fost chemate la datorie şi timp de o oră un adevărat baraj de foc a blocat cerul. Fotografiile arată fascicolele strălucitoare ale reflectoarelor brăzdând întunericul nopţii, schijele bombelor explodate punctând bolta – dar nu se văd avioane inamice.

Comunicatul oficial a calificat incidentul drept o alertă falsă datorată tensiunii nervoase provocată de starea de război, însă mai mulţi martori au susţinut că au văzut un obiect voluminos şi întunecat ce naviga în văzduh, deasupra coastei, în jos spre Santa Monica.

În 1987, cercetătorul Timothy Good, specialist în domeniul O.Z.N.-urilor, dădea publicităţii un document obţinut pe baza „Legii privind libertatea de informaţie în

S.U.A.”, ce fusese păstrat secret peste treizeci de ani. Era un memorandum adresat preşedintelui Roosevelt, redactat exact douăzeci şi patru de ore după incident, prin care şeful Marelui Stat Major îl informa că – „în pofida dezminţirilor – aeroplane neidentificate, altele decât cele ale armatei de uscat sau ale marinei militare, zburaseră deasupra oraşului Los Angeles”. Oare aceasta a fost o încercare din partea militarilor de a justifica haosul dezlănţuit sau ea a reprezentat recunoaşterea faptului că obiecte aeriene neidentificate, dar reale, fuseseră cauza alarmei? Steven Spielberg a parodiat evenimentul în filmul „1941”.

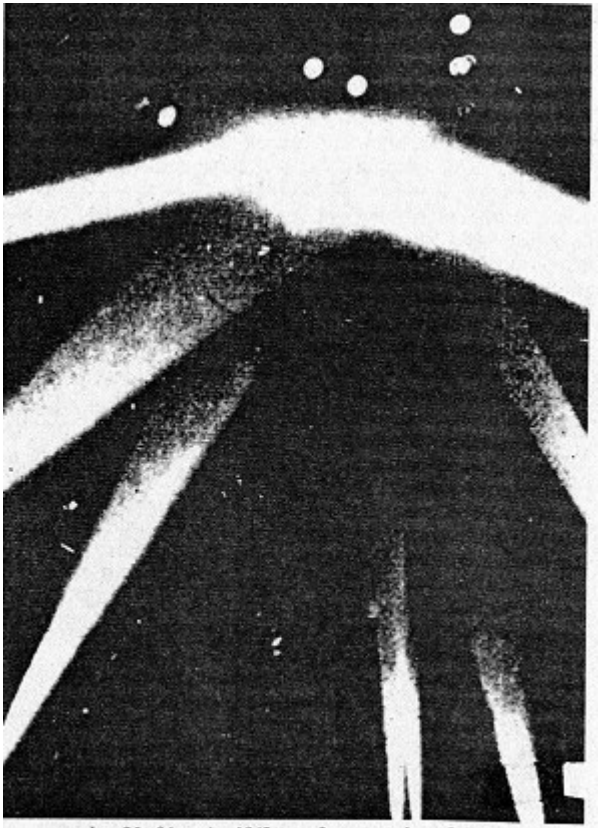

La 25 februarie 1942 au fost semnalate O.Z.N.–uri deasupra oraşului Los Angeles, California. Apariţiile au fost puse pe seama unei invazii care nu a avut loc niciodată. Însă împotriva acestor obiecte fantomă a fost îndreptat tirul antiaerian, după cum se vede în fotografie.

AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL

VÂNĂTORII DE „FOO”.

În ultimii trei ani ai războiului, piloţii Forţelor Aliate de pe majoritatea teatrelor de operaţiuni s-au întâlnit, din când în când, cu nişte sfere de lumină ce păreau că urmăresc avioanele. S-a presupus că ele erau descărcări electrice asemănătoare „focului Sfântului Elmo”, care pot apărea la vârfurile aripilor avioanelor. Dar aceste sfere ciudate pluteau liber, iar când rapoartele despre apariţia lor s-au înmulţit, diagnosticul a trebuit modificat. Oare

aceste obiecte erau arme secrete naziste cu ajutorul cărora se încerca – poate – tulburarea radarelor? Dacă da, ele nu au avut efect şi continua lor apariţie nu pare să fi stârnit interesul oficial faţă de ele.

După război s-a dezvăluit că ele nu erau arme germane şi nici japoneze şi că piloţii acestor naţiuni le zăriseră şi ei.

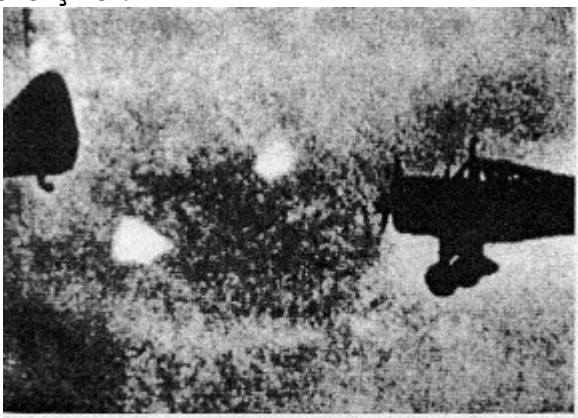

O poveste tipică despre „vânătoarea de foc" din timpul celui de al doilea război mondial, ilustrată de această fotografie, pentru a dovedi realitatea misterului. Sferele de lumină strălucitoare s-au ţinut atât după avioanele Aliaţilor cât şi ale Axei. Nimeni nu ştie ce au fost ele, astăzi însă ni se înfăţişează precum clasicul O.Z.N. sub forma „sferei de lumină".

Acum pare limpede că ele au constituit „întâlniri cu mingi de lumină" de tipul O.Z.N.-urilor, care adesea încă pot fi zărite. De fapt, nu e surprinzător că ele au creat agitaţii.

Pentru prima oară în istorie mii de aeronave se înălţau în acelaşi timp în văzduh, sporind astfel şansele unor întâlniri neobişnuite. Pe vreme de război era inevitabil ca luminile depistate să fie socotite ostile, presupunându-se că ele sunt arme secrete ale duşmanului.

Piloţii americani au botezat aceste lumini „vânătorii de foc", inspirându-se dintr-un film de desene animate foarte popular în vremea respectivă, al cărui personaj

principal – Smokey Stover – rostea un fel de lozincă stereotipă: „Unde-i un foo, acolo-i şi foc!”

Un raport ilustrativ ni-l oferă locotenentul David McFalls, care făcea parte din escadrila americană de avioane de vânătoare 415. În ziua de 22 decembrie 1944, la ora 18, el zbura deasupra provinciei Alsacia – Lorena, la frontiera franco-germană, când a zărit: două lumini strălucitoare care urcau de la pământ şi se apropiau de noi.

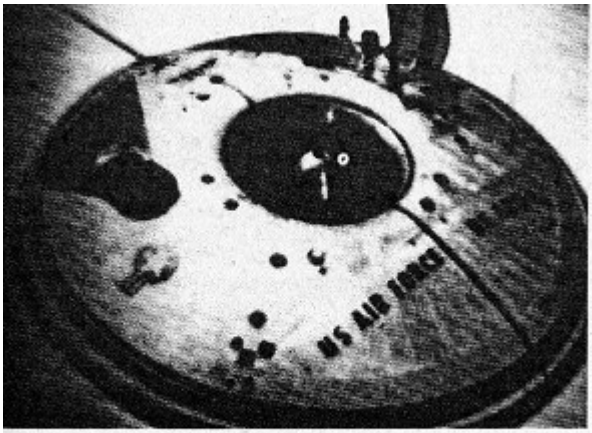

După al doilea război mondial au fost întreprinse încercări de a construi o aeronavă în formă de „farfurie zburătoare“, însă eforturile au fost zadarnice. Totuşi există zvonuri conform cărora naziştii aproape reuşiseră această performanţă, în ultimele zile ale războiului. Fotografia prezintă una din încercările americane de la începutul anilor '50.

Când au ajuns la nivelul nostru s-au oprit la coada avionului. Erau nişte lumini uriaşe, strălucitoare, de culoare portocalie. Au rămas acolo cam două minute. Apoi s-au îndepărtat de noi şi focul părea că se stinge”.

Există două fotografii cu ceea ce se consideră că sunt „vânători de foc”. Cea mai clară dintre ele ne prezintă două lumini exact la coada a doua avioane de vânătoare japoneze. Se crede că aceste fotografii au fost făcute deasupra Pacificului, prin 1942.

MAI 1946

RACHETELE FANTOMĂ

După încheierea celui de al doilea război mondial au circulat multe zvonuri despre capacitatea creatoare în materie de tehnică de luptă a oamenilor de ştiinţă germani. Cel mai popular, în favoarea căruia exista oarecare temei, era zvonul că aceştia ar fi construit o navă aeriană în formă de taler, al cărei zbor de încercare ar fi avut loc în februarie 1945, cu puţin înainte de dispariţia lui Hitler. Dacă aceste experienţe s-ar fi încheiat cu succes, altul ar fi fost rezultatul războiului. Când aliaţii au ocupat Europa ei au distrus toate prototipurile şi planurile capturate pentru ca ele să nu cadă în mâini duşmane. t

Se spune că obiectul era foarte asemănător unei „farfurii zburătoare" de dimensiuni obişnuite. Companii aviatice şi cel puţin un program militar secret al S.U.A. au încercat să construiască „o aeronavă în formă de farfurie", în anii imediat următori războiului, dar au abandonat curând experimentul când calculele au dovedit că un asemenea aparat ar fi instabil din punct de vedere aerodinamic. Se păstrează încă fotografia unui astfel de aparat.

Naziştii lucrau şi ei la realizarea primei rachete intercontinentale ce trebuia să transporte bombe direct asupra oraşelor americane. În anii războiului rece au existat mari temeri că Uniunea Sovietică ar putea dobândi tehnica necesară. De aceea nu a fost surprinzător că valul de activitate a O.Z.N.-urilor, care s-a abătut asupra Suediei un an mai târziu, a provocat mare îngrijorare la Whitehall şi la

Washington. Părea plauzibil că Uniunea Sovietică testa rachetele capturate pentru a realiza o treaptă de performanţă superioară.

Agenţiile suedeze de securitate au dezvăluit circa o mie de astfel de cazuri de survolare în 1946, majoritatea descrierilor asemănându-se. Cercetările întreprinse de

Anders Lilyegren şi Klas Svahn, specialişti în O.Z.N.-un, au dezvăluit depistarea unui obiect necunoscut de către un soldat în termen la baza de la Fredricsborg, de lângă Stockholm, în timpul zilei de 30 iulie. Soldatul a văzut „un obiect zburător [care avea] aripi scurte, dar nu emitea niciun sunet la înălţimea de 2000 de metri. Viteza era mai mare decât a unui avion turbojet”.

Obiectul a străbătut în viteză cerul şi s-a prăbuşit abrupt din văzduh, lăsând în urmă o dâră aşa cum ar fi făcut o rachetă. O fotografie realizată la 9 iulie prezintă un obiect de forma unei picături de lacrimă cu o coadă stufoasă de foc, căzând aproape vertical; dar cercetătorii ştiinţifici sunt de părere că acesta a fost (ca în multe alte ocazii) un meteorit incandescent.

Deşi s-a considerat că optzeci la sută din imaginile depistate fac parte din această categorie, organele militare suedeze s-au ferit să respingă existenţa acestui val. Problema nu a fost niciodată elucidată în mod mulţumitor şi după trecerea a zeci de ani continuă încă să surprindă şi să nedumerească.

În ultimul său raport, datat 23 decembrie 1946, comandantul-şef al corpului de investigaţie suedez a recunoscut că a fost înfrânt: „În pofida eforturilor intense care au fost depuse, folosindu-se toate mijloacele pe care le aveam la îndemână, nu am obţinut o dovadă concludentă care să ateste că în vecinătatea Suediei au fost efectuate experimentări cu proiectile sub formă de rachete… (dar) nu putem respinge anumite fapte, socotindu-le rezultatul purei imaginaţii a oamenilor”.

Se crede că acele „anumite fapte” au fost obiecte – depistate de aparatele radar – ce evoluau cu viteze mult superioare avioanelor convenţionale şi totuşi mai lent decât meteoriţii. Orice ar fi fost aceste „rachete fantomă” nu s-a reuşit să fie stabilită originea lor.

Un alt val de activitate a O.Z.N. – „-urilor avusese loc, fără a se putea lămuri ceva.

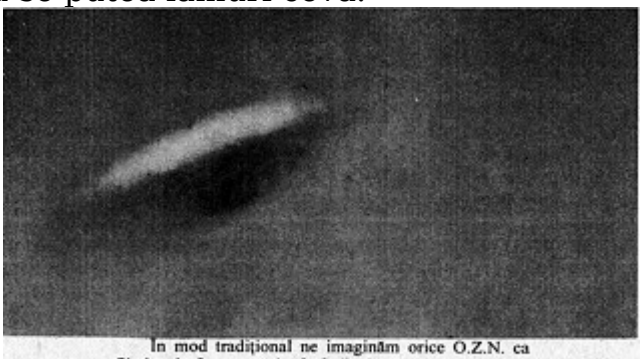

În mod tradiţional ne imaginăm orice O.Z.N. ca fiind sub forma unei „farfurii zburătoare", cum este obiectul din fotografia alăturată. Totuşi au existat apariţii de O.Z.N.–uri descrise sub forma de sfere–de–lumină sau de rachete.

24 IUNIE 1947
FARFURIILE ZBURĂTOARE
INTRĂ ÎN SCENĂ

După ce al doilea război mondial trecuse în amintire, presa americană începu să caute alte subiecte captivante de dezbătut. Un prilej perfect i-a oferit o după-amiază de marţi, în plină vară a anului 1947. O.Z.N.-un mai fuseseră depistate cu ocazia ultimului val care măturase văzduhul posomorât al statelor Washington şi Oregon, din sud-vestul Statelor Unite, dar acesta a fost primul caz care a captat instantaneu atenţia publică. Eliberată de restricţiile impuse în timpul războiului, întreaga mass-media, inclusiv radioul şi televiziunea, a exploatat din plin întâlnirea neobişnuită pe care a avut-o pilotul particular Kenneth Arnold, ştire care s-a răspândit pe tot globul.

Arnold, om de afaceri, pilota un avion uşor şi – în drum de la Chehalis, în Washington, către Yakima – tocmai survola peisajul de o frumuseţe care îţi tăia respiraţia, din Munţii Cascadelor. Un avion de transport al marinei dispăruse şi se instituise o răsplată de 5.000 de dolari acelora care îl vor descoperi. Premiul, dar şi sentimentul

de solidaritate de breaslă, l-au determinat pe Arnold să facă un ocol, în nădejdea că va găsi vreo urmă a aeroplanului căutat. În loc de aceasta, el a rămas surprins când a zărit o serie de fulgere ce evoluau pe boltă. În relatarea – pe care personal a dat-o publicităţii

— Despre acest istoric eveniment, Arnold povesteşte ce a văzut: „La stânga mea, departe, spre vest, am observat o formaţiune de obiecte foarte strălucitoare care veneau dinspre Munţii Baker, zburând foarte aproape de vârfurile munţilor şi navigând cu o viteză uriaşă. Am urmărit cum ele se apropiau de fruntariile înzăpezite ale Muntelui Rainier, zicându-mi că ceea ce văd trebuia să fie o întreagă formaţiune de avioane turbojet. Zburau grupat şi erau nouă la număr, deplasându-se în diagonală, în formaţie de eşalon. Ceea ce m-a surprins cel mai mult a fost că obiectele nu aveau cozi”.

Arnold a procedat cu chibzuială: a folosit ceasul de bord spre a calcula viteza dezvoltată de aceste obiecte pentru a străbate distanţe cunoscute, de la o creastă la alta; şi a înlăturat acoperitoarea carlingii pentru a evita reflexele solare, în cele din urmă a conchis că este vorba de noi tipuri de avioane guvernamentale, căci ele survolau – după cum socotise

— Cu o viteză ce depăşea pe aceea a oricărei aeronave cunoscute. Conform aprecierii sale, obiectele zburătoare se aflau la cel puţin treizeci de kilometri depărtare.

Dr. J. Allen Hynek, astronom şi pionier O.Z.N. – olog, a stabilit ulterior că lucrul acesta era imposibil. Pentru a fi zărite de la distanţa respectivă obiectele trebuiau să aibă dimensiuni gigantice, mult mai mari decât afirmase Arnold. Mai probabil ele erau de dimensiuni mai reduse şi se aflau mai aproape decât i s-a părut lui Arnold, pentru ca viteza lor să fie apropiată de cea a aeroplanelor obişnuite.

Este probabil chiar ca ele să fi fost mult mai mici şi mai aproape decât a apreciat Arnold şi că ele erau de fapt un stol de păsări pe care razele soarelui reflectându-se le-a transformat în nişte obiecte stranii. Multe „formaţiuni" de O.Z.N.-un semnalate din 1947 până în prezent s-au dovedit a fi exact acest lucru.

Desenele realizate de Arnold prezintă nişte obiecte foarte apropiate ca formă de o pasăre, cu aripile aduse spre spate, şi nu se aseamănă deloc cu desenele de O.Z.N.-un imaginate

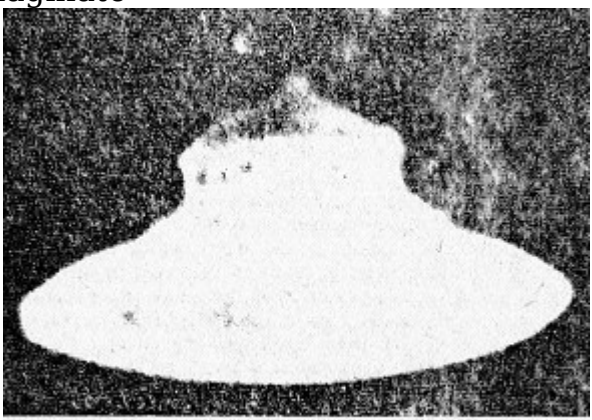

Imagine de O.Z.N. transmisă în lumea întreagă de mass-media.

cu multă fantezie de artişti în cărţile dedicate lui Arnold şi tipărite în ultimii ani. Cine ia în seamă aceste desene rămâne cu impresia că el a descris nişte „farfurii" aproape perfecte, cu o uşoară „muşcătură" în interior, dar de fapt nu reprezintă ceea ce descrisese Arnold. Credinţa că el a văzut „o farfurie" se întemeiază pe o neînţelegere semnificativă.

O.Z.N.-urile depistate în avalanşă înainte de 4947 au fost reprezentate ca nişte sfere de lumină, de proiectile în formă de rachetă sau ca aeronave pur şi simplu. Nicio descriere nu le prezenta sub forma de-acum tradiţională a unei farfurii, imagine pe care noi o asociem cu un O.Z.N.

(De fapt, termenul de „farfurie zburătoare” implică forma aceasta). Relatarea lui Arnold le prezenta cu totul diferit şi oricât de bogată imaginaţie ai fi avut, forma lor nu o puteai asemui cu a unei farfurii.

Pricina acestei discrepanţe o lămureşte chiar Arnold. După ce a aterizat la Yakima el a povestit prietenilor observaţiile sale. Şi-a continuat zborul şi până să ajungă la Pendelton, în Oregon, mijloacele de comunicare în masă intraseră în fierbere. Arnold a scris: „Le-am explicat ziariştilor că ele alunecau în zbor ca o farfurie când o arunci pe luciul apei”. El se referise la mişcarea de alunecare (ca la păsările în zbor) a celor nouă obiecte ce pluteau în atmosferă şi nu la forma lor. Unul din jurnalişti însă şi-a dat seama că ar fi util să inventeze un nume cu care să boteze acest mister. O.Z.N.-urile lui Arnold au devenit „farfurii zburătoare11; de atunci acest termen a rămas consacrat, lumea crezând că obiectele zărite de Arnold aveau forma aceasta!

Cazurile de depistare s-au înmulţit spre deliciul presei scrise şi vorbite. O poveste simplă declanşase o avalanşă şi fiecare a început să scruteze bolta cu un nou interes. Jurnaliştii îşi dădeau toată silinţa să menţină oala în fierbere.

Dar între valul acesta şi cel din 1896 exista o mare deosebire. Odinioară lumea „ştia” că O.Z.N.-urile în formă de trabuc erau aeronave construite în taină de vreun inventator. După ce autorităţile au negat, nimeni nu mai ştia ce sunt în realitate „farfuriile” lui Arnold. Ele constituiau un mister şi, ca orice bun mister, îi amuza şi îi incita pe toţi să încerce a-l dezlega. Drept rezultat, s-a stârnit o mare dezbatere în jurul misterului care luase naştere.

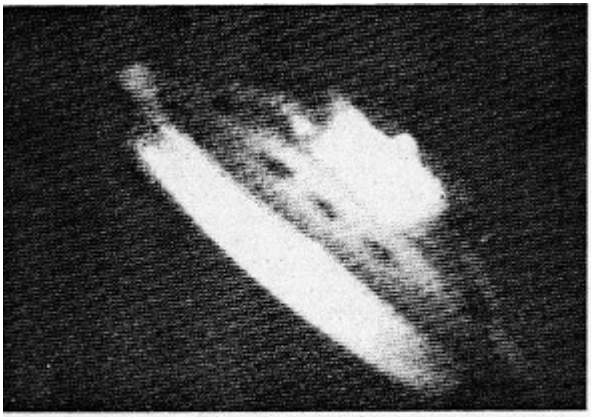

Un O.Z.N. depistat deasupra Danemarcei, la 3 mai 1974. Acesta e tipul de O.Z.N. pe care dr. Allen Hynek, fost consultant ştiinţific al Forţelor Aeriene Americane, l-a numit „discul care apare în timpul zilei". După 1974 însă el a apărut tot mai rar şi nimeni nu ştie de ce.

2 IULIE 1947

„FARFURIILE „SE PRĂBUŞESC

În numai câteva zile după ce Arnold depistase imaginile, un val de nebunie a străbătut America. Unele relatări erau – fără îndoială – înşelătorii. Altele erau, probabil, cazuri de interpretare greşită a unor fenomene naturale cărora nimeni nu le acordase vreo atenţie până atunci.

La începutul anilor '50 au circulat zvonuri insistente conform cărora O.Z.N.-urile ar fi fost obiecte extraterestre. Au fost date la iveală fotografii cu aşa-zişi „omuleţi" capturaţi din O.Z.N.-urile prăbuşite. Această fotografie provine din Germania şi, ca şi toate celelalte, s-a dovedit a fi un fals grosolan. Ele au fost organizate, de regulă, ca păcăleli de 1 aprilie.

Ţinând seama, probabil, de cele petrecute recent în Scandinavia, a fost organizată o investigaţie militară, înconjurată de un secret uşor de înţeles. Americanii pricepeau că dacă aeronavele care străbăteau cerul ţării nu erau produse de Unchiul Sam, ele reprezentau o ameninţare potenţială.

Uniunea Sovietică nu poseda nici resursele necesare, nici tehnologia adecvată. Treptat, echipa de experţi şi savanţi – care urmăreau dovezile ce se acumulau cu repeziciune – a luat în consideraţie posibilitatea înfricoşătoare ca navele respective să provină de undeva din afara spaţiului Terrei.

La începutul anului 1949 a fost prezentat şefului Marelui Stat Major un raport pe care acesta l-a respins,

refuzând să prezinte preşedintelui o relatare atât de neobişnuită.

A. P. Villa a prezentat mai multe fotografii spectaculoase, realizate pe timp de zi, ale unor O.Z.N.-uri, care la vremea respectivă erau dintre cele mai clare făcute vreodată. Aceasta s-a petrecut la 16 iunie 1963, lângă Albuquerque, statul New Mexico, într-o regiune unde au avut loc mai multe întâlniri neobişnuite extraordinare.

Dar iată ce spunea profesorul George Valley de la Institutul de tehnologie din Massachusetts, consilier principal al preşedintelui, în acea secţiune a raportului, redactată chiar de el: „Dacă există o civilizaţie extraterestră care poate construi obiecte ca acelea despre care s-a raportat... atunci o asemenea civilizaţie ar fi în stare să observe că noi, cei de pe pământ, posedăm acum bomba atomică şi că suntem pe cale de a dezvolta cu repeziciune rachetele... De aceea, ne putem aştepta ca în stadiul actual, mai ales, să primim astfel de vizite”.

Se pare că această părere a avut o anume influenţă, iar pentru unii ea reprezintă poziţiaâncă dominantă în cercurile

O.Z.N. – ologilor. Mulţi susţin că guvernul american nu doar bănuia, ci chiar ştia – încă din acea primă săptămână a anului 1947 – că misterioasele aeronave proveneau din spaţiul extraterestru. Această opinie este

susţinută de incidentul care a avut loc în apropierea oraşului Roswell, din statul New Mexico, ce a constituit cazul cel mai aprig dezbătut, în legătură cu un O.Z.N. depistat.

Fermierul William Brazel a auzit o explozie puternică într-o noapte bântuită de o furtună năprasnică. A doua zi dimineaţă, pe 3 iulie 1947, el a descoperit răspândite în deşert nişte rămăşiţe misterioase. Erau uşoare ca lemnul de plută, dar erau strălucitoare şi aveau aspect metalic. A constatat că erau flexibile, dar nu puteau fi sfărâmate nici cu barosul, iar unele din ele purtau nişte simboluri stranii. Brazel a informat baza aeriană locală, iar ofiţerul de securitate Jesse Marcel a culeş şi a adus în incintă toate rămăşiţele găsite. Un comunicat de presă oficial susţinea că poveştile despre „discuri zburătoare11 erau reale. Resturile unuia dintre ele au fost recuperate şi trimise la Baza Forţelor Aeriene Wright Patterson din Dayton, Ohio, pentru şi fi cercetate în amănunţime. Gazetarilor li s-a permis să fotografieze de la distanţă bucăţile care, aparent, proveneau de la un balon meteorologic. Li s-a spus că era tot ce putuse fi descoperit – nişte resturi ale unui balon cu un aparat asemănător radioului, dar că nu se izbutise să fie stabilită proveniența lui.

Marcel a susţinut, până la sfârşitul vieţii, că aceste afirmaţii nu corespundeau adevărului. Conform legendei, resturile originale au fost trimise la baza Wright Patterson, iar ca diversiune au fost prezentate rămăşiţele unui balon obişnuit. Unii pretind că aceste dovezi, împreună cu alte rămăşiţe mai semnificative şi cu trupurile membrilor echipajului O.Z.N.-ului, sunt în continuare păstrate la Roswell. Se presupune că ele se află, menţinute în condiţii de securitate, într-un loc unde oamenii de ştiinţă se străduiesc de ani de zile să le pătrundă tainele. Filmul ştiinţifico-fantastic Hangar ’18 imortalizează acest episod.

Tot felul de zvonuri fanteziste şi de fotografii dubioase despre O.Z.N.-un prăbuşite şi sfărâmate au circulat în anii care au urmat. În cele din urmă, incidentul de la Roswell a fost dat uitării – până când William Moore şi Stanton Friedman au publicat rezultatul cercetărilor proprii, în 1980, pe baza depoziţiilor unor martori oculari. Ei au dovedit că explicaţia oferită, potrivit căreia ar fi fost un balon, nu a fost decât o improvizaţie ticluită în grabă, pentru camuflarea realităţii.

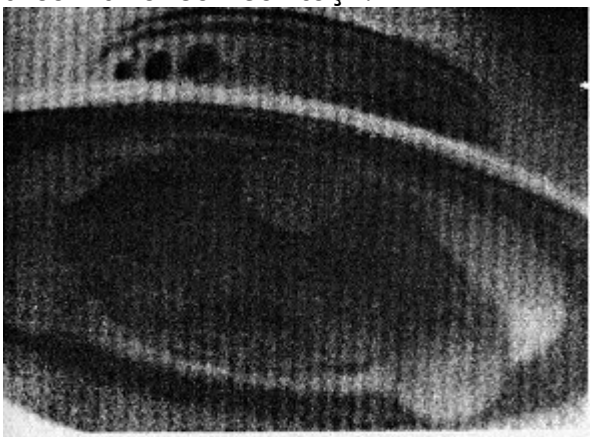

George Adamski a provocat o adevărată furtună în lumea întreagă prin anii '50, cu poveştile sale. El a susţinut că a fost „contactat" şi că a fost transportat pe alte planete. În sprijinul afirmaţiilor sale a prezentat mai multe fotografii, reprezentând – aşa cum a pretins – aeronave spaţiale venusiene. Alegaţiile sale au fost respinse cu tărie de cercetătorii O.Z.N.–ologi de pretutindeni. Totuşi, de atunci au fost zărite şi alte O.Z.N.–uri de acelaşi tip. Această fotografie Adamski a realizat–o la Muntele Palomar, California, în octombrie 1952.

De atunci cazul a fost investigat de numeroase grupuri de cercetători şi mai multe volume i-au fost dedicate, în 1991. În ele au fost expuse rezultatele interviurilor exhaustive cu cetăţenii oraşului Roswell, cu rudele celor implicaţi în incident, precum şi cu cei câţiva martori oculari încă în viaţă.

Faptul că ceva s-a petrecut în deşertul din apropierea oraşului Roswell a fost stabilit şi nu încape nicio îndoială în această privinţă. Ţinând seama însă de poziţia strategică a

locului respectiv, se poate pune întrebarea dacă nava nu era de origine terestră. Primele bombe atomice fuseseră experimentate în apropiere cu doar 24 de luni în urmă. La Roswell se afla singura escadrilă de bombardiere atomice din lume. Aici se desfăşurau cercetări secrete în domeniul rachetelor. Se poate considera că New Mexico era locul ideal de atragere a vizitatorilor extratereştri; dar e la fel de posibil ca aici să se fi experimentat în taină cele mai secrete tipuri de aeronave. Dacă una din ele s-ar fi prăbuşit în iulie 1947, puţini ar fi recunoscut lucrul acesta. Ţinând seama de vâlva iscată nu cu mult înainte în jurul O.Z.N.-urilor, o poveste despre „farfurii zburătoare" ar fi fost, evident, soluţia cea mai potrivită.

20 NOIEMBRIE 1952

CONTACTE CU EXTRATEREŞTRI

Conform aprecierilor tuturor a, George Adamski era un tip prietenos în vârstă de vreo 60 de ani. El se autointitula „profesor" şi manifesta interes deosebit pentru viaţa din alte lumi. Ţinea o cafenea pe povârnişurile Muntelui Palomar, în apropiere de observatorul spaţial. Între 1946 şi 1952 el pretinde că a zărit mai multe O.Z.N.-un – aeronave în formă de trabuc, dar şi de dlsc – pe unele dintre ele fotografiindu-le.

Într-o zi el a simţit dorinţa să facă o excursie cu maşina prin arşiţa toridă californiană. Tocmai se oprise la punctul numit Desert Center (ceilalţi excursionişti care îl însoţeau rămăseseră mult în urmă), când a zărit o siluetă care – ivindu-se dintre nisipuri – i-a făcut semne cu mâna. A reieşit că era o fiinţă de pe planeta Venus, tip umanoid cu plete blonde şi ten bronzat. Dialogul care a urmat l-a realizat prin intermediul semnelor făcute cu mâna sau al desenelor schiţate pe nisip.

Desmond Leslie, scriitor O.Z.N. – olog de origine irlandeză, a relatat această întâmplare într-un volum

intitulat Farfuriile zburătoare au aterizat, publicat în 1958 şi care în scurt timp a devenit bestseller. Adamski a scos la iveală nişte fotografii şi a venit cu noi relatări incredibile, cuprinse în mai multe cărţi publicate, în care descrie călătorii extraterestre, arbori şi râuri întâlnite pe Lună etc. După el au apărut mulţi alţii care au pretins că au fost contactaţi de extratereştri prietenoşi. Domeniul O.Z.N.-urilor a căpătat o tentă de fervoare religioasă. Au fost organizate întruniri pentru răspândirea mesajelor de pace şi iubire primite din partea reprezentanţilor unor pretinse rase extraterestre, cu nume suspect de fanteziste.

O.Z.N. – ologii recunoscuţi au considerat că reputaţia lor este serios ameninţată de Adamski şi contemporanii acestuia, ale căror poveşti însă captivau publicul. Puţini au îndrăznit să rostească o apreciere negativă la adresa lor. Mai mult, ulterior Adamski a fost primit în audienţă de papă!

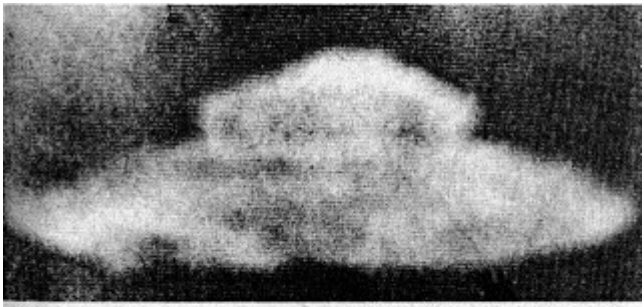

La 4 februarie 1954, doi tineri din Coniston, de la Lake District în Anglia, au zărit un O.Z.N. care se asemăna în mod izbitor cu acela fotografiat de Adamski doi ani înainte. Unul dintre martorii oculari – Stephen Darbishire – a făcut o fotografie, care – deşi ceţoasă – sugerează posibilitatea ca obiectul să fi fost acelaşi cu O.Z.N.-ul zărit de Adamski. Tânărul a susţinut că nu auzise de aventura lui Adamski înainte de a fi făcut fotografia sa, în 1954. În prezent martorul este bărbat în toată firea şi are o profesiune. În 1991 a confirmat că el continuă să susţină afirmaţiile făcute în 1954.

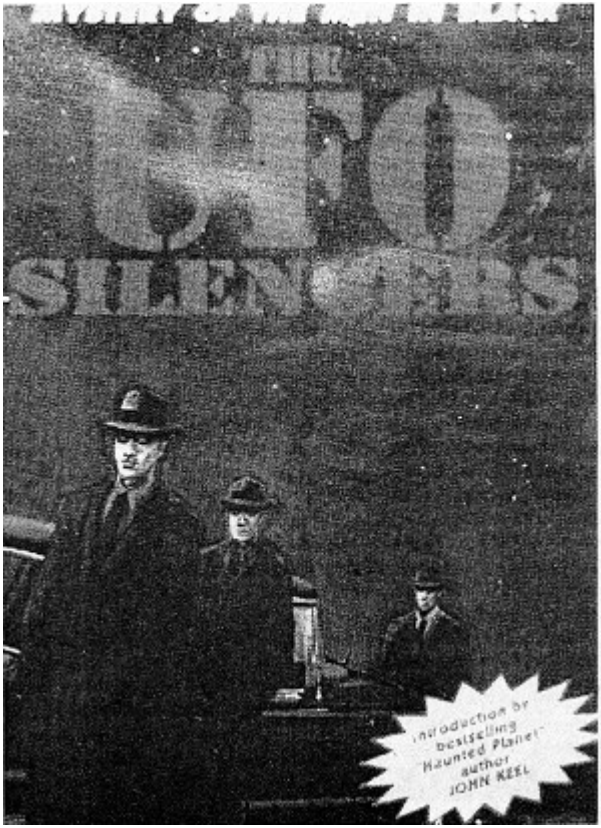

O carte recent publicată în America se referă la legenda sinistră a „oamenilor în negru”, care – după cum se spune – au început să-i viziteze şi să-i ademenească pe martorii oculari, începând din 1954, cam din aceeaşi perioadă când C.I.A. a început să manifeste interes pentru O.Z.N.-un Părerile sunt împărţite: unii cred că e vorba de un mit, alţii susţin că este vorba de agenţi guvernamentali, dar mai sunt şi din aceia convinşi că este o parte a misterului legat de O.Z.N.-un Din când în când continuă să fie semnalate şi în prezent vizite ale „oamenilor în negru”.

Fotografiile lui Adamski nu i-au convins pe oamenii de ştiinţă. Dar au existat şi numeroase relatări credibile

despre aeronave, aproape identice cu ale acestuia. Ele sunt descrise ca nişte „farfurii11 tipice, cu trei sfere ca mingile aşezate pe baza netedă a unui dom în formă de clopot. Cea mai notabilă dintre toate este întâlnirea despre care a relatat un adolescent, Stephen Darbishire, la 15 februarie 1954.

Acesta se afla pe un deal de la Comiston, în Cumbria, împreună cu un văr al său mai mic, şi făcea fotografii, când deodată a zărit o aeronavă de tipul „Adamski41. El a fotografiat de două ori obiectul în timp ce acesta se înălţa în văzduh, dar din păcate a greşit potrivirea obiectivului aparatului. Imaginea, deşi difuză, prezintă un remarcabil prim-plan al unui obiect cu liniile tipice aeronavei descrise de Adamski. Măsurătorile complexe, efectuate ulterior de un inginer aeronautic, au dezvăluit – după cum se afirmă – că cele două aparate erau identice. Recent, Stephen Darbishire i-a spus lui Harry Hudson, cercetător O.Z.N. – olog, că înainte de a se petrece incidentul, al cărui martor fusese, el nu citise povestea lui Adamski şi că fusese interogat de Serviciul de contraspionaj englez, după ce depistase aeronava. Echipa investigatoare cuprindea mai multe persoane ce purtau ochelari fumurii. Ulterior l-a interogat şi ministrul britanic al Apărării în persoană.

În 1954, interesul oficial manifestat în Anglia faţă de apariţia O.Z.N.-urilor reprezenta o noutate. O serie de întâlniri neobişnuite petrecute în văzduh, în care au fost implicate turbojeturi ale R.A.F. (Forţele Aeriene Regale), au zdruncinat Whitehall-ul şi, începând din 1952, se spune că mulţi martori au fost interogaţi de investigatori secreţi guvernamentali., în acelaşi fel, apariţia unor vizitatori oficiali în S.U.A. care de asemenea purtau ochelari cu lentile întunecate (şi care se bănuieşte că erau extratereştri deghizaţi) a devenit parte a cercetării tradiţionale despre O.Z.N.-un.

Această legendă a „oamenilor în negru” continuă să persiste. Există încă şi în zilele nqastre martori ce pretind că sunt vizitaţi de ei. Ei afirmă că aceştia le-au pus întrebări ciudate, că le-au cerut să nu vorbească în public despre întâlnirile lor şi că au încercat să-i convingă că O.Z.N.-urile lor erau de fapt obiecte foarte terestre, precum aeronavele militare.

2 NOIEMBRIE 1957

O.Z.N. – URILE ÎŞI ARATĂ COLŢII

În octombrie 1952 lumea a păşit în era spaţială, când Uniunea Sovietică a lansat primul său sputnik. Acest eveniment s-a petrecut tocmai când guvernul american se străduia să dea uitării O.Z.N.-urile. Echipa militară de investigaţii primise ordin să elaboreze statistici şi să pretindă că nu rămăsese niciun caz nerezolvat. Din nefericire, faptele nu veneau în sprijinul acestei şmecherii de prestidigitator.

O echipă de statisticieni de la unul din cele mai vestite centre ştiinţifice ale Americii – Bâtelle Memorial Institute – a elaborat un important studiu, în cel mai strict secret, despre O.Z.N.-un În felul acesta oficialităţile sperau să elimine problema. În loc de aceasta, studiul a dovedit că O.Z.N.-urile sunt o realitate şi că, fără îndoială, cu cât mai credibili erau martorii şi cu cât mai valoroase erau dovezile, cu atât mai puţine şanse existau ca misterele lor să fie explicate. De aceea şefii echipei de investigaţii a Forţelor Aeriene au primit ordin să nu menţioneze niciodată existenţa unor cazuri neelucidate! Şeful echipei, Edward Ruppelt, nemulţumit, a demisionat în 1956 şi a dat publicităţii propria sa versiune intitulată Raport despre obiectele zburătoare neidentificate, prima analiză obiectivă a fenomenului O.Z.N.-urilor. Cartea a introdus în limba engleză termenul de O.Z.N., înlocuindu-l pe acela de „farfurie zburătoare” care implica existenţa unei persoane

ce a contactat obiectul.

Noaptea de 2 noiembrie 1957 a constituit parcă un răspuns, răspândind vestea unei demonstraţii de forţă a O.Z.N.-urilor, care avea să modifice pentru totdeauna imaginea lor de obiecte inofensive evoluând pe firmament.

În decurs de trei ore, atât înainte cât şi după miezul nopţii, poliţia oraşului Levelland, din Texas, a fost înştiinţată despre douăzeci de cazuri diferite de întâlniri neobişnuite. Printre martori s-au numărat şoferi, pompieri şi două patrule de poliţie şi toţi au descris acelaşi lucru. Relatările lor au fost tipizate în descrierea lui Pedro Saucido, care a zărit o lumină foarte strălucitoare înălţându-se de pe un câmp: „... a pornit către noi, apropiindu-se cu viteză crescândă. Când a ajuns lângă noi, farurile autocamionului s-au stins, motorul s-a oprit. Am sărit afară din cabina autocamionului şi am lovit puntea obiectului când a trecut deasupra noastră cu zgomot asurzitor, ca un tunet, şi stârnind o pală puternică de vânt, ca vijelia, care a făcut maşina să se clatine. Am simţit o căldură intensă”.

Motoarele mai tuturor vehiculelor implicate în incidente au încetat să funcţioneze, dar şi-au revenit în mod misterios după ce oul acela uriaş, cu strălucire orbitoare, a dispărut. Un martor înspăimântat spunea că farurile de la automobilul său pulsau în ritmul obiectului.

Nicio furtună n-a bântuit în zona respectivă, dar oficial incidentul a fost categorisit drept „fulger sferic”, fenomen foarte rar de electricitate naturală. Însă oamenii de ştiinţă, care s-au ocupat de acest subiect, sunt de părere că fulgerul sferic nu poate apărea atât de des, în locuri atât de diferite; după cum ei nu cred că fenomenul atacă maşinile şi nici că întrerupe motoarele, aşa cum a făcut O.Z.N.-ul în cauză.

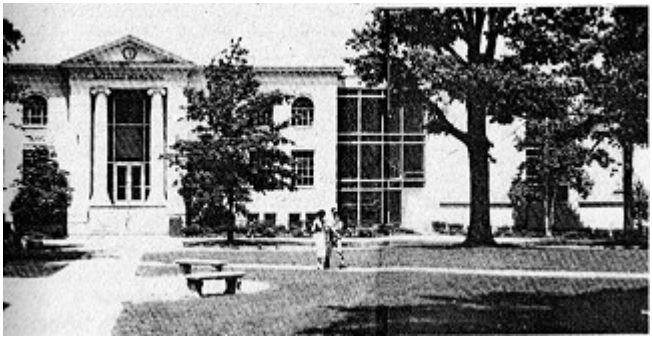

Forţele Aeriene Americane, prin Bâtelle Memorial Institute, au iniţiat mai multe studii statistice nădăjduind să poată dovedi că toate cazurile neelucidate de O.Z.N.-un depistate erau de fapt interpretări eronate ale unor întâmplări netemeinic documentate. Când însă s-a stabilit că acele cazuri nesoluţionate fuseseră, dimpotrivă, foarte bine documentate, F.A.A. au încetat brusc discuţiile pe această temă.

Această demonstraţie de superioritate tehnologică s-a repetat de multe ori din 1957 şi până în prezent, deşi nu cu aceeaşi intensitate. În 1967 la Sopley, în Bournemouth, un autoturism şi un autocamion cu motor diesel au întâlnit un obiect asemănător. Luminile ambelor maşini s-au stins. Ministerul Apărării al Angliei i-a interogat îndelung pe cei trei martori ai incidentului, într-un hotel local. A doua zi suprafaţa drumului pe porţiunea cu pricina a fost înlocuită, iar o cabină telefonică a fost revopsită.

Până în 1991 au fost înregistrate peste cinci sute de cazuri de „intervenţii asupra unor vehicule”.

24 APRILIE 1964

O.Z.N. – URILE AU ATERIZAT

Pe când programele spaţiale ale Uniunii Sovietice şi Americii ajungeau la apogeu, activitatea O.Z.N.-urilor intra într-o nouă fază critică. Ele au aterizat.

Un punct de cotitură l-a constituit întâlnirea avută de

Lonnie Zamora, apreciat poliţist ce făcea parte dintr-o patrulă mobilă şi membru respectat al comunităţii religioase locale. Era ora 17, 45 şi se afla în apropierea oraşului Socorro din statul New Mexico, urmărind o maşină ce depăşise viteza regulamentară, când deodată a auzit un vacarm asurzitor, cu explozii puternice, care se părea că provin dintr-un hangar din apropiere, unde se depozita dinamită, spre păstrare. Zamora a abandonat urmărirea şi s-a îndreptat către zona stâncoasă unde a zărit, aşezat pe sol, un ou metalic de dimensiunile unui automobil. Două siluete aparent umane, în salopete albe, s-au întrezărit, fugitiv, în apropiere. Flăcări albastre, asemănătoare flamei de la lampa de sudură, au izbucnit la baza obiectului, însoţite de o gălăgie infernală, care a crescut în intensitate până a devenit insuportabilă. Temându-se de un dezastru, Zamora a fugit şi s-a adăpostit în spatele maşinii sale. În timp ce se ascundea, larma a încetat, iar când a privit înapoi a văzut că flăcările dispăruseră, obiectul îndreptându-se în zbor spre sud-vest. În trecere era cât pe-aci să se izbească de hangar.

Sergentul Chavez a recepţionat raportul transmis prin radio de ofiţerul Zamora şi îndată a pornit în ajutorul lui. Dacă nu ar fi greşit drumul, ar fi ajuns la timp pentru a surprinde O.Z.N.-ul înainte de a fi dispărut. L-a găsit pe Zamora evident zdruncinat, cu ochii aţintiţi asupra unui boschet care încă fumega. Patru amprente în pământ marcau locurile unde se înfipseseră picioarele aeronavei.

Forţele Aeriene ale S.U.A. au întreprins o investigaţie temeinică dar nu au izbutit să facă lumină. Ulterior, unii au opinat că obiectul respectiv putea fi prototipul unui modul lunar, asemănător aceluia folosit de misiunea Apollo. Dar evoluţia istorică a demonstrat că nu aceasta era soluţia reală. J. Allen Hynek, pe atunci consilier principal al echipajului american, a considerat cazul acesta ca

reprezentând cel mai mare interes.

Aproape un an mai târziu, în ziua de 1 iulie 1965, ora 5 şi 45 de minute, s-a petrecut un incident aproape identic la Valensole, în Franţa. Un fermier, care constatase că recolta sa de levănţică era dijmuită în mod misterios, a descoperit în dimineaţa menţionată doi băieţi mici care îi examinau lanul, iar alături de ei se afla un elicopter cu înfăţişare neobişnuită. Când însă i-a privit mai atent şi-a dat seama că „băieţii" erau, de fapt, nişte fiinţe ciudate, sub un metru şi douăzeci înălţime, cu capete mari – în formă de cupolă

— Lipsite de păr, şi cu ochi oblici.

Ca şi în cazul precedent, aeronava era ovoidală, avea mărimea unei maşini şi se sprijinea pe patru picioare ce ieşeau de sub corp. Îngrijorat, fermierul a vrut să se apropie de ele, dar una din fiinţe a scos de la brâul salopetei un tub şi l-a îndreptat spre el. O rază a ţâşnit din tub şi fermierul s-a prăbuşit paralizat. Când şi-a revenit, a constatat că fiinţele urcaseră în aeronava care tocmai decola cu un şuierat înfricoşător.

După trecerea anilor levănţică tot nu creştea cum trebuie pe lanul fermierului.

3 DECEMBRIE 1967

RĂPITORII EXTRATEREŞTRI

În faţa atâtor dovezi, Congresul a început să facă presiuni asupra guvernului american. Drept urmare, a fost constituită o echipă ştiinţifică la Universitatea Colorado din Boulder, în apropiere de Denver, sub conducerea dr. Edward Condon.

Acesta era unul din fizicienii care luaseră parte la realizarea proiectului Manhattan, de fabricare a bombei atomice în cel mai strict secret. El a condus timp de doi ani investigaţiile şi din capul locului nu a tăinuit că nu acordă crezare poveştilor despre fenomenul O.Z.N.

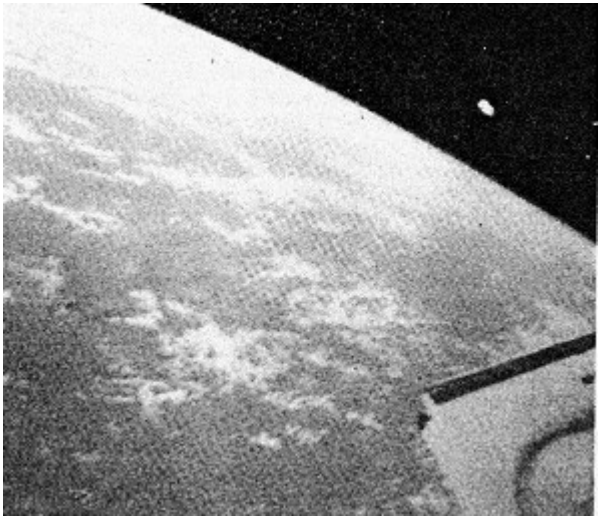

Cu prilejul zborurilor organizate de N.A.S.A., astronauţii au raportat că au întâlnit uneori obiecte ciudate în spaţiu. Majoritatea fotografiilor făcute au căpătat explicaţii simple. Această fotografie, din noiembrie 1966, realizată de misiunea Gemini 12, se crede că a surprins rămăşiţa unui corp lansat în spaţiu, care plutea în derivă, reflectând puternic razele soarelui.

Totuşi mulţi oameni de ştiinţă, membri ai echipei, erau impresionaţi. Deziluzionaţi de atitudinea lui Condon, unii dintre ei au părăsit echipa şi au întocmit un raport separat, în concluzie, Condon susţinea că O.Z.N.-urile nu prezintă interes ştiinţific, însă studiul care însuma un volum de o mie de pagini dovedea tocmai opusul. Peste o treime din cazurile abordate au rămas neexplicate. Oamenii de ştiinţă care urmăreau depistările realizate pe cadranele aparatelor radar, ţinând seama şi de evidenţele fotografice, au ajuns, în repetate rânduri, la concluzia că răspunsul pentru fiecare incident îl constituia un O.Z.N. real. Se spune că raportul lui Condon i-a convins pe mulţi că O.Z.N.-urile reprezentau un fenomen încă nelămurit, în

pofida propriilor concluzii.

Totuşi, guvernul american s-a arătat foarte mulţumit de punctele de vedere negative şi în 1969 a dispus desfiinţarea echipei de investigaţii a Forţelor Aeriene ale S.U.A., ce fusese creată după depistările de O.Z.N.-un în 1947. Recent însă au fost date publicităţii documente care dezvăluie că guvernul american a dispus examinarea oficială, în continuare, a rapoartelor privind O.Z.N.-urile!

Problema O.Z.N.-urilor a căpătat un nou impuls când, în septembrie 1961, o pereche de americani a zărit un obiect necunoscut în New Hampshire. În memoria acestora s-a produs o „spărtură11, cei doi neamintindu-şi ce se petrecuse în perioada de timp respectivă. Un psihiatru a izbutit să umple golul de memorie, tratându-i prin hipnoză împotriva tulburărilor psihice şi coşmarurilor. Aceştia au retrăit momentele uitate şi au povestit o întâmplare înfricoşătoare despre „răpirea11 şi transportarea lor la bordul unui O.Z.N., unde au fost cercetaţi de nişte fiinţe ciudate. Medicul a considerat că era vorba de publicat, în 1965, o carte intitulată Călătoria întreruptă şi ulterior povestea a fost ecranizată sub titlul „Incident cu O.Z.N”.

Adesea prin anii ’60 misiunile spaţiale au fotografiat OZN-uri majoritatea lor capătand explicaţii simple, Totuşi câteva au rămas neidentificate Fotografia alăturata ne arata o lumina ciudata în apropierea lunii

Echipa lui Condon a adâncit studiul în timpul cercetărilor. În decembrie 1967, ofiţerul de poliţie Herb Schirmer a fost martorul unui incident petrecut la Ashland, în statul Nebraska. El a întâlnit un obiect de formă ovoidală, cu un trepied în chip de picioare, ce plutea lângă stâlpii de electricitate. Apoi nu şi-a mai amintit ce se petrecuse timp de circa 20 de minute. A fost tratat prin hipnoză de dr. Leo Sprinkle, actualmente specialist în studiul „răpirilor" efectuate de extratereştri. În transă fiind, Schirmer a povestit că a fost dus cu forţa la bordul unui O.Z.N. de către nişte fiinţe ce „efectuau" experienţe asupra unor oameni, în memoria sa a fost implantată „o poveste fictivă" conform căreia el trebuia să creadă că a zărit obiectul doar la depărtare. Doctorul psihiatru şi-a exprimat convingerea că „Schirmer crede în realitatea evenimentelor povestite". Ulterior ofiţerul a fost supus şi a trecut cu succes testul cu aparatul de detectat minciuni. Comitetul londonez a înregistrat incidentul doar ca „un caz neconcludent". De atunci aceste cazuri s-au răspândit în toată lumea. Sute de persoane au pretins că au fost răpite de extratereştri, care au efectuat experienţe genetice asupra lor.

19 SEPTEMBRIE 1976

PĂMÂNTUL ÎMPOTRIVA

O.Z.N. – URILOR

Când proiectul Forţelor Aeriene ale S.U.A. a încetat să funcţioneze, dr. J. Allen Hynek a înfiinţat propriul său Centru de studiere a O.Z.N.-urilor. Noi valuri de întâlniri cu obiecte misterioase au avut loc pe tot globul şi în pofida raportului Condon, subiectul a fost preluat de Asociaţia Americană de Promovare a Ştiinţei (A.A.A.S.). În 1978, la iniţiativa premierului Grenadei, subiectul a fost dezbătut în cadrul O.N.U. Dezbaterile au fost atât de înflăcărate încât în cele din urmă premierul a fost demis!

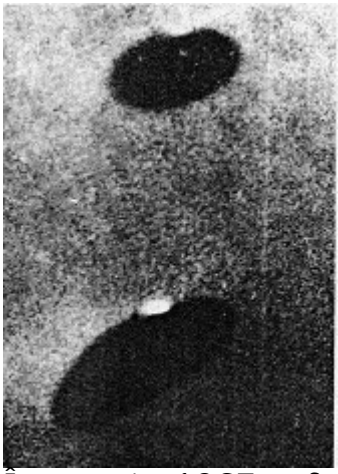

În martie 1967 a fost depistat un important OZN la Yungay în Perú. Iată una din fotografiile făcute cu acel prilej

Un nou caz ieşit din comun a pus în alertă nebună agenţiile americane de apărare. Ulterior au fost date publicităţii diferite documente secrete, dar la vremea respectivă foarte puţine lucruri s-au cunoscut despre cele petrecute în spaţiul aerian al Iranului. Forţele Aeriene Americane staţionate în această ţară au primit rapoarte despre o lumină albă strălucitoare, evoluând pe cer la 19 septembrie, curând după miezul nopţii. Iniţial nu i s-a acordat atenţie, crezându-se că era o stea, până când adjunctul comandantului a zărit-o şi el de la postul său de comandă. Un turbojet Phantom de vântătoare a decolat valvârtej de la baza Şahrokhi. La ora 1, 30 avionul s-a apropiat de obiectiv, la nord de Teheran, dar în mod misterios legătura radio s-a întrerupt, iar instrumentele de bord au încetat să funcţioneze. Silit să abandoneze şi să se înapoieze, totul la bord a reintrat în normal şi a început să funcţioneze, inclusiv motorul.

Misterul O.Z.N.-urilor a dobândit faimă internaţională. Nu există aproape nicio limbă care să nu fi adoptat un termen propriu, deşi unele folosesc termenul englezesc de U.F.O. (Unidentified Flying Obiect). Cărţi populare despre O.Z.N.-un au apărut în cele mai îndepărtate colţuri ale lumii. Iată o ediţie japoneză ce redă povestea aterizării unui O.Z.N. la o bază a N.A.T.O. de la Suffolk, în Anglia, eveniment care s-a petrecut în decembrie 1980.

Agenţia americană de apărare a scris în raportul său că modul cum s-au derulat evenimentele sugera o strategie precisă – s-a recăpătat energia necesară numai când a devenit limpede că avionul nu mai prezenta un pericol pentru O.Z.N. Un al doilea avion Phantom a fost trimis în explorare, care – când s-a apropiat la circa 45 – 50 de kilometri – a localizat pe cadranul radarului obiectul cu strălucire orbitoare. O.Z.N.-ul a început să se îndepărteze cu repeziciune, dar avionul a continuat să-l urmărească.

Atunci s-a petrecut ceva uluitor: O.Z.N.-ul a lansat un proiectil către avion. Convins că este atacat, pilotul a întins automat mâna către pârghia de lansat rachete

teleghidate către ţintă, dar chiar în aceeaşi clipă s-au întrerupt energia şi legătura radio, la fel cum i se întâmplase şi colegului său. Racheta nu a pornit şi atunci pilotul a cotit şi a plonjat pentru a evita „proiectilul” inamic. Satisfăcut, parcă, de faptul că avertismentul fusese luat în serios, „proiectilul” a făcut stânga-mprejur şi s-a înapoiat la nava-mamă. Câteva clipe mai târziu O.Z.N.-ul a lansat un al doilea obiect, care s-a prăbuşit vertical spre pământ, dar a aterizat lin – continuând să emită o lumină orbitoare – în albia secată a unui lac din depărtare. A doua zi echipajele celor două avioane Phantom s-au deplasat la locul respectiv, dar nu au descoperit nimic. Totuşi, în clipa aterizării strălucirea obiectului fusese atât de intensă, încât pilotul a fost nevoit să facă mai multe ture prin văzduh înainte de a ajunge la bază, pentru a-şi obişnui ochi cu întunericul.

A fost, oare, o demonstraţie pentru a ne dovedi cât de neputincioasă este tehnologia terestră? Patru ani mai târziu, ascultând o informare prezentată în parlamentul englez, am aflat că investigaţiile în materie de O.Z.N.-un erau considerate esenţiale, pentru că nimeni nu pricepea ce se petrece.

În 1985, când preşedinţii Ronald Reagan şi Mihail Gorbaciov s-au întâlnit punând bazele istoricului acord de reducere a arsenalelor nucleare, Reagan a spus că „acum va fi mai uşor să se preîntâmpine o eventuală ameninţare neaşteptată împotriva lumii noastre din partea unor specii din alte lumi… Atunci va trebui să fim uniţi”.

De atunci confruntările dintre O.Z.N.-un şi avioane au devenit mai frecvente.

Oare preşedintele Reagan făcea aluzie la un adevăr aflat în spatele O.Z.N.-urilor? Oare se gândea la O.Z.N.-un?

După 1990, misterul O.Z.N.-urilor a păşit într-o nouă fază. Spaţii circulare au început să apară în mod misterios, în număr mare, pe lanurile cerealiere, pe toate meridianele lumii. Care este cauza ce le provoacă? Sunt ele un mesaj care încearcă să ne prevină cu privire la dezastrul ecologic în perspectivă, aşa cum cred unii? Fotografia alăturată ne prezintă un asemenea cerc tipic, descoperit la Lancashire, în Anglia, în august 1990. Mai toate aceste spaţii circulare sunt unice, izolate.

28 DECEMBRIE 1980

O ALIANŢĂ EXTRATERESTRĂ?

Democraţia a luat cu asalt lumea în deceniul al nouălea. Mai toate ţările au adoptat legi cu privire la libertatea de informaţie şi cu prilejul acesta dosare secrete despre O.Z.N.-un au fost date publicităţii. Chiar şi Uniunea Sovietică a iniţiat, în 1985, o investigaţie asupra O.Z.N.-urilor, condusă de un fost cosmonaut. Deja în 1989, agenţia TASS vestea lumea uluită despre aterizarea unui O.Z.N. la Voronej.

Între timp, cei care scriau despre O.Z.N.-un prezentau poveşti tot mai dramatice. Povestea lui Whitley Strieber despre modul cum a fost răpit, redată în volumul intitulat Comuniune, a devenit cea' mai citită carte a tuturor timpurilor despre O.Z.N., milioane de exemplare fiind vândute pe tot globul. În 1989, ea a fost ecranizată cu acelaşi titlu. Filmul se străduia să redea teroarea

psihologică resimţită în confruntarea cu necunoscutul, în împrejurări cu adevărat înfricoşătoare.

Zvonurile despre încercările întreprinse de agenţiile guvernamentale de apărare de a camufla adevărul au atins noi culmi. Prinţe documentele date publicităţii în virtutea noii legi se aflau unele foarte discutabile. Ele se refereau la studii oficiale efectuate în taină despre O.Z.N.-un, în care se pretindea că extatereştrii şi guvernul american au realizat o înţelegere; prin care acesta din urmă dădea mână liberă O.Z.N.-urilor să-şi desfăşoare nestingherit activitatea (inclusiv de răpire) în schimbul tehnologiei superioare oferită de extratereştri, ceea ce ar fi oferit Statelor Unite avantaje uriaşe în atmosferă şi în spaţiul cosmic. În 1989 deja se presupunea că aeronave construite de extratereştri, pilotate de americani, decolau de la o bază aflată dincolo de deşertul Nevada. Nimeni, nici chiar O.Z.N. – ologii nu au luat în serios asemenea poveşti, dar cartea publicată în 1991 de Timothy Good, intitulată Legături cu extratereştri, care urma unui alt volum de succes

— Strict secret – apărut în 1987, s-a bucurat de credibilitate în rândul unor oameni în număr surprinzător de mare.

Un caz petrecut a doua zi de Crăciun a anului 1980, într-o pădure de pini din Suffolk, părea să vină în sprijinul acestora. Aviatorii americani staţionaţi în bazele gemene ale N.A.T.O. de la Bentwaters şi Woodbridge au răspuns alertei lansate în legătură cu semnalarea în zonă a unui O.Z.N. şi, intrând în acţiune, au zărit într-un luminiş un obiect care părea că se zdrobise de copaci. Un sergent din poliţia de securitate a descris cele ce observase: „Era împodobit ca un pom de Crăciun cu şiruri de lumini albe şi albastre. La început se mişca încet, dar apoi a prins viteză şi a început să zboare în unghiuri drepte, într-un mod

imposibil. Nu cunosc să existe şi cu certitudine în 1980 n-a existat asemenea tehnologie. Părea ceva de domeniul magiei”.

Aviatori bine pregătiţi au urmărit printre copaci O.Z.N.-ul, care a lăsat în urmă radiaţii excesive, găuri în sol şi alte semne ale trecerii sale. A doua zi obiectul a revenit şi imediat a fost împresurat de aparatele Forţelor Aeriene Americane, care – conform afirmaţiilor unora – se aşteptaseră la lucrul acesta. După dispariţia O.Z.N.-ului, guvernele au încercat să ascundă adevărul, însă de data aceasta existau mulţi martori, inclusiv locuitorii satelor din vecinătate „care observaseră ceva.

Povestea s-a răspândit, dar guvernele britanic şi american au continuat să păstreze tăcerea, până în 1983 când o „scurgere” controlată a stârnit o furtună uriaşă, însoţită de întrebări, în parlament. Însă nici de data aceasta nu a fost dezvăluit întregul adevăr despre evenimentele petrecute în noaptea respectivă.

După ce ani de zile am adunat dovezi, am reuşit să reconstitui tabloul uluitor al cazului cel mai bine documentat, din toate câte au existat, despre o întâlnire neobişnuită. În chestiunea aceasta au fost întreprinse, fără îndoială, investigaţii temeinice şi totuşi oamenii politici de anvergură au negat existenţa vreunui fapt ieşit din comun. Membrii de seamă ai Camerei Comunelor şi Camerei Lorzilor au rămas neclintiţi şi nu au cedat în faţa presiunilor exercitate de O.Z.N. – ologi şi de membri ai parlamentului; însuşi şeful Marelui Stat Major din Ministerul Apărării a recunoscut că ceva era ţinut ascuns.

Aterizarea din pădurea Rendlesham a declanşat reacţii cu mult mai vehemente decât în oricare alt caz de apariţii de O.Z.N.-un, semn cert că s-a petrecut ceva dramatic. La scrisoarea unui O.Z.N. – olog, care întreba de ce nu au fost întreprinse cercetări, Ministerul Apărării din

Londra a dat un răspuns care intrigă. Owen Hartop spunea, comentând: „… Ministerul Apărării este mulţumit că incidentul din pădurea Rendlesham nu a prezentat însemnătate din punctul său de vedere, deoarece, orice ar fi fost, se pare că obiectul nu s-a manifestat duşmănos”.

Se pune întrebarea, de unde ştiau că nu era duşmănos? Doar dacă au cunoscut cu precizie ce reprezenta obiectul respectiv şi de aceea nici nu i-au împiedicat activitatea.

VARA ANULUI 1991

SIMBOLURI DIN CERURI

În acelaşi an când au avut loc aterizările din pădurea Rendlesham, fermierii din sudul Angliei au observat nişte urme stranii în lanuri. Acestea erau nişte spaţii perfect circulare de pe care plantele păreau că au fost rase. Imediat bănuielile s-au îndreptat către O.Z.N.-un, care ar fi putut provoca aceste goluri circulare la aterizarea şi decolarea lor. Asemenea spaţii circulare au continuat să apară în lanuri şi în anii următori, dar nu au fost zărite O.Z.N.-un, de aceea teoria a fost abandonată.

Totuşi mulţi erau de părere că spaţiile circulare din lanuri se datorau unor entităţi inteligente. Numărul cercurilor a crescut treptat, apoi ele au apărut şi în alte regiuni ale ţării şi, în cele din urmă, pretutindeni în lume şi de forme tot mai complexe. Oamenii de ştiinţă s-au străduit să susţină că ele s-ar datora vârtejurilor atmosferice asociate cu descărcări electrice, aducând dovezi impresionante în sprijinul aserţiunilor lor. Dar mulţi continuau să creadă că spaţiile artistic trasate pe sol constituiau un mesaj extraterestru.

Pe măsură ce controversele s-au înteţit, a crescut şi publicitatea în jurul problemei. Formele trasate pe câmp au incitat atât de puternic fanteziile încât nicio teorie legată de atmosfera electrizată nu părea plauzibilă. Până

în 1991 sute de asemenea imagini geometrice au fost descoperite anual în peste treizeci de ţări, iar formele deveneau tot mai complicate şi pline de imaginaţie – dreptunghi, pinten, inele sau alte imagini plastice.

Concomitent cu creşterea uriaşă a cazurilor de spaţii circulare în lanuri, numărul apariţiilor de O.Z.N. a coborât la cel mai scăzut nivel, după realizarea, în 1978, a filmului „întâlnire neobişnuită de gradul trei" despre O.Z.N.-un, de Steven Spielberg. Au găsit, oare, extratereştrii o nouă cale de a lua legătura cu rasa umană, „mâzgălind" lanurile cultivate?

De bună seamă şi farsorii au jucat un rol important. Incitaţi de publicitatea făcută în jurul O.Z.N.-urilor şi atraşi de premiul de 10.000 de lire oferit în 1990, oamenii s-au pretat la vandalisme „artistice". Întrebarea este dacă aceasta explică numărul din ce în ce mai mare de spaţii circulare în lanuri. Oare a existat un fenomen natural care a trasat câteva forme simple pe sol, iar restul a fost opera activităţii masive a oamenilor? Ori savanţii au greşit, cum s-a întâmplat nu o dată, când s-au ocupat de O.Z.N.-un? Sau au fost cu adevărat mesaje grafice transmise pentru a ne atrage atenţia asupra posibilelor dezastre ecologice?

Spaţiile acestea mari, circulare, au constituit următoarea fază importantă a misterului O.Z.N.-urilor. Când depistările de O.Z.N.-un au crescut din nou, cercurile erau dominante. O deviere neaşteptată de la subiectul principal a lăsat nedumeriţi milioane de oameni. Oare acesta a fost scopul? Oare misterul care înconjoară O.Z.N.-urile este menit să ne demonstreze că este rezultatul unei activităţi inteligente? Omenirea trebuia să rezolve o enigmă, să dea răspunsul corect, după care fenomenul urma să-şi schimbe tactica, creând o nouă fază de activitate care să ne pună în încurcătură?

În felul acesta cercul s-a închis şi am ajuns acolo de

unde plecasem, când a început povestea O.Z.N.-urilor. Care e sensul acestui joc? Vor oare extratereştrii inteligenţi să intre în legătură cu noi şi să ne comunice ceva într-un mod pe care să-l pricepem? Ori ne tratează ca pe şoarecii închişi în labirintul dintr-un laborator ştiinţific? Dacă rezolvăm enigma, oricare ar fi sensul ei, ce va urma după aceea?

Pe lângă O.Z.N., mijloacele de comunicare în masa au fost captivate de misterul spaţiilor circulare din lanuri. În fotografia alăturata vedem o echipa a postului Granada Television din Anglia, pregătindu-se să filmeze un astfel de „inel", descoperit în iulie 1990 pe un teren din Lancashire, pentru a-l prezenta la emisiunea de ştiri. Originea acestui „inel" s-a dovedit îndoielnică, după investigaţiile efectuate; totuşi, echipa a recurs la serviciile unui actor care – deghizat ca un extraterestru – urma să „explice" modul cum cele două fenomene, O.Z.N.-urile şi cercurile din holde – se corelează.

2. Obiecte zburătoare identificate (O.Z.I.)

În martie 1966, Joan Oldfield şi soţul ei Tom au călătorit de la Manchester la Southampton, la bordul unei aeronave aparţinând companiei British United Airways Elizabethan. Ei intenţionau să plece cu vaporul la nişte rude din Australia, spre a începe o viaţă nouă. Avionul se avântase în văzduh la lumina strălucitoare a soarelui de dimineaţă şi tocmai când ajunsese deasupra oraşului Staffordshire, doamna Oldfield a observat prin hublou un

obiect plutind, care părea că îi urmărea. A scos aparatul de filmat, pe care îl folosise ca să înregistreze despărţirea de familie, l-a îndreptat spre obiectul care plutea pe cerul limpede şi a apăsat pe declanşator. Curând după aceea aeroplanul a cotit şi a început să coboare, iar O.Z.N.-ul a dispărut, dar nu înainte de a fi fost înregistrat pe peliculă – un obiect ciudat, ca un trabuc enorm cu antene, care – aparent – a căpătat o formă ovoidală pe măsură ce se estompa. Din fericire, filmul a fost developat cu succes şi a surprins pe o durată de peste zece secunde exact ceea ce fusese zărit. Acesta a fost unul din rarele prilejuri când s-a izbutit să se obţină prim-planuri ale unui O.Z.N. şi să fie păstrate pentru posteritate, pe peliculă. În 1966, majoritatea celor care cercetau fenomenul O.Z.N.-urilor erau naivi. Ei nu şi-au închipuit că o întâmplare de genul acesta poate avea o explicaţie simplă, mai ales că dovada fusese înregistrată pe peliculă. Astfel că majoritatea lor, cuprinsă de entuziasm, a considerat că aceasta constituia o mărturie de prima importanţă. Dar, aşa cum se întâmplă în nouă cazuri din zece, s-a demonstrat că nu era vorba de aşa ceva.

Cei doi soţi Oldfield văzuseră un O.Z.I.

— Obiect Zburător Identificat. Misterul a fost rezolvat de o echipă a B.B.C.-ului, care a reconstituit cu migală condiţiile de zbor. Ei au călătorit pe aceeaşi rută, cu acelaşi avion şi ocupând aceleaşi fotolii pe care şezuseră cei doi soţi şi – evident – O.Z.N.-ul a reapărut. El s-a dovedit a fi o neaşteptată iluzie optică provocată de cele două geamuri ale hubloului avionului, datorită unghiului de refracţie a luminii şi a altor factori. O.Z.N.-ul care îşi schimba forma nu era decât coada avionului elizabetan!

Cercetătorii O.Z.N. – ologi actuali sunt, din fericire, mai prudenţi. Ei au căpătat experienţă să deosebească şi să sesizeze ceea ce este important în fenomenul O.Z.N.

depistat.

Datele furnizate, între 1947 şi 1969 de grupuri serioase de investigatori şi personalităţi guvernamentale aparţinând proiectelor patronate de Forţele Aeriene ale S.U.A., de Ministerul Apărării al Angliei sau de Forţele Aeriene ale Australiei, toate aproape coincid. Doar câteva procente din depistările de O.Z.N.-un (între cel mult opt la sută şi minimum trei la sută) sunt descrise ca fiind cu adevărat inexplicabile. Imensa majoritate o prezintă cazurile de apreciere eronată a unui uriaş şir de fenomene dintre care unele pot fi explicate în mod simplu. Alteori e nevoie de o muncă migăloasă de detectiv, precum şi accesul la resurse pe care grupurile de O.Z.N. – ologi nu le posedă (ca, de pildă, acelea care au fost necesare pentru a reconstitui zborul soţilor Oldfield). Uneori, găsirea explicaţiei impune o considerabilă perspicacitate şi putere de anticipaţie sau de dezvoltarea unei judecăţi colaterale.

De exemplu, un O.Z.N. strălucind puternic, care i-a îngrozit pe pescarii din zona împădurită a Midland-ului britanic, s-a constatat că era o bufniţă căre mâncase ciuperci şi bureţi putrezi, din care pricină pasărea lumina zburând prin întuneric! Într-un alt caz, un extraterestru mic şi nebulos, care traversa un complex comercial s-a dovedit a fi un câine de circ! Mergea pe picioarele din spate şi avea blana năclăită, căci trecuse printr-o băltoacă.

Faţă de asemenea posibilităţi nimic nu poate fi exclus. O.Z.N. – ologii trebuie să se aştepte că există şanse foarte mari ca oricare O.Z.N. reperat să capete – în cele din urmă

— O explicaţie plauzibilă. Mulţi consideră că factorul acesta aparent negativ este o sursă generatoare de intensă fascinaţie. A investiga, fără sprijin financiar, cazuri de O.Z.N.-un depistate, cu slabe perspective de a da vreodată peste o dovadă concludentă de certă importanţă, poate fi o

sarcină lipsită de mulţumire. Grupurile particulare formate de O.Z.N. – ologi, cum sunt B.U.F.O.K.A. (Asociaţia Britanică de Cercetare a O.Z.N.-urilor) sau C.U.F.O.S. (Centrul pentru studiul O.Z.N.-urilor) din America îi atrag pe aceia cărora le place să rezolve enigmele şi se bucură dacă izbutesc să scoată la iveală o doamnă Marple sau un domn Sherlock Holmes. Însă numărul mare de O.Z.I.-un în cadrul O.Z.N.-urilor nu înseamnă că problema trebuie aruncată la lada de gunoi. Chiar dacă numai trei dintr-o sută de obiecte reperate se dovedesc a fi reale, cifra capătă importanţă, ţinând seama că au fost deja respinse milioane de reperări efectuate de-a lungul anilor, în lumea întreagă.

Se estimează la minimum 200.000 cazurile de O.Z.N.-un reperate, care au rămas neexplicate. Statisticile şi investigaţiile efectuate demonstrează că numărul obiectelor depistate este mult mai mare, dar că ele nu au fost aduse la cunoştinţă de către aceia care fuseseră martori, din jenă sau pur şi simplu pentru că nu ştiau cu cine să ia legătura.

În realitate, peste un milion de oameni trebuie să fi văzut un O.Z.N. adevărat. Tu ai putea fi următorul!

CUM POATE FI IDENTIFICAT
UN O.Z.N.

Dacă intenţionaţi să folosiţi această carte pentru a încerca să deveniţi martorul unui fenomen O.Z.N. Ori aţi văzut deja ceva şi vreţi să vă lămuriţi singuri dacă acel ceva a fost un O.Z.N. sau un O.Z.I., această secţiune e menită să vă vină în ajutor. Este imposibil să ne ocupăm de fiecare O.Z.N. În parte – deoarece în decursul timpului peste două sute de obiecte volante necunoscute au fost considerate, în mod eronat, drept O.Z.N.-un Dar următoarele câteva pagini vă vor permite să eliminaţi multe din cazurile care de fapt constituie simple iluzii

optice. Descrieri şi fotografii deopotrivă, acolo unde a fost posibil, s-au folosit pentru a vă oferi un ghid orientativ.

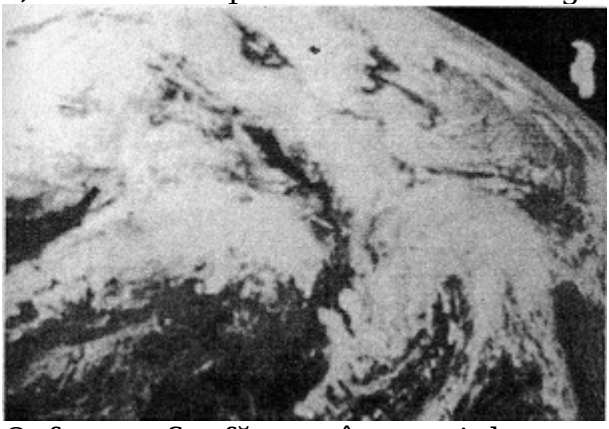

O fotografie făcuta în spaţiul extraterestru care i-a pus în încurcătură pe analişti. Ce reprezintă aceasta: imaginea reflectata de geamul hubloului sau dovada curajului cu care astronauţii se avântă acolo unde nimeni nu s-a aventurat mai înainte, în absenţa facilităţilor necesare toaletei?

Primii paşi.

Dacă descoperiţi ceva neobişnuit pe bolta cerească, luaţi o foaie de hârtie şi schiţaţi obiectul pe care l-aţi văzut. Să nu vă necăjiţi dacă nu vă pricepeţi să desenaţi. Tot ceea ce trebuie este să redaţi impresia pe care v-a creat-o. Cu cât mai repede faceţi lucrul acesta, cu atât mai bine, căci memoria vă poate juca feste. Dedesubt notaţi unul (sau mai multe) din indiciile pe care le veţi găsi în lista care urmează. Nu are importanţă dacă mai multe indicii din listă se potrivesc impresiilor voastre, important este să reţineţi măcar unul.

FORMA:

Numai lumină

Sferică sau ovală

Avea coadă

Formă ciudată (de exemplu, triunghiulară)
Aeronavă construită, aspect metalic
DIMENSIUNEA:
Punct înstelat
Sferă mică
Asemănător lunii sau soarelui
Mai mare decât cele de mai sus
Uriaşă
CULOAREA:
Albă
Albastră sau verzuie
Galbenă
Roşie sau portocalie
Avea lumini reflectorizante
VITEZA:
Nu se mişca
Foarte redusă, în derivă
Ca a unui avion care străbate văzduhul
Ca a unui automobil în viteză
Foarte mare, ca a unei rachete
DURATA:
Câteva secunde sau mai puţin
O jumătate de minut sau aproape atâta
Două-trei minute
Mai multe minute (de exemplu, douăzeci-treizeci de minute)
Peste o jumătate de oră

Acum sunteţi în posesia unei schiţe cu cinci sau şase observaţii privind modul cum se prezenta şi se comporta obiectul. Comparaţi aceste informaţii cu descrierile celor mai comune tipuri de O.Z.I. prezentate în paginile următoare. Ar trebui să vă formaţi o impresie definită dacă aţi văzut ceva cu adevărat ieşit din comun sau aţi fost înşelat de unul din numeroasele lucruri care pot fi zărite

de oricine priveşte cu atenţie bolta.

Să nu vă jenaţi dacă vi se pare că aţi fost indus în eroare, căci lucrul acesta nu are nicio legătură cu inteligenţa sau capacităţile voastre. Printre aceia care au zărit O.Z.I.-un s-au numărat vestiţi oameni de ştiinţă, piloţi de avioane de pasageri şi astronauţi. Chiar şi Jimmy Carter, fostul preşedinte american, a zărit odată un O.Z.I. pe care l-a luat drept un O.Z.N! Uneori atmosfera poate produce distorsiuni vizuale: ceva poate apărea sub formă neobişnuită; ori poate aveţi norocul să fiţi martor la unul din fenomenele rare care se petrec în timpul nopţii.

Iniţial, orice lucru depistat este un obiect neidentificat. Efortul de a dezvălui ceea ce a fost greşit interpretat este captivant. Este foarte puţin probabil să descoperiţi un O.Z.N. din capul locului… dar, cine ştie? Succes!

O.Z.I.

— UN ÎN SPAŢIUL EXTRATERESTRU

În spaţiul extraterestru nu există atmosferă care să creeze distorsiuni vizuale şi totuşi astronauţii au zărit O.Z.N.-un Unele au fost fotografiate. Adesea aceste viziuni s-au datorat luminii solare a cărei strălucire a fost reflectată de şuruburile sau bolţurile din exteriorul capsulei sau de resturile care orbitau în apropierea ei. Au fost şi cazuri – demne de încredere – când căpitani de misiuni spaţiale, în spiritul serialului ştiinţifico-fantastic Star Trek, s-au avântat „cu îndrăzneală acolo unde niciun om nu a fost mai înainte. Rămăşiţele plutitoare în spaţiu pot crea O.Z.N.-un.

Totuşi noi suntem preocupaţi mai degrabă de fenomenele din spaţiu care pot fi urmărite de pe Terra. Iată câteva din O.Z.I.-urile astronomice pe care le puteţi întâlni. La finele fiecărei secţiuni veţi găsi datele

explicative esenţiale care vă vor îndruma unde anume să căutaţi pe lista voastră acel tip de obiect pe care l-aţi depistat şi care poate fi un O.Z.N.

Stele şi planete

În univers există miliarde de stele, unele foarte strălucitoare pe firmament, în pofida distanţei enorme care le desparte de Pământ. Există, de asemenea, mai multe planete în sistemul nostru solar, ca nişte lumini – stelare strălucitoare. Singurele în stare să provoace efecte asemănătoare O.Z.N.-urilor sunt Venus, Marte şi Jupiter – îndeosebi Venus este mai strălucitoare decât orice stea, când se află în poziţia cea mai apropiată şi adesea devine proeminentă imediat după apusul soarelui sau devreme în zori.

Atât stelele cât şi planetele vor rămâne într-o singură parte a boitei şi vor trece multe ore de la răsăritul şi până la apusul lor (dacă nu sunt ascunse de nori fini de mare înălţime). Din toate punctele de vedere ele par a nu se mişca. Deoarece însă planetele sunt relativ apropiate şi gravitează în jurul soarelui ele par să-şi modifice poziţia câte puţin în fiecare noapte. Stelele îşi schimbă poziţia într-un mod cât de cât observabil după trecerea multor săptămâni fiindcă rotaţia pământului pare să le atragă în jurul soarelui. Totuşi, dacă zăriţi un O.Z.N. care vi se pare că este o planetă, ca de exemplu Venus, examinaţi cerul în aceeaşi parte în prima noapte senină care urmează. Sunt şanse să-l zăriţi în acelaşi loc, aceasta fiind cea mai uşoară cale de a căpăta confirmarea că O.Z.N.-ul este, de fapt, o stea sau o planetă. Adevăratele O.Z.N.-un aproape niciodată nu revin la locul crimei!

Venus poate fi foarte sclipitoare mai ales în zorii zilelor de iarnă, când atmosfera e încărcată cu particule fine de gheaţă din care pricină capătă acea strălucire neobişnuită ce o deosebeşte de o planetă. Prin geamul

ferestrei sau prin lentilele binoclului imaginea se defocalizează uşor, din care cauză pare să capete anumite forme.

O altă problemă constituie autokinezia, care este o formă a mişcării automate în aparenţă a unei surse de lumină, de obicei în zigzag sau în izbucniri bruşte, neregulate, în jurul unui punct fix. Efectul similar se produce şi atunci când fotografiem planeta Venus, de pildă. Apăsând declanşatorul, aparatul se mişcă imperceptibil, dar suficient pentru ca pelicula să înregistreze aparenta. mişcare a planetei. Şi globul ocular se mişcă în mod similar, producând efectul de autokinezie. Steaua, ori planeta, pare să sară brusc, însă în realitate mişcarea este a ochiului.

REPERE: forma (luminoasă); dimensiunea (punct înstelat); culoarea (albă sau albastră); viteza (nu se mişca sau poate ţâşni brusc); durata (de obicei mai multe minute).

Luna

Surprinzător, luna a produs destule efecte percepute ca O.Z.N.-un Bineînţeles, suntem familiarizaţi cu satelitul planetei noastre… dar el ne poate juca feste! Când se află la orizont, luna pare mult mai mare decât atunci când se află pe înaltul cerului. De fapt, ea este sensibil mai mică, însă din pricina unei iluzii optice puternice noi o percepem mult mai mare. Când luna se găseşte în această poziţie, la sol se poate afla ceaţă sau nori pe care nu îi percepem din cauza întunericului. Ceaţa e în stare să deformeze considerabil imaginea satelitului, făcându-l să capete o formă ciudată, de pană sau ovală, de culoare portocalie aprinsă.

Au existat chiar cazuri când diferiţi martori au confirmat că au zărit luna deformată în felul acesta, cu o siluetă în faţa ei care avea aspectul unui stâlp de telegraf.

Ca urmare, aceştia au crezut că au văzut un O.Z.N. cu un extraterestru înăuntru. Dacă vă vine să zâmbiţi şi credeţi că aşa ceva nu vi se poate întâmpla, cu primul prilej când veţi surprinde luna pe linia orizontului, încercaţi să vă imaginaţi că ea nu este mai mare decât atunci când se profilează pe boltă. Desigur, acum ştiţi care este realitatea, dar nu puteţi opri ochiul să vă înşele.

REPERE: forma (sferică, ovală sau poate de formă ciudată); dimensiunea (minge micuţă, ca luna sau mai mare); culoarea (roşie, portocalie sau galbenă); viteza (staţionară, ori se mişcă lent); durata (câteva minute, dar adesea peste o jumătate de oră).

Meteoriţi

Cele mai comune O.Z.I.-nu sunt, poate, meteoriţii. Meteoriţii apar când resturi din spaţiu pătrund în atmosferă şi ard prin frecare cu aerul, care le încetineşte şi viteza de deplasare. Resturi de dimensiuni variabile – uneori doar nişte particule microscopice, alteori adevărate stânci uriaşe (acestea din urmă izbutesc chiar să ajungă pe pământ sub formă de meteoriţi) – pătrund în atmosferă cu viteze diferite, provocând fenomene cu strălucire şi de culoare intensă. Majoritatea meteoriţilor însă provoacă sclipiri scurte care iluminează cerul doar o frântură de secundă. Mii de asemenea meteoriţi pot fi detectaţi din orice punct al Terrei în anumite nopţi previzibile, când orbita planetei noastre străbate un câmp de resturi ce plutesc în spaţiu şi care se abat pe pământ sub forma „ploii de meteoriţi”. Uneori spectaculosul fenomen durează câteva secunde, se desfăşoară cu strălucire mai intensă decât a planetei Venus şi – aşa cum se întâmplă şi cu meteoriţii mai puţin strălucitori – au o coadă. Un asemenea eveniment se va petrece măcar o dată pe an şi dacă vă găsiţi acolo şi priviţi cerul la momentul potrivit, veţi avea şansa să fiţi martorul «nul astfel de fenomen. Meteoriţi

foarte strălucitori, care uneori sunt numiţi „ghiulele de foc”, adesea pot emana culori vii diferite ce depind de elementele din compoziţia resturilor care pătrund în atmosferă.

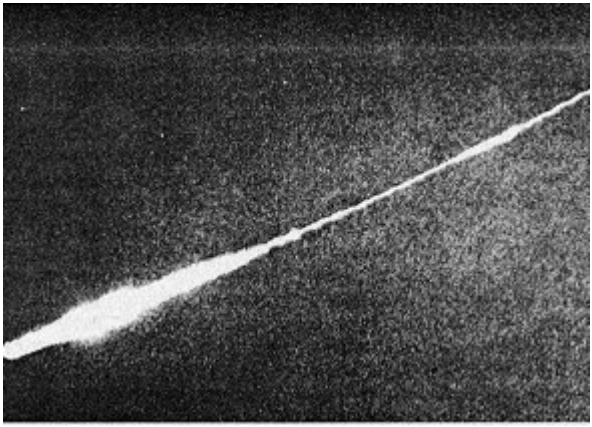

Un meteorit pătrunde în atmosferă şi devine, prin frecare cu aerul, o minge incandescentă de foc, care lasă în urma sa o dâră strălucitoare.

REPERE: forma (sferică sau ovoidală, poate avea coadă); dimensiunea (sferă mică sau mai mare, când are coadă); culoarea (de obicei albă, poate fi albastră, roşie, portocalie, galbenă sau verde); viteza (cel puţin cât un autoturism în viteză, de obicei cu viteza unei rachete); durata (doar câteva secunde).

Resturi de fiare vechi în spaţiu

Se spune că tot ce urcă în văzduh trebuie să revină jos, pe pământ. Lucrul acesta este cu certitudine valabil pentru sateliţii şi rachetele lansate pe orbită. Şi într-adevăr, zecile de mii de resturi şi aşchii metalice pierdute în spaţiu se apropie – rotindu-se încet-încet – de pământ, se sfârşesc spectaculos în atmosferă ca meteoriţi artificiali sub forma ghiulelelor de foc. Deoarece acestea sunt bucăţi grele de metal, ele evoluează mai încet în atmosferă decât gheaţa sau praful cosmic şi durează comparativ mai mult

până sfârşesc ca un foc de artificii multicolor.

Uneori reîntoarcerea rămăşiţelor din spaţiu poate fi prevăzută. Calculul este necesar fiindcă există posibilitatea ca uneori aceste bucăţi să ajungă pe pământ, provocând pagube. Uneori presa şi televiziunea informează despre revenirea din spaţiu a unor resturi mai importante ca dimensiune, prevenind astfel zonele ce riscă să sufere impactul. Din păcate, aceste zone se întind pe mii şi mii de kilometri şi o informaţie mai precisă cu privire la locul impactului nu poate fi oferită decât în ultimul minut. Alte rămăşiţe pot reintra în spaţiu cu previziuni aproximative sau chiar fără a se putea prevedea. Ca exemplu menţionăm racheta sovietică purtătoare de satelit care în seara zilei de 31 decembrie 1978 a alertat pompierii şi poliţia din toată Anglia şi din nordul Europei, pornind în căutarea unui presupus avion accidentat, semnalat de un grup de petrecăreţi. Cazul acesta a declanşat şi semnalări din partea a mii de O.Z.N. – ologi care fuseseră martori la eveniment.

Deşi asemănătoare ca înfăţişare sferelor de foc celor mai strălucitoare, pătrunderea în atmosferă a unor meteoriţi metalici este chiar mai dramatică. Aceştia evoluează mai lent şi pot fi urmăriţi mai bine cu ochiul liber. Adesea racheta se fărâmiţează şi formează un tren de bucăţele de foc ce străbate înşiruit, luminând bolta în culori vii. Riscul de a fi lovit de o asemenea rămăşiţă este foarte redus.

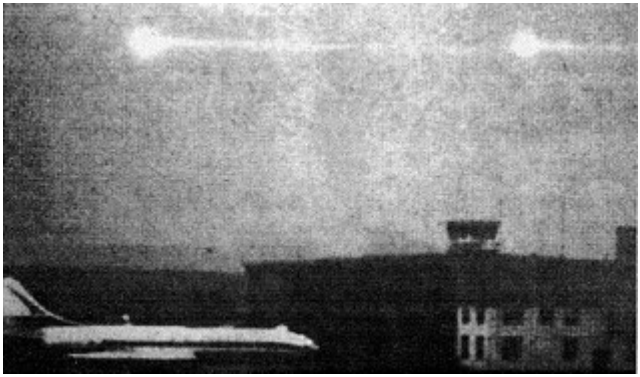

Un O.Z.N. fotografiat în Elveţia, de provenienţă nedesluşita. Se bănuieşte că este o rămăşiţă spaţială care s-a aprins pătrunzând în atmosferă. Aşa arată un şir de resturi ale unui satelit care pătrunde în atmosfera terestră.

Însă pătrunderea în atmosferă a resturilor metalice provenind din spaţiu provoacă cel mai uluitor fenomen pe care îl poate oferi un O.Z.I. şi pe care puţini sunt norocoşii care îl pot viziona.

REPERE: forma (sferică, ovală sau de formă ciudată, de obicei cu coadă); dimensiunea (de obicei mare cât luna, cel puţin); culoarea (de obicei albă, albastră sau roşie); viteza (ca o maşină în viteză pe cer sau ceva mai încet); durata (două sau trei minute).

O.Z.I.

— UN ÎN ATMOSFERĂ

Atmosfera se prezintă ca o mare întinsă de gaze. Noi ne aflăm în fundul acestei mări şi, privind în sus, putem surprinde efecte stranii.

La latitudinile nordice aurora poate crea perdele dramatice de lumină, datorită particulelor sclipitoare cu care ea este încărcată. Asemenea fenomene par să fi devenit mai frecvente şi s-au produs mai spre sud în ultimii ani.

Nor tipic lenticular ce seamănă surprinzător de bine cu un O.Z.N.

Mirajele nu apar numai în regiunile deşertice. Mulţi vor fi văzut o baltă de apă pe drum în faţa maşinii, într-o zi călduroasă, ceea ce nu este decât un miraj atmosferic. Razele de lumină se răsfrâng şi apar orizontal pe suprafaţa şoselei. Efectul se aseamănă cu imaginea frântă a creionului introdus într-un pahar cu apă. Foarte rar diferenţa de căldură între straturile de aer poate da naştere la ceea ce se numeşte „inversiune de temperatură”. Aceasta este de fapt un miraj în curs de formare. Dacă o lumină pe şosea, ori o stea sau o aeronavă evoluează în dreptul liniei noastre vizuale, forma ei va fi denaturată pe acest petic de cer şi ni se va prezenta făcând salturi bruşte, din cauza razelor de lumină care se răsfrâng; dar va reveni, sărind pe locul iniţial, când va fi depăşit stratul de inversiune. Orice fenomen care la început pare normal, devine apoi anormal pentru ca după scurt timp să revină la starea de normalitate iniţială, poate fi efectul unor asemenea straturi de inversiune. Efectul

însă este unul neobişnuit.

Norii

Este surprinzător că norii, ca şi luna, pot produce efecte asemănătoare O.Z.N.-urilor. Totuşi, lucrul acesta se întâmplă. Unii nori, mai ales aceia care se adună în jurul munţilor, capătă forme romboidale care se aseamănă cu O.Z.N.-urile în formă de trabuc. Norii aceştia, numiţi şi nori lenticulari, se pot îngrămădi unul peste altul, prefigurând o aeronavă cu cupolă. Ei se deplasează foarte încet fiind împiedicaţi de curenţii din atmosferă care se formează în apropierea înălţimilor. Datorită compoziţiei lor speciale, aceştia lucesc în timpul nopţii şi reflectă lumina în jos, în genul lămpilor de pe străzi. O asemenea formaţie de nori care se deplasează fără zgomot pe bolta întunecoasă poate fi luată cu uşurinţă drept un O.Z.N.

O altă posibilitate constituie norul emanat eventual de vreo uzină chimică sau de un reactor nuclear, care – în anumite condiţii – poate reflecta lumina.

REPERE: forma (sferică, ovală sau de formă neobişnuită); dimensiunea (cel puţin cât luna); culoarea (albă, posibil galbenă sau roşie, dacă reflectă lumina); viteza (foarte lentă); durata (două sau trei minute cel puţin, adesea chiar mai mult).

Feste solare

Soarele poate da naştere la efecte ciudate când razele sale fac să sclipească particulele suspendate în aer sau când se reflectă străbătând norii foarte rarefiaţi şi translucizi, aproape invizibili. Pot rezultă pete strălucitoare de lumină sau inele în jurul soarelui, suficient de difuze pentru a fi confundate cu un O.Z.N., ori provoacă imagini multiple.

Aceste efecte durează scurt timp şi tind să se producă spre sfârşitul zilei, către apusul soarelui.

REPERE: forma (sferică sau ovală); dimensiunea (cât

luna sau cât soarele); culoarea (galbenă), viteza (stă nemişcat); durata (câteva minute cel mult).

Păsările

Păsările ne sunt atât de familiare încât nu ne închipuim că ele sunt în stare să genereze O.Z.N.-un însă ele pot crea iluzia în două situaţii speciale.

Mai întâi, atunci când zboară la mare înălţime în grup, într-o zi cu soare puternic; atunci ele pot reflecta atât de intens razele, în timp ce par să evolueze foarte lent (din cauza distanţei mari), încât pot părea nişte discuri argintii care se deplasează în formaţie. Există cel puţin un film care a înregistrat presupuse O.Z.N.-un, care însă fiind examinat cu foarte mare minuţiozitate de oamenii de ştiinţă s-a dovedit că reprezintă un stol de pescăruşi zburând la foarte mare înălţime. Atât de mare era distanţa de la pământ, încât martorii nu şi-au dat seama de originea reală a obiectelor zărite.

Un efect asemănător poate apărea noaptea când un stol reflectă fâşiile de lumină venite de la pământ. Unele păsări au pieptul foarte lucios şi în anumite perioade ale anului (mai ales spre sfârşitul verii, toamna sau la începutul iernii, când se adună în stoluri) pot crea iluzia ciudată a unor forme fantomatice pe boltă.

În celălalt caz, păsările generează O.Z.N.-un când apar intempestiv în fotografii. Aproape în toate cazurile operatorul a intenţionat să fotografieze altceva şi a surprins – cu totul accidental şi fără să-şi dea seama – o pasăre în zbor. Iar când se developează filmul, ca prin minune se dezvăluie o imagine stăină, care poate părea un O.Z.N. impresionant în plină zi, uneori prevăzut cu o cupolă. De fapt, declanşatorul de mare viteză al aparatului „a îngheţat11 pe peliculă pasărea cu aripile desfăcute într-un unghi care produce iluzia.

Multe O.Z.N.-un fotografiate în timpul zilei capătă o

astfel de rezolvare.

REPERE: forma (sferică sau ovală, posibil în formaţie); dimensiunea (cât luna sau cât soarele); culoarea (albă, posibil galbenă sau roşie); viteza (foarte înceată, în derivă); durata (două-trei minute).

O.Z.I.

— UN TEHNOLOGICE

Pe măsură ce tehnologia progresează, creşte numărul obiectelor de tot soiul din atmosferă, create de om.

Este oricând posibil ca O.Z.N.-urile, chiar dacă sunt cu certitudine rezultatul prelucrării superioare a metalului, să fie făurite de om. Când Forţele Aeriene ale S.U.A. proiectaseră construcţia avioanelor nedetectabile (care nu puteau fi. surprinse pe ecranele radarelor), ele au fost testate ani de zile la bazele aeriene pe vremea când în vecinătatea lor au fost observate şi semnalate numeroase O.Z.N.-un.

Există şi alte tipuri de tehnologie ca de pildă „vehiculele telecomandate" sau… teleghidate", poreclite şi… bondari". Aceste „V. T. C."-uri sunt vehicule de dimensiuni reduse – ca aeromodelele, de pildă – care pot fi trimise în teritoriul inamic fără 2 periclita vieţile piloţilor. Anglia se află în fruntea constructorilor de asemenea vehicule pe care adesea le-a folosit în Irlanda de Nord.

Peter Warrington a stat cu stoicism, după ce căpătase aprobarea, la capătul pistei aeroportului pentru a

fotografia un avion cu luminile de aterizare aprinse, care se îndrepta direct spre el. De la distanţă ele creează iluzia convingătoare a unui O.Z.N.

De aceea, trebuie să fiţi totdeauna atenţi când fenomene ciudate şi apariţii de O.Z.N.-nu se petrec în apropierea obiectivelor militare.

Aeronavele

Pe măsură ce se consolidează grija pentru mediul înconjurător, avioanele devin tot mai „liniştite” şi nu emit decât un vâjâit sau zumzet moderat. Ele vi se pot părea chiar mai liniştite, dacă vântul bate din direcţia potrivită şi îndepărtează zgomotul. În cazul acesta ele vi se vor părea mai silenţioase chiar dacă aparent zboară nu la mare depărtare.

Puternica lumină a soarelui se poate reflecta în unghiuri critice pe fuselajul de metal polisat al aeronavelor, mai ales în zori şi la apusul soarelui. În cazul acesta este posibil să apară o imagine în formă ovoidală sau de trabuc, fără aripi.

Totuşi, în timpul nopţii sunt şanse mai mari de a percepe greşit şi de a confunda imaginea unei aeronave. În mod obişnuit s-a observat la O.Z.N.-un existenţa luminilor standard de navigaţie aeriană – alb, roşu şi verde, atât fixe, cât şi intermitente, ca la girofaruri.

Un O.Z.N. fotografiat în Canada. În 1973. Originea lui

nu a fost elucidată, dar se aseamănă destul de bine cu efectul produs de un avion zburând la înălţime cu luminile de poziţie licărind. Chiar dacă în cazul acesta este ceva nedesluşit, fotografia demonstrează la ce ne putem aştepta Şirul de lumini ar putea fi rezultatul faptului că diafragma a fost menţinută deschisă câteva secunde.

Oamenii de ştiinţă consideră puţin probabil ca O.Z.N.-urile să aibă lumini de poziţie, dar sunt şi specialişti în domeniul O.Z.N.-urilor care nu exclud posibilitatea ca acestea să aibă lumini de stabilire a poziţiei în timp ce navighează, tocmai pentru a fi confundate cu aeronavele obişnuite şi a nu fi detectate. Cu toate acestea, când veţi vedea evoluând pe boltă lumina albă, roşie şi verde, trebuie să presupuneţi că aveţi în faţă – cel mai probabil – o aeronavă oarecare. Multe lumini strălucitoare, care se aprind şi se sting alternativ cu mare iuţeală, pot părea albastre, de aceea ţineţi seama şi de această posibilitate.

La aterizare avioanele aprind reflectoarele cu fascicule puternice pentru a lumina pista. Dacă se întâmplă să priviţi din faţă sosirea unui avon care îşi aprinde reflectoarele cu mult înainte de aterizare (mai ales când acţiunea se petrece noaptea târziu), vor trece mai multe minute până ce se va apropia suficient pentru a auzi zgomotul motoarelor sau a vă da seama că luminile se deplasează. Dacă înainte de a ajunge la acest punct avionul coteşte şi se îndepărtează din raza vizuală, se va observa o sferă strălucitoare de lumină din care apoi vor izbucni fulgere (când avionul se apropie), dar care pur şi simplu se sting sau se estompează într-un şir de lumini mici (când se îndepărtează). Iată, deci, cum iau naştere O.Z.N.-urile!

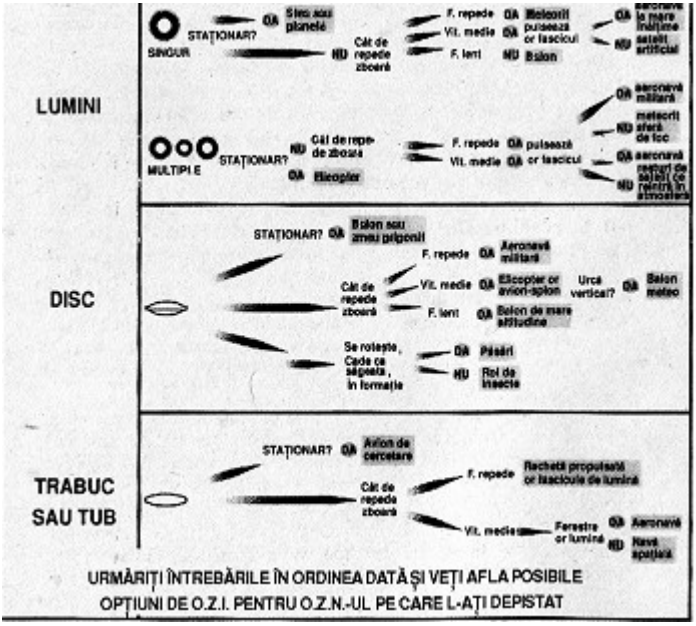

Combinaţiile de lumini sunt surprinzător de numeroase. De aceea, când vă aflaţi în împrejurimile unui aeroport sau în apropierea culoarelor de zbor care duc spre un aerodrom, trebuie să fiţi precauţi şi să suspectaţi că imaginea depistată, care vi s-a părut neobişnuită, poate fi un simplu aeroplan. Au fost reperate multe O.Z.N.-un ciudate pe ruta aeriană MG, la nord de Cheshire, de exemplu. Populaţia, care trecea întâmplător şi nu cunoştea particularitatea zonei, nu ştia că se găseşte în vecinătatea aeroportului din Manchester, unul din cele mai aglomerate din Europa, spre care se îndreptau aeronavele. Privite dintr-un unghi oblic, luminile din văzduh pot părea ciudate, cu atât mai mult cu cât vacarmul traficului în mijlocul căruia vă aflaţi vă poate împiedica să percepeţi zgomotul specific al motoarelor de avion. Pe de altă parte este posibil ca aeronavele să abordeze faza finală a aterizării, începând să coboare peste piscurile de la Derbyshire, cu mult înainte de a ajunge la aeroportul

menţionat. Deoarece s-ar putea să vă găsiţi pe şosea cu mult deasupra nivelului mării, veţi avea impresia că avionul zboară la o altitudine uluitor de redusă, deşi se află la o distanţă respectabilă de un aeroport. În timpul nopţii mulţi sunt aceia care nu izbutesc să-şi dea seama de această diferenţă.

Dar chiar şi martori experimentaţi, care locuiesc în zonă, pot fi păcăliţi. Doi ofiţeri de poliţie din Cheadle Hulme, Cheshire (zonă peste care traversează câte un avion la fiecare două-trei minute, zburând la înălţimea de numai câteva sute de metri) au fost induşi în eroare de un triunghi luminos desfăşurat de un turbojet de transport britanic de tipul Tristar. Avionul se îndrepta spre aeroport cu motoarele în turaţie redusă, pentru a nu tulbura odihna populaţiei din regiune, şi a fost semnalat ca fiind un O.Z.N.

Se cunoaşte şi cazul verificat când echipajul unui transportor cargo a stins luminile din cabină, lăsând doar un far sclipind la coadă, care lumina avionul. Dis-de-dimineaţă, când traficul este aproape inexistent, avionul – cu motoarele reduse la minim – părea că alunecă planând. Dacă se întâmpla ca în clipele acelea să te afli sub o aeronavă, care pluteşte fantomatic în întuneric şi brusc îşi aprinde toate luminile, ambalând şi motoarele la maxim, efectul devine şocant pentru oricine.

REPERE: forma (ovală sau ca un trabuc, în timpul zilei, sferă sau un şir de lumini noaptea – de obicei măcar câteva strălucesc); dimensiunea (de la o sferă mică până la mărimea lunii); culoarea (de obicei albă, dar nu este exclus să fie de asemenea albastră, roşie sau verde); viteza (ca a unei maşini în viteză, dar poate fi şi mai redusă, dacă avionul e privit din faţă, de la oarecare distanţă); durata (cel puţin două-trei minute, mergând până la zece minute, când este privit din faţă).

Dirijabilele

Deşi se crede că ele constituie o relicvă a trecutului, dirijabilele încă există, iar popularitatea lor pare să crească. Profitându-se de tendinţa de economisire a combustibilului şi de restricţiile impuse la poluarea sonică, au fost create modele noi umplute cu gaze neinflamabile, care înlătură primejdia dezastruoasă a incendiilor, ce au pus capăt primei ere a dirijabilelor, cu şaizeci de ani în urmă.

În America se folosesc dirijabile în scopuri comerciale; adesea sunt utilizate baloane cu ocazia evenimentelor sportive sau a unor festivaluri. Unele din acestea sunt prevăzute cu ecrane electronice care etalează diverse mesaje luminoase. Dacă zăriţi în timpul nopţii, dintr-un unghi ascuţit, vreunul din aceste mesaje, nu veţi izbuti să descifraţi ce comunică el, ci veţi zări înşirându-se la întâmplare un lanţ de lumini ce poate crea cu uşurinţă iluzia unui O.Z.N. foarte bine luminat.

Dirijabilele sunt uşor de identificat, mai ales în timpul zilei, datorită corpului lor în formă de trabuc şi deplasării lor foarte lente. Au fost însă proiectate dirijabile cu noi forme ceea ce a permis mărirea vitezei în mod simţitor. Când ele evoluează noaptea, vizibilitatea redusă şi ecranele electronice de comunicarea mesajelor oferă dirijabilelor un aspect insolit.

În prezent nu există prea multe dirijabile şi veţi putea uşor afla dacă vreunul s-a deplasat în spaţiul din zona în care vă găsiţi, este de presupus că i se va face şi publicitate. Dar situaţia se poate schimba. Între cercetătorii O.Z.N. – ologi predomină cu insistenţă bănuiala că a fost construit deja un tip perfecţionat de dirijabil în scopuri militare, care a constituit obiectul unor întâlniri remarcabile. Ele au fost confundate cu O.Z.N.-un bine luminate, de forme ciudate, ce navigau lent în vecinătatea unor baze militare.

REPERE: forma (ovală sau de trabuc, fără aripi, în timpul zilei şi cu lumini multiple în timpul nopţii); dimensiunea (cel puţin cât luna, poate chiar mai mare); culoarea (de obicei albă); viteza (foarte lentă, în derivă); durata (cel puţin câteva minute).

Un adept credincios al învăţăturii tradiţionale despre O.Z.N. a creat o instituţie menită să făurească noi demoni ai cerului: aeronave, avioane uşoare sau dirijabile. Văzuţi în timpul zilei, pe cer senin, aceştia par obişnuiţi, însă noaptea sau priviţi din unghi nepotrivit ne pot apărea foarte ciudaţi.

Baloanele

Baloanele cu aer cald sunt uşor de recunoscut datorită dimensiunilor mari, cu excepţia cazului când se află în depărtare şi se percep diminuate din cauza distanţei. În cazul acesta din urmă, ele se vor comporta ca dirijabilele şi ca alte tipuri de baloane care vor fi descrise mai jos. Ele nu zboară noaptea, dar dacă totuşi zboară, cel mai evident reper este flacăra portocalie care dă căldura necesară dilatării masei gazoase din atmosferă ce face ca baldachinul invizibil să se înalţe de la sol.

Falsuri au fost comise şi cu baloane mici, fabricate din materiale simple – din plastic, de pildă –, prevăzute cu lumânări. Aceste baloane, care plutesc în văzduh, au aspectul unor lumini incandescente şi sfârşesc prin a lua foc. Când materialul din care sunt confecţionate (pungi, de

exemplu) se aprinde, ele pot lăsa în urmă o dâră de resturi care cad arzând şi care creează impresia unei „scări” atârnate de masa principală a unui O.Z.N.

Richard Branson a construit în mod iscusit un balon cu forma şi caracteristicile unui O.Z.N., care – menit să fie o glumă de 1 aprilie – a provocat senzaţie la început, până când lumea a descoperit adevărul. Un inventator londonez a confecţionat un zmeu – O.Z.N. Acest obiect priponit cu o sfoară, fusese fabricat dintr-un material argintiu foarte lucios, care arunca sclipiri vii de câte ori vântul îl răsucea acolo, în văzduh, la o înălţime apreciabilă. Multă lume a rămas cu impresia că un O.Z.N. apăruse în zona Londrei. Şi alte zone au provocat asemenea iluzii optice.

Un nou tip de balon, proiectat să fie folosit în timpul zilei cu prilejul unor festivităţi sau sărbători, este mat pe o parte şi de un argintiu strălucitor, pe partea cealaltă. Când acestea sunt lăsate libere în văzduh, ele pot pluti sute de kilometri lent, în derivă. Deoarece au dimensiuni relativ reduse, ele pot fi zărite la lansare, când încă se află nu departe de sol; dar pot cu uşurinţă înşela ochiul când ajung în înaltul cerului, părând mai mari decât sunt în realitate. Pe zi însorită ele pot fi zărite lansând sclipiri de fulger când vântul le roteşe şi expune razelor faţa argintie. Când însă stau nemişcate, ele par nişte obiecte metalice, ovale său în formă de disc.

Staţiile meteorologice şi aeroporturile lansează baloane destul de mari, de câteva ori pe zi, pentru a testa direcţia şi viteza vântului la mare înălţime, în văzduh. Acestea sunt uneori baloane foarte mari, argintii, umplute cu un gaz care se dilată când balonul ajunge la mare înălţime unde presiunea atmosferică e scăzută. Aceste obiecte sunt atât de mari încât pot fi zărite de la sol chiar dacă se află la 15.000 de metri, acolo unde nu ajunge nicio aeronavă de transport comercial. Ele apar ca o sferă de

argint sau ca o „stea” în plină zi, care se deplasează foarte lent şi timp îndelungat pe bolta cerului.

REPERE: forma (ovală sau disc); dimensiunea (punct stelar până la sferă mică); culoarea (albă, exceptând baloanele cu aer cald noaptea care sunt portocalii); viteza (aproape staţionară sau plutesc foarte lent, necesitând durată mare de timp pentru a străbate cerul, dar un balon mic pe lângă ele poate evolua mult mai repecfe); durata (două minute până la o durată lungă).

Reflectoarele

Unităţile militare posedă adesea reflectoare puternice pe care le folosesc la exerciţii pentru pregătirirea de luptă a soldaţilor. Alte reflectoare pot servi aeroporturilor sau aparţin poliţei. Acestea proiectează fâşii de lumină către boltă, care pot ajunge până la norii de joasă altitudine. Efectul se poate intensifica din cauza ceţei sau vaporilor de apă din atmosferă. Ca rezultat, fasciculul emanat de reflector va aşterne o pată luminoasă pe nori. În întuneric este posibil să nu se poată detecta originea ei, şi de aceea nu este exclus să fii înşelat, luând-o drept o aeronavă staţionară ce reflectă lumina spre pământ. O nouă posibilitate de inducere în eroare în această privinţă o constituie ingenioasele reflectoare computerizate recent construite ce funcţionează prin forţa laserului. Acestea sunt foarte puternice, strălucesc intens când îşi aruncă lumina pe nori şi sunt programate să cerceteze automat, printr-o mişcare de rotaţie, dansând în jurul unui punct fix. Rezultă o spectaculoasă desfăşurare de cercuri luminoase mobile, care par să se rotească unul în jurul celuilalt pe cer şi pot fi zărite de la foarte mare distanţă, chiar de la peste 40 de kilometri în linie dreaptă, după cum afirmă surse de încredere că s-a înregistrat. De la asemenea distanţă e de presupus că nu veţi izbuti să vă daţi seama care este sursa efectului luminos (poate proveni de la un

bâlci, un club de noapte sau de la vreun concert rock). Tot ceea ce veţi vedea vor fi nişte pete albe, strălucitoare cu mişcări ciudate pe cer.

Principalul punct de reper îl constituie faptul că fenomenele de acest gen vor fi detectate şi comunicate de multe persoane. Ele durează mult timp, chiar şi câteva ore, şi pot reapare în alte nopţi. În pofida acestor simptome relevante, în ultimii ani au fost semnalate reperări importante de O.Z.N.-un care au făcut vâlvă în mijloacele de comunicare în mâsă din multe ţări. A existat cel puţin un oraş care a luat în consideraţie interzicerea unor astfel de lumini care pot provoca tulburări în traficul rutier: mulţi şoferi s-au înşelat, crezând că sunt martorii unui fenomen de genul O.Z.N.-urilor, îndreptându-şi atenţia către cer, neglijând să privească drumul din faţa lor!

REPERE: forma (ovală, uneori mai multe ovaluri plutind în formaţie); dimensiunea (sfere mici, cel mult cât luna); culoarea (albă); viteza (în general sunt staţionare, dar noile reflectoare cu laser se rotesc în arc de cerc, în jurul unui punct fix); durata (minimum câteva minute, foarte probabil vor fi vizibile mult timp).

3. Cercetarea bolţii cereşti pentru depistarea O.Z.N.-urilor

Prin anii ’60 era foarte populară organizarea de grupuri pentru cercetarea boitei, mai ales în lunile de vară. Un astfel de grup îşi alegea o zonă unde frecvent fuseseră semnalate O.Z.N.-un, se instala şi scruta cerul, în nădejdea că se va depista ceva ieşit din comun.

Ideea a pierdut treptat atracţia şi în cele din urmă a fost abandonată când numeroasele O.Z.N.-un semnalate de aceste grupuri s-au dovedit a fi lumini obişnuite cu explicaţii foarte simple. Totuşi prin anii ’70 diferite grupuri de O.Z.N. – ologi au organizat un sistem coordonat de cercetare a boitei, conectând cu ajutorul walkie-talkie-

urilor diferitele zone, puse sub observaţie. Scopul pe care şi-l propuseseră era acela de a furniza dovada fotografică a unui fenomen inexplicabil. Au fost obţinute unele rezultate incitante, dar nimic nu era concludent.

Totuşi, observarea şi cercetarea bolţii cereşti pot constitui un mod benefic de a-ţi petrece timpul, dacă organizarea e corespunzătoare şi se purcede cu speranţe realiste.

CUM SĂ SE ORGANIZEZE

CERCETAREA BOLŢII CEREŞTI

Cercetarea bolţii cereşti se poate face individual, dar sunt mulţi aceia care socotesc mai plăcut şi mai distractiv să se organizeze în grupuri, în zone diferite legate între ele cu ajutorul aparatelor mobile de emisie-recepţie. Desigur, va trece mult timp fără a se petrece vreun eveniment relevant şi trebuie să fiţi pregătit pentru această eventualitate. Dacă luaţi cu voi un radio sau vreun alt aparat susceptibil să tulbure liniştea, ţineţi seama de lumea din jurul vostru.

Este important să vă desprindeţi de ambianţa urbană. O.Z.N.-un au fost detectate şi deasupra oraşelor, dar cel mai frecvent ele s-au depistat în zonele rurale. Aceasta poate şi pentru că aici cerul e mai uşor de observat, nefiind clădiri sau alte construcţii care să împiedice vizibilitatea şi nici lumini artificiale care să tulbure claritatea. De asemenea, poate şi datorită faptului că lumea de la ţară priveşte cerul mai des şi cu mai multă băgare de seamă, decât orăşenii care de regulă sunt nepăsători şi neatenţi: un uriaş O.Z.N. poate să survoleze urbea fără ca ei să-l observe!

Câteva din cele mai eficiente puncte de veghe pentru cercetarea bolţii au fost organizate în Scandinavia, sub egida proiectului Hessdalen, de către grupuri de OZN-ologi într-o regiune cu una din climele cele mai vitrege din Norvegia. Răbdarea lor a fost adesea răsplătita prin apariţia multor fenomene luminoase ciudate în valea norvegiana

Dacă veţi izbuti să ajungeţi în unul din locurile menţionate în această carte, care s-au dovedit a fi frecventate de O.Z.N.-un, veţi fi – probabil – satisfăcuţi. Unele însă se află în regiuni îndepărtate, în altele O.Z.N.-urile apar numai în anumite perioade ale anului. Luminile de la Hessdalen pot fi observate într-o vale din apropierea cercului arctic, într-o zonă unde temperatura rareori urcă la zero grade. Cu toate acestea, grupuri organizate de cercetători, dotate cu echipamente uluitor de sofisticate, au monitorizat cerul în zona respectivă, fiind răsplătite cu unele din cele mai elocvente dovezi despre O.Z.N.-un dintre toate câte au fost obţinute vreodată. În Anglia, o astfel de echipă de cercetători şi-a coordonat activitatea cu operatorii aparatelor radar de la aeroportul din apropiere.

Desigur, nu aveţi nevoie chiar de asemenea condiţii. Dacă prin apropiere nu se găseşte o zonă adecvată, atunci alegeţi una studiind harta din această carte. Un loc potrivit

pentru o primă ieşire la observarea bolţii cereşti, dacă vreţi să aveţi şansa de a depista ceva, ar putea constitui o înălţime oarecare în vecinătatea unui aeroport sau a unei baze militare. Alte puncte de interes, posibile generatoare de O.Z.I.-un, constituie fabricile de produse chimice, staţiile generatoare de electricitate (unde se pot isca efecte electrice ciudate), şoselele neluminate care traversează dealurile (farurile automobilelor pot părea O.Z.N.-un pe cer). Ulterior, dacă doriţi, puteţi părăsi zona susceptibilă de a produce numeroase fenomene de tipul O.Z.N.-urilor şi să vă transferaţi cercetările într-o altă zonă, cunoscută şi relevată de noi, care ar putea oferi şanse mai bune de a repera un fenomen O.Z.N. real. Dacă vă pricepeţi să descifraţi o hartă geologică sau aveţi posibilitatea să consultaţi un prieten geolog, alegeţi un deal al cărui povârniş coboară într-o vale sau o câmpie străbătă de o falie. Aceste rupturi sub nivelul solului constituie uneori cauza cutremurelor, dar mult mai adesea ele par să fie conectate cu fenomenul, mai puţin dăunător, al apariţiei O.Z.N.-urilor. Locuri în apropierea unor cariere de piatră, baraje sau drumuri în construcţie corespund prin excelenţă scopului urmărit.

De asemenea, dacă vreţi să evitaţi veghea pe o noapte cu vreme rea şi vă puteţi organiza în pripă, atunci alegeţi perioada imediat după trecerea furtunii când cerul se limpezeşte, aerul e curat şi transparent, iar condiţiile devin propice.

Sistemul frontal de presiune răspunzător de această schimbare poate reanima zonele cunoscute, cu activitate de O.Z.N.-un.

Dacă în felul acesta nu izbutiţi, atunci alegeţi o noapte în preajma lunii pline când, după aprecierea unora, creşte activitatea O.Z.N.-urilor. Veţi fi în stare, cel puţin, să urmăriţi răsăritul şi apusul lunii pline precum şi modul

cum norii care se perindă îi modifică înfăţişarea.

În toate cazurile asiguraţi-vă că nu vă aflaţi pe o proprietate particulară; dacă totuşi vă găsiţi pe un astfel de domeniu, aveţi grijă să obţineţi permisiunea necesară, mai ales dacă instalaţi un cort şi intenţionaţi să aprindeţi un foc. Nu lăsaţi gunoaie şi nu alteraţi mediul, pentru ca viitorii vizitatori să-l poată utiliza şi ei.

ÎNREGISTRAREA
REZULTATELOR

Cercetările efectuate în timpul nopţii sunt de departe cele mai fructuoase. Trei sferturi din depistări se realizează între ora zece seara şi şapte dimineaţa. De fapt, apogeul activităţii O.Z.N.-urilor s-a observat că se realizează în jurul orei trei dimineaţa, niciun cercetător neizbutind până în prezent să ofere acestui fenomen o explicaţie plauzibilă. Această constatare a reieşit din multiplele studii statistice care au fost realizate.

Îmbrăcaţi-vă gros, luaţi cu voi ceva merinde şi băutură caldă; în mod deosebit să luaţi următoarele lucruri (dacă e posibil toate):

O lampă electrică de care veţi avea nevoie pentru că în jurul vostru va fi beznă.

Un ceas pentru a măsura cu precizie durata oricărui fenomen.

Binoclu echipat corespunzător pentru a putea vedea şi pe întuneric. Ţineţi seama că binoclul poate deforma imaginea.

Cel puţin un aparat de fotografiat (mai multe detalii despre modul de fotografiere urmează).

Monedă măruntă de diferite dimensiuni şi alte obiecte comune (ca, de pildă, un bob uscat de mazăre) care să vă permită, prin comparaţie, aprecierea obiectelor zărite în văzduh.

Un termometru cu ajutorul căruia să măsuraţi din

jumătate în jumătate de oră temperatura aerului.

Veţi mai avea nevoie de un carnet de buzunar, pentru a vă nota eventualele observaţii, precum şi cel puţin două stilouri, pentru cazul când unul ar rămâne fără cerneală! În stânga paginii menţionaţi ora când purcedeţi să vegheaţi, timpul fiecărei temperaturi înregistrate (este bine să notaţi fiecare element intervenit în modificarea vremii – de exemplu, grosimea covorului de nori, schimbări survenite în direcţia şi viteza vântului, etc.), inclusiv durata înregistrării notiţelor.

Trebuie să înregistraţi tot ceea ce pare demn de reţinut, descriind totul cât mai amănunţit. Aţi putea vedea o aeronavă, meteoriţi, nori ciudaţi, animale; de fapt lucruri multiple şi diferite. Chiar dacă le recunoaşteţi, nu omiteţi să notaţi. Unul din cele mai bune rezultate pe care îl puteţi dobândi este creşterea capacităţii de a recunoaşte un O.Z.I. Chiar dacă nu aţi văzut încă un O.Z.N. (dar aveţi toate şansele să-l zăriţi!), investigarea bolţii cereşti vă oferă un excelent prilej să vă exersaţi perspicacitatea şi să vă întăriţi puterea de a discerne. Nu uitaţi niciodată că nouăzeci şi cinci la sută din O.Z.N.-urile depistate sunt, în fapt, O.Z.I.-un De aceea, atunci când cineva vă va spune că a văzut un O.Z.N., este posibil ca el să fi văzut un obiect perfect identificabil, iar voi, cu experienţa dobândită în timpul scrutării boitei, veţi fi în măsură să precizaţi lucrul acesta. Dacă aveţi posibilitatea, luaţi, împreună cu celelalte obiecte indicate, şi un magnetofon portabil. Este mult mai uşor să înregistrezi pe bandă dictând timpul şi celelalte detalii legate de obiectul reperat, decât să luaţi notiţe pe întuneric. Iar dacă într-adevăr întâlniţi un O.Z.N., înregistrarea sonică este o bună dovadă!

VERIFICAREA REZULTATELOR

Este bine să aveţi la îndemână acest volum de câte ori vă hotărâţi să scrutaţi cerul în mod organizat, pentru a

putea compara orice fenomen neobişnuit întâlnit cu exemplele de O.Z.I-uri descrise la capitolul „Obiecte zburătoare identificate-o. Z.I”.

Eventual, puteţi solicita sprijinul aeroportului local sau al bazei militare din vecinătate, pentru a verifica dacă şi ele au înregistrat fenomene neobişnuite în noaptea aceea. Ţineţi seama însă că membrii acestor instituţii sunt, de regulă, foarte ocupaţi şi s-ar putea să nu aibă timp ca să vă primească sau să vă asculte. De aceea este mai bine, poate, dacă sunteţi cu adevărat nedumeriţi şi derutaţi, să trimiteţi o copie a înregistrărilor realizate uneia din grupările constituite de O.Z.N. – ologi, a căror listă o găsiţi în anexa acestei cărţi. Ele au capacitatea să facă verificările necesare.

Cercetarea pe calea aerului a fenomenelor misterioase, mai ales a cercurilor din lanuri, este una din cele mai eficiente mijloace. Ea poate fi la fel de eficace la depistarea O.Z.N.-urilor. Obiectul din imagine a fost fotografiat dintr-un avion care zbura peste Japonia.

Detalii despre prognoza atmosferică sau lansarea de baloane meteorologice sunt mai greu de căpătat, dar un grup bine organizat de O.Z.N. – ologi poate dobândi mai uşor datele corespunzătoare. Dacă există o asociaţie astronomică locală (cartea de telefon vă poate fi de folos), aceasta va veni în întâmpinarea oricărei solicitări responsabile şi poate găsi o soluţie astronomică a

fenomenului pe care l-aţi semnalat. De fapt, majoritatea principalelor grupuri de O.Z.N. – ologi includ un consultant de specialitate astronom, tocmai în acest scop.

De asemenea, puteţi face rost de programe-control necostisitoare pentru computere personale, care vă vor permite să înmagazinaţi data exactă, timpul şi locaţia obiectului descoperit, creând în felul acesta o hartă a cerului, care vă va lămuri dacă a fost cumva vreo stea strălucitoare sau o planetă în zona unde a apărut O.Z.N-ul. Desigur, un asemenea program nu va cuprinde meteoriţii, sferele de foc sau resturile metalice care pătrund în atmosferă, fiindcă acestea sunt mai puţin previzibile.

FOTOGRAFII REALIZATE
ÎN TIMPUL INVESTIGĂRII
BOLŢII CEREŞTI

Luaţi două aparate de fotografiat când vă hotărâţi să cercetaţi bolta, unul cu obiectiv obişnuit, celălalt cu teleobiectiv pentru prim-planuri. Nu folosiţi blitz-ul; fulgerul lui nu poate lumina obiectul de pe cer şi veţi izbuti doar să stricaţi imaginea. Puteţi folosi filme foarte sensibile, recomandate pentru fotografierea la lumină slabă, în condiţiile nopţii. Ţineţi seama însă că fotografia realizată cu un astfel de film va fi foarte granulată, de aceea puteţi opta în favoarea unui film între normal şi sensibil.

Un trepied, pentru a menţine stabilitatea aparatului, va evita unul din neajunsurile cele mai obişnuite fotografierii în asemenea condiţii. Un trepied, cu scopul de a menţine aparatul fix, va elimina unul din neajunsurile frecvente. Din pricina luminii foarte slabe, va trebui să menţineţi diafragma deschisă un timp relativ mai lung. Operând manual este imposibil să nu mişcaţi aparatul, ceea ce va influenţa negativ rezultatul.

Deşi este foarte dificil în condiţiile unui cer întunecat

şi în ambianţa mediului rural, încercaţi să surprindeţi pe peliculă un spaţiu mai larg în jurul eventualului O.Z.N. detectat; chiar şi imaginea norilor poate fi de fplos. Altmineri va fi greu să se înfăptuiască analiza fotografiei, dacă nu se poate determina o scară comparativă a dimensiunilor.

De asemenea, va fi foarte folositor că fotografiaţi cerul fără O.Z.N., pentru comparaţie, imediat după dispariţia acestuia. Folosiţi acelaşi aparat şi aceeaşi deschidere a diafragmei. Fotografiaţi, totodată, acelaşi loc de pe cer, pe lumina zilei, fără a modifica poziţia aparatului sau expunerea obiectivului. În felul acesta O.Z.N.-ul poate fi localizat cu precizie pe fundalul dat.

Notaţi cu grijă ora realizării fiecărei fotografii, precum şi toate detaliile privind deschiderea diafragmei şi timpul de expunere: acestea sunt de mare importanţă.

Dacă credeţi că aţi fotografiat cu adevărat un O.Z.N., rezistaţi tentaţiei de a da filmul la developat fotografului din localitate. Dacă aveţi mijloace proprii de prelucrare, folosiţi-le. Developarea necorespunzătoare poate strica filmul cu O.Z.N. Pentru a obţine cele mai bune rezultate contactaţi îndată un grup constituit de O.Z.N. – ologi, dar nu expediaţi negativul prin poştă. Ei vor organiza preluarea filmului, dându-vă o dovadă de primire.

Mulţi martori neglijează şi pierd. negativele, considerându-le a avea valoare limitată. Dar pentru studierea ştiinţifică a fotografiilor O.Z.N.-urilor, filmul negativ este mult mai important decât copia pe hârtie foto. De aceea aveţi grijă să nu pierdeţi negativele.

Partea a II-a

Puncte fierbinţi

4. Zonele de pe glob cele mai frecventate de O.Z.N.-un

AFRICA

Insulele Canare

Insulele Canare, situat în Oceanul Atlantic dincolo de coasta nord-vestică a Africii, sunt o posesiune spaniolă. Clima în această zonă este const, ni blândă, ceea ce atrage mulţi turişti. Acestea sunt insule vulcanice, iar pe Lanzarote se află vulcani care încă nu de mult erau activi, lucru evidenţiat de solul negru, bogat. Legii. de care circulă în zonă susţin că principalele şapte insule ale arhipelagului constituie sursa originară a mitului Atlantidei, o civilizaţie dezvoltată în Oceanul Atlantic, care se p – esupune că avea cunoştinţe avansate. Hrisoave străvechi dezvăluie că ea a pierit cu milioane de ani în urmă, înghiţită de valurile uriaşe stârnite de o erupţie vulcanică nemaipomenită. Peisajul din unele insule este atât de dezolant, în: ăt el a putut fi folosit la turnarea unor filme ştiinţifico-fanfastice, prefigurând tărâmuri de pe alte lumi.

Ca o ironie, trebuie menţionat că alte lumi par să acorde un interes nu chiar redus faţă de insulele Canare, unde au fost înregistrate unele din cele mai extraordinare depistări de O.Z.N.-un În seara zilei de 22 iunie 1975, o corvetă spaniolă – Atrevida – care se afla la sud de Fuerteventura, a zărit o lumină galbenă, foarte vie, cu nuanţe albăstrii. Lumina s-a înălţat din vecinătatea oraşului Punta Lantailla, apoi a lansat o cortină de lumină ce a iluminat marea şi ţărmul deopotrivă. Lumina părea că izvora din acest halo şi se înălţa în spirală în spaţiu, străbătând insula către Gran Canaria. Masa de lumină emanată de obiect a durat aproape patruzeci de minute.

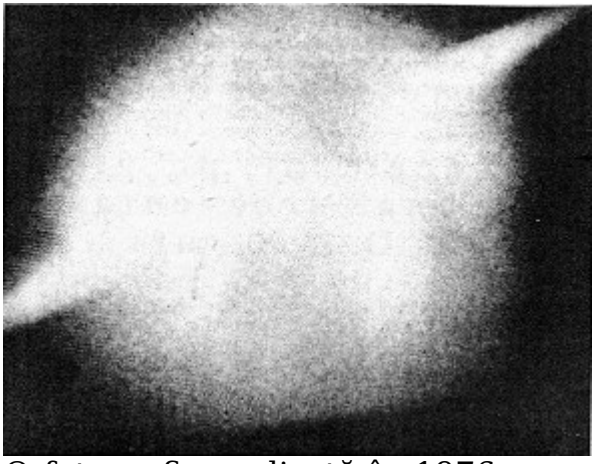

O fotografie realizată în 1976 cu prilejui importantei apariţii de O.Z.N.-un deasupra insulelor Canare. Uriaşul disc de lumină a fost văzut de mii de oameni şi a fost fotografiat la Maspalomas, din Gran Canaria. Fotografiile au fost publicate de Forţele Aeriene Spaniole, care însă nu au putut explica originea fenomenelor.

Trei minute după ce a fost depistată, lumina a survolat Gran Canaria şi a fost zărită de toţi cetăţenii oraşului. Un medic ce se deplasa la un pacient, în apropiere de Galdar şi Agaete, a povestit că a văzut ceva ce semăna cu o băşică uriaşă de săpun, cu nişte siluete în compartimente individuale. Obiectul părea să fie plin de un soi de gaz albăstrui şi emana un halo alb-gălbui, îndreptându-se şuierând spre apus, către Tenerife.

La Maspalomas, în Gran Canaria, un martor a izbutit să fotografieze obiectul. Fenomenul a fost urmărit şi de oamenii de ştiinţă ai Observatorului de Astrofizică de la Monte Izane, care însă nu au fost în stare să-l explice. Ulterior Ministerul Forţelor Aeriene al Spaniei a dat un comunicat despre cele întâmplate, confirmând că evoluţia obiectului a fost urmărită pe ecranele radarului. Cinci zile mai târziu comandantul forţelor aeriene din insulele

Canare, generalul Carlos Cavero, a declarat public: „O buoată de vreme am considerat că O.Z.N.-urile sunt aeronave extraterestre (dar) cercurilor oficiale le este dificil să admită că aşa ceva există, la fel cum bisericii îi este greu să precizeze ce reprezintă şi ce nu reprezintă un miracol”.

Unii sceptici au sugerat că obiectul implicat era de fapt o rachetă lansată de un submarin. Gazele emanate puteau crea un fenomen ca cel observat; dar este de presupus că Forţele Aeriene Spaniole ar fi cunoscut programarea unui asemenea exerciţiu. Cercetătorul spaniol Javier Sierra releva că zona este străbătută de liniile de navigaţie obişnuite şi că de aceea, lansarea unei rachete în aceste condiţii nu era posibilă.

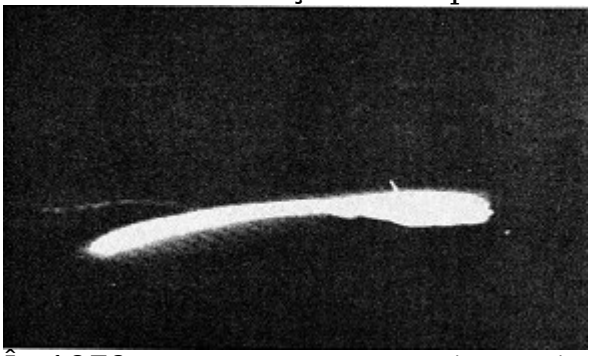

În 1979 s-a repetat un eveniment incredibil, deasupra insulelor Canare. Mai multe persoane au fotografiat, în mod independent, norul luminos iscat după ce bolta fusese străbătută de ceva asemănător unui proiectil de rachetă. Fotografia a fost realizată de un turist englez la Los Gigantos, în Tenerife.

Ceva foarte asemănător s-a petecut la 5 martie 1979, fenomenul fiind fotografiat la Gran Canaria şi Tenerife. Un obiect a izbucnit din apa mării şi s-a înălţat în spirală, în văzduh, lepădând în urma sa un nor de lumină incandescentă, care s-a menţinut treizeci de minute. Există

trei seturi de fotografii ale acestui fenomen, inclusiv cel realizat de radio-inginerul de serviciu pe înaltul şi impunătorul pisc al Muntelui Teide.

Lanzarote poate reprezenta o alegere mai bună. Este o insulă din extremul nordic al arhipelagului, mai puţin dezvoltată, cu multe spaţii deschise sub cerul liber. Totuşi este uşor accesibilă prin scurte legături maritime şi aeriene cu celelalte insule. În prezent există posibilitatea accesului direct pe calea aerului din unele oraşe europene.

AMERICA DE NORD

Regiunea Niagara

Această zonă cuprinde sud-estul statului Ontario din

Canada şi nord-vestul New York-ului din America. Ea înconjoară lacul Ontario, iar în centrul ei se situează grandiosul spectacol oferit de Cascada Niagara. Poate că este semnificativă imensa cantitate de electricitate şi de energie hidroelectrică generată de cataracte. Se ştie că O.Z.N.-urile apar în apropierea staţiilor generatoare de electricitate şi a stâlpilor de înaltă tensiune. Unii susţin că ele însele sunt fenomene electrice naturale, alţii cred că ele se alimentează cu energia generată de uzinele noastre. Indiferent de motivele reale, regiunea a avut porţia sa copioasă de apariţii misterioase şi întâlniri neobişnuite.

Cascada Niagara, la graniţa dintre’s.u. A. şi Cnaada, sursă naturală generatoare de electricitate, pare să atragă – ca un magnet – O.Z.N.-urile.

La Cherry Creek, statul New York, la sud de Buffalo, principalul oraş american din zonă, o fermă de produse lactate s-a confruntat cu probleme serioase, la 19 august 1956. Un tractor, al cărui motor punea în funcţiune o maşină de muls, s-a oprit brusc. Radioul a început să pârâie din cauza paraziţilor şi ceva în formă ovală a aterizat în apropiere. Un taur priponit de o bară metalică s-a speriat foarte tare şi, încercând să fugă, a îndoit bara în unghi de 45 de grade. O.Z.N.-ul s-a înălţat în văzduh, lăsând în urmă nişte nori ciudaţi, de culoare verzuie, iar atmosfera s-a umplut de un miros deosebit. Poliţia şi, ulterior, Forţele Aeriene Americane au venit la faţa locului dar nu au putut explica ce se petrecuse. Totuşi au descoperit pe sol un lichid vâscos, purpuriu, a cărui natură nu a putut fi identificată.

În ianuarie 1958, în apropierea cascadei Niagara, de partea americană a frontierei, o femeie conducea un automobil, pe o vreme rea, cu furtună de zăpadă, când deodată luminile farurilor au început să se diminueze

treptat, la fel şi turaţia motorului în intensitate, până când au încetat cu totul. În faţa ei a apărut un obiect cu siluetele vagi a doua fiinţe alături. Obiectul a început să se rotească şi s-a înălţat în văzduh, după care maşina a început să funcţioneze normal. Zăpada se topise pe suprafaţa ce fusese acoperită de obiectul misterios, iar iarba era caldă, după cum a constatat martora.

Întâmplări misterioase s-au petrecut şi de partea canadiană a frontierei. La 2 august 1979, un grup de oameni a zărit nişte obiecte în formă de vârf de săgeată survolând teritoriul ce aparţinea staţiunii hidroelectrice Ontario, la răsărit de Toronto. De fapt, ele planau la joasă altitudine peste stâlpii de înaltă tensiune. Alte diferite obiecte au fost depistate în aceeaşi zonă, inclusiv unul în formă de trabuc, învăluit înti”-o ceaţă rară verzuie, care zumzăia ca un generator.

Câteva zile mai târziu, în aceeaşi zonă a staţiei hidroelectrice Ontario, o adolescentă – care zărise un O.Z.N., a simţit un impuls hipnotic ce o îndemna să se ducă pe câmp. Toate sunetele din mediul înconjurător au încetat – simptom resimţit de toţi aceia care au avut prilejul unei întâlniri neobişnuite, numit şi „factorul Oz”. Aceasta înseamnă că subiectul este copleşit de o tulburare a cunoştinţei. Fata şi-a revenit la starea normală după câteva minute, dar O.Z.N.-ul dispăruse.

Investigaţiile ulterioare întreprinse de „Reţeaua canadiană de cercetări pentru O.Z.N.-un” a stabilit că iarba fusese presată acolo unde obiectul aterizase. De asemenea, s-a mai constatat că nivelul de radiaţii în locul respectiv era mai ridicat decât cel obişnuit şi că el a rămas nemodificat chiar şi după o ploaie torenţială.

Examinată în stare de hipnoză regresivă, adolescenta a retrăit întâmplarea; din cele relatate a reieşit că, aparent, fusese răpită, dusă în interiorul obiectului şi

examinată medical. S-a presupus că i s-a extras, fără dureri, sânge din deget, pe care se distingea o înţepătură.

Un alt caz asemănător a avut loc în octombrie 1971, când un grup de cântăreţi-rock au fost răpiţi din autobuzul în care se aflau, în apropiere de St. Catherine, un oraş în apropierea cascadei. Examinaţi sub hipnoză, de către un psihiatru din New York „subiecţii au relatat o poveste uluitoare despre contacte realizate într-o perioadă îndelungată, care a început în 1957 când liderul grupului a fost răpit dintr-un cărucior, la vârsta de doi ani. Invadatorii erau mici de statură şi aveau ochi mari, oblici.

Succesiunea întâlnirilor neobişnuite şi conexiunea lor cu Cascada Niagara şi uzinele generatoare de electricitate i-a determinat pe unii să ia în consideraţie posibilitatea ca O.Z.N.-urile să fi declanşat senzaţionala pană de curent din 9 noiembrie 1965, când cea mai mare parte a statului New York şi o parte a statului Ontario au rămas în întuneric total. A fost cea mai gravă pană de energie din istorie, care a blocat douăzeci şi şase milioane de oameni.

Iniţial s-a crezut că vinovat de acest incident se făcea căderea unui releu de la Clay, lângă oraşul Syracusa, în statul New York. Este însă interesant de reţinut că exact în clipa declanşării penei de curent, pilotul şi pasagerii unui mic avion, care zbura în zonă, au zărit un obiect oval, roşu, chiar deasupra liniei de înaltă tensiune. După catastrofalul incident, preşedintele companiei locale de electricitate a declarat că Niagara furniza în mod obişnuit 200.000 de kilowaţi, însă „s-a întrerupt brusc! Pur şi simplu nu mai primeam energie!”

Faimosul studiu „Condon”, de proastă reputaţie, s-a străduit să minimalizeze părerile care socoteau posibil ca O.Z.N.-urile să fi cauzat incidentul. Referindu-se pe larg la raportul final al Companiei Americane de Energie, studiul caută să acrediteze ideea că pana de energie s-ar datora

căderii unui releu supraîncărcat de la o uzină electrică, legată de reţeaua cascadei. Dar constatarea-cheie rezidă în următoarele cuvinte: „Dar adevărata cauză a căderii releului nu este cunoscută!” Cu alte cuvinte, totuşi un O.Z.N. putea fi sursa incredibilei căderi în serie a unor relee de declanşare, care s-au întrerupt unul după altul, aşa cum ar cădea un şir lung de domino.

Este evident că Niagara promite să fie un loc bun de organizare a cercetării boitei în căutare de O.Z.N.-un În prezent, zona din jurul cascadei este intens comercializată, cu multe elicoptere menite să întreprindă zboruri de agrement. Totuşi, acesta rămâne unul din locurile cele mai avantajoase. Zonele rurale de aici oferă perspective mai bune, dar trebuie avut în vedere că ele sunt joase.

Frontiera de Nord-Vest

Povestea modernă a misterului O.Z.N.-urilor a început nu chiar cu obiecte depistate de Kenneth Arrfold în apropiere de Mount Rainier, ci cu seria de întâlniri neobişnuite care au avut loc la Lanţul Cascadelor. Elementele cu profunde semnificaţii simbolice de O.Z.N.-un clin serialul suprarealist al televiziunii americane „Twin Peaks” – acţiunea şi filmarea având loc în această regiune – nu sunt întâmplătoare.

Acest lanţ muntos de vulcani inactivi se află în zona faliei active dintre cele două platouri continentale. Ei se aseamănă cu două straturi de crustă aspră ce plutesc pe o mare de pământ topit, care atunci când se freacă una de alta produc căldură şi, ca urmare, cutremure şi erupţii.

La sud, în California, falia San Andreas este răspunzătoare de cutremurele care au loc aici. Cercetătorii O.Z.N. – ologi sunt de acord că există o legătură între activitatea seismică şi misterioasele apariţii; de aceea nu este surprinzător că în acest stat au avut loc numeroase întâlniri neobişnuite, ca – de exemplu

— În zona canionului Tujungă, din munţii San Gabriel, la est de Passadena.

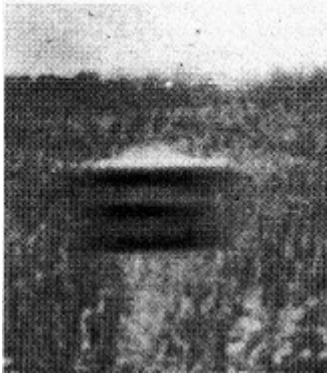

Această uimitoare imagine a fost realizată în 1966, la trecătoarea Williamette, Oregon, o zonă din regiunea North-West Frontier, cu multe apariţii de O.Z.N.-nu Sunt surprinse trei imagini suprapuse ale obiectului într-un singur cadru în timp ce se înălţa aspirând zăpada care acoperea copacii de sub el. Analiza sugerează că obiectul s-a estompat din realitate şi a reapărut de trei ori în scurta perioadă cât diafragma obiectivului a rămas deschisă.

Totuşi, în statele din extremul vestic – Oregon şi Washington, adevărata problemă o constituie vulcanii. Explozia înspăimântătoare care s-a produs în 1980 în muntele Sfânta Elena este dovada vie a forţelor primare care zac înlănţuite sub stânci, ceea ce poate explica de ce această zonă constituie un centru al activităţii O.Z.N.-urilor.

Fără îndoială, acesta este unul din cele mai bune locuri din lume pentru fotografierea O.Z.N.-urilor. Două din cazurile cele mai evidente care au fost înregistrate s-au petrecut în regiunea muntoasă, la sud de Portland. Însă cazul cel mai important se pare că este acela la care au fost martori fermierul Paul Trent şi soţia sa, petrecut la McMinnville, la vest de râul Williamette.

În ziua de 11 mai 1950, doamna Trent i-a atras atenţia soţului asupra unei aeronave în formă de disc, cu baza plată, ce plutea în văzduh. Domnul Trent a făcut două fotografii înainte ca aeronava să dispară. Imaginile erau clare, bine focalizate, cu multe detalii în prim-plan, precum şi efecte evidente de nori rari ce demonstrau distanţa dintre obiectul fotografiat şi aparat. Totuşi soţii Trent nu au căutat să comercializeze descoperirea făcută. Filmul a rămas în aparat până după ce a fost folosit în întregime şi numai după aceea a fost developat, iar imaginile înregistrate au devenit publice întâmplător. Soţii Trent au crezut că au avut de a face cu vreunul din noile tipuri neobişnuite de aeronave, deşi atunci (şi nici acum) nu se cunoştea existenţa vreuneia cu formele şi comportarea ciudată ca ale obiectului zărit de cuplul de fermieri.

În decursul anilor au fost întreprinse cercetări intense, dar nimeni nu a izbutit să dea o interpretare satisfăcătoare dovezilor obţinute. Acesta a fost unul din cazurile când fotografiile nu s-au deteriorat fisurându-se, nici după numeroasele studii efectuate timp de luni de zile asupra lor de către oamenii de ştiinţă de la Universitatea Colorado. Dr. William Hartman a oferit, în urma analizei efectuate, cea mai veridică opţiune, afirmând că este vorba de „un obiect zburător extraordinar, argintiu, metalic, ca un disc cu diametrul de zeci de metri şi – în mod cert – artificial”.

Cazul acesta, el singur, poate confirma că existenţa O.Z.N.-urilor este o realitate. Iată de ce s-au depus eforturi pentru a-l explica într-un alt mod. Este unul din puţinele care a fost testat şi analizat exhaustiv cu ajutorul sistemului de computere avansate ale N.A.S.A.

Un alt caz clasic a fost acela al cărui martor era opusul soţilor Trent. Acesta era profesor la un colegiu, doctor în biochimie, şi cu certitudine nu urmărea

celebritatea. El se afla la volanul maşinii şi traversa pasul Williamette, la sud de McMinnville, urcând în munţi. Când a ajuns la Diamond Peak, la peste 1600 de metri altitudine, el a făcut o serie de fotografii surprinzând priveliştea sălbatică, cu zăpada înveşmântând pădurile de brazi care se întindeau până departe de pisc.

Era în ziua de 22 noiembrie 1966. Tocmai terminase de fotografiat când – cu coada ochiului – a surprins ceva difuz. A izbutit să facă încă o fotografie înainte ca acel ceva să dispară în văzduh. Nesigur dacă a fotografiat ceva, profesorul nu a scos filmul din aparat. Când însă după folosirea lui completă a dat la developat filmul, fotografia a dezvăluit ceva cu totul neaşteptat.

Fotografia prezenta un obiect în formă de disc, cu baza plată, dar în trei locuri diferite în acelaşi timp! Unii s-au îndoit că profesorul măcar „a văzut" obiectul respectiv. Adrian Vance, expert în O.Z.N.-un, a susţinut altceva. Cercetările complexe întreprinse de el au demonstrat că diafragma aparatului a rămas deschisă doar o fracţiune de secundă. Ochii noştri nu reacţionează la mişcările foarte rapide, dar aparatul trebuia să surprindă obiectul chiar dacă viteza sa depăşea realitatea. Iar aparatul „a văzut" o imagine în continuă mişcare. Calculele lui Vance au indicat că obiectul, care măsura vreo şapte-opt metri în diametru, se înălţa dintr-o poiană, sugând un şuvoi din zăpadă aşternută pe copacii de sub el. Avea loc acel efect pe care O.Z.N. – ologii îl numesc „mişcarea frunzei în cădere", dar în sens invers; un efect similar aceluia care se produce într-un lighean cu apă în care a fost scăpată o farfurie. Ea se mişcă în zigzag uşor, datorită formei sale şi a undelor provocate în apă. Efectul acesta a fost semnalat, în repetate rânduri, de diverşi martori, care văzuseră vreun O.Z.N., acum însă fotografia realizată în trecătoarea Williamette oferea, pentru prima oară, dovada vie a

producerii lui. Deoarece au fost înregistrate trei imagini distincte în loc de una difuză din pricina mişcării, Vance susţine că O.Z.N.-ul trebuie să se fi estompat – când şi când – în spaţiul timpului nostru şi a dispărut, apoi a reapărut în fracţiunea de timp cât diafragma aparatului a rămas deschisă.

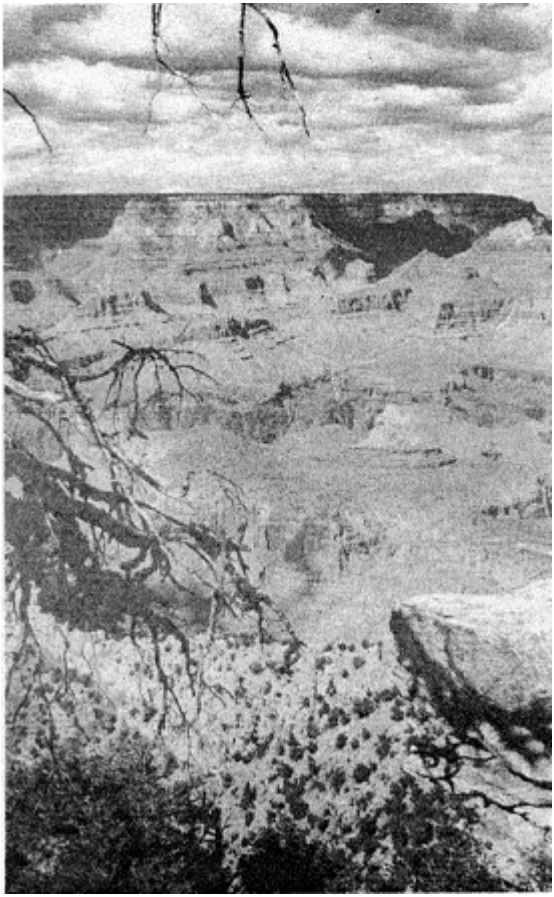

Spectacolul natural copleşitor din regiunea canioanelor presărate în Arizona şi New Mexico. Oare forţa geologică naturală evidentă pe care o degajă constituie o explicaţie pentru numeroasele apariţii de

O.Z.N-uri aici? Unii cercetători răspund afirmativ la această întrebare.

Dacă aprecierea sa este corectă, iar fotografia e reală, atunci aceasta poate fi chiar mai importantă decât imaginea captata la McMinnville, căci ea dovedeşte că O.Z.N.-urile se comporta în cu totul alt mod decât aeronavele fizice normale; deşi – iar lucrul acesta e interesant – mişcarea sa nu se deosebeşte de ceea ce am aflat recent că se petrece la nivelul cuantic al fizicii subnucleare. În cazul acesta particulele infinitezimale cu adevărat se estompează – când şi când – din realitate, în succesiune rapidă.

Este o plăcere să purcezi la investigarea boitei din zona aceasta cu munţi maiestuoşi şi privelişti largi, minunate. Chiar şi pe cel mai important drum din munţi traficul în timpul nopţii este aproape inexistent şi de aceea cercetările pe care le veţi întreprinde nu vor fi tulburate.

Un alt punct favorabil cercetării boitei în căutare de O.Z.N.-nu se găseşte la sud-vest de oraşul Yakima, situat la nord de Portland, în statul Washington. Yakima a fost culoarul aerian unde a aterizat Kenneth Arnold în iunie 1947, declanşând misterul O.Z.N.-urilor. De altfel, în zona aceasta au fost semnalate multe apariţii de obiecte necunoscute. Cercetătorul Greg Long a studiat evenimentele petrecute în rezervaţia indiană din vecinătatea localităţilor White Swan şi Toppenish. Între 1972 şi 1974 a avut loc o activitate intensă, căreia adesea i-au fost martori gardieni bine pregătiţi în prevenirea incendiilor, care se aflau în înalte foişoare de foc. Majoritatea fenomenelor repetate la sud de Yakima au constat în sfere de lumină (adesea de culoare portocalie sau galbenă) care se puteau divide în bucăţi, avansau săltând pe sol sau se învăluiau în nori ciudaţi, ceţoşi. Există declaraţii despre lumini misterioase care au urmărit

autovehiculele în timpul deplasării lor pe şosele, iar în unele cazuri – când se aflau în imediata lor apropiere, s-a semnalat oprirea motorului şi stingerea farurilor, la fel ca în toate cazurile similare petrecute pretutindeni în lume.

Având în vedere că zona aceasta este rezervaţie indiană, cei care doresc să cerceteze de aici bolta trebuie să obţină permis special. De asemenea, trebuie să se ţină seama că toamna şi iama – perioada cea mai favorabilă depistărilor de lumini – vremea poate fi foarte aspră. Şansele voastre de succes vor creşte dacă reuşiţi să obţineţi colaborarea vreunuia din gardienii care se află instalaţi în înalte foişoare de foc, cu vizibilitate largă.

Triunghiul Texas

Un triunghi cu laturile de aproximativ 250 de kilometri extinse între oraşele Lubbock şi Alpine, din Texasul de vest, şi Albuquerque, din New Mexico, va cuprinde mult pământ deşertic şi canioane, în foarte mică măsură alte forme de relief, şi aproape niciun fel de populaţie. Tot aici însă veţi descoperi vreo cinci-şase puncte importante, recunoscute pentru apariţiile misterioase dintre cele mai remarcabile din istoria O.Z.N.-urilor.

În partea întâi a acestui volum au fost deja prezentate presupusa prăbuşire a unei aeronave, în 1947, la Roswell (unii susţin că accidentul s-ar fi petrecut în apropiere de Corona, New Mexico), uluitoarea serie de pene de motor la autovehicule care au avut loc la Levelland, Texas, în 1957, precum şi aterizarea în 1964, la Socorro, New Mexico, a unui obiect cuprinzând nişte entităţi, eveniment la care a asistat un ofiţer de poliţie.

A avut loc o mulţime de alte incidente. De fapt, între 1947 şi 1952 s-au petrecut atât de multe evenimente în zonă încât guvernul american şi-a exprimat grava sa îngrijorare. Au fost efectuate multe experienţe secrete, de

exemplu la bazele de rachete, precum şi la primele poligoane de testare a bombei atomice de la White Sands şi Alomogardo. Între acestea se numără şi baza forţelor aeriene de la Holloman, unde se presupune că extratereştri au aterizat în 1971. Misterioase sfere de foc verzi, care se comportau cu totul altfel decât meteoriţii, l-au determinat pe dr. Lincoln La Paz, expert în meteoriţi, să acorde mult timp şi atenţie cercetării acestor fenomene. Ele au apărut în primii ani în diferite locuri ca, de exemplu, la Vaughn, New Mexico. Un număr de documente recent date publicităţii demonstrează atenţia deosebită acordată acestor fenomene de către agenţiile de securitate.

La 15 octombrie 1957, o asistentă medicală de la rezervaţia indiană Three Rivers, la sud de Roswell, a fotografiat un obiect de formă ovală, cu strălucire albă-incandescentă, ce survola în timpul zilei o zonă interzisă. S-au făcut multe speculaţii cu privire la fenomenul înregistrat, presupunându-se că a fost un nor lenticular format în munţii Sacramento.

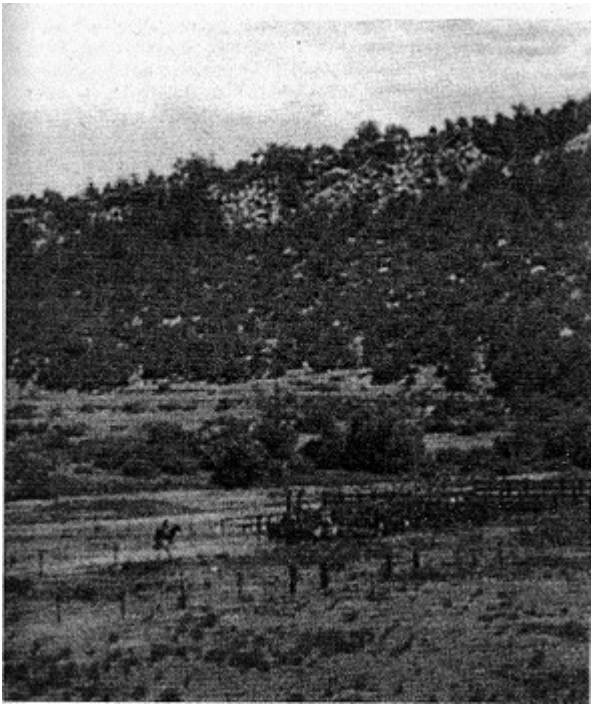

Un O.Z.N. plutind deasupra Triunghiului Texas? Fotografia prezintă un ţinut tipic de frontieră cu un obiect ciudat zburând în văzduh. De fapt este un defect de developare care a marcat negativul.

Totuşi, unii experţi au fost de părere că obiectul reflecta o lumină prea puternică pentru un simplu nor, deşi evoluţia sa foarte lentă sprijinea această supoziţie.

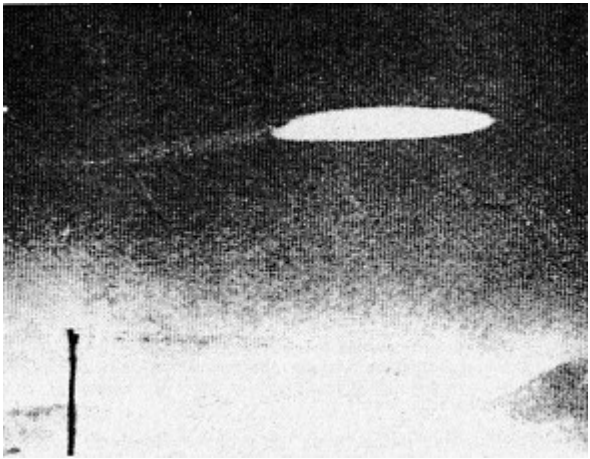

O copie în alb-negru a fotografiei realizată de Ella Fortune la Triunghiul Texas. Ea a fost făcută în noiembrie 1957, la sud de Alamogordo, în New Mexico, lângă baza forţelor aeriene Holloman, în apropiere de poligonul unde în 1945 a avut loc prima explozie din istoria erei atomice. Unii sunt de părere că e un nor lenticular, alţii susţin că e un balon. Totuşi, originea nu a putut fi niciodată precizată.

Acest episod s-a petrecut câteva zile înainte de a se produce valul de apariţii misterioase, semnalat la răsărit, în jurul oraşului Levelland.

În afară de întreruperea în şir a motoarelor autovehiculelor, în serile de 2 şi 3 noiembrie, au avut loc şi alte cazuri similare, inclusiv câteva petrecute în chiar zona munţilor Sacramento. În ziua de 4 noiembrie, la Orogrande, pe aceeaşi şosea – la circa 50 de kilometri sud de punctul de unde fusese fotografiat presupusul nor cu mai puţin de trei săptămâni în urmă – radioul, motorul şi luminile maşinii, pe care o conducea un inginer electronist, s-au întrerupt inexplicabil, la ora 13. Şi alte maşini de pe aceeaşi şosea s-au oprit la fel de misterios, în timp ce un obiect oval se apropia, zburând din direcţia munţilor, şi a survolat zona. Pe când obiectul trecea pe deasupra sa,

inginerul a simţit valuri de căldură inundându-i trupul şi, ulterior, pielea tuturor părţilor expuse de pe trup s-a iritat şi a devenit roşie.

Ambele evenimente s-au petrecut foarte aproape de Las Cruces, acolo unde, în 1948, faimosul astronom, dr. Clyde Tombaugh, a observat zburând un obiect oval cu hublouri, care emitea o lumină strălucitoare albastră-verzuie. Obiectul a fost văzut în acelaşi timp de soţia şi soacra astronomului.

Scepticii susţin adesea că O.Z.N.-urile nu există în realitate, deoarece niciun astronom nu a semnalat vreunul, ceea ce constituie o observaţie. Trebuie amintit că primul O.Z.N. a fost fotografiat în Mexic de un astronom şi că, după cum se spune, Tambaugh a fost complet nedumerit văzând fotografia realizată. Tambaugh este astronomul care a descoperit planeta Pluto şi este unul din cei mai celebri în domeniul său.

O serie de cinci fotografii, devenite clasice, au fost făcute la data de 31 august 1951 la Lubbock, Texas. Ele reprezintă o formaţie de lumini organizată în „V" ce trecea în zbor prin zonă. De fapt, „luminile" au fost zărite mai întâi, câteva zile înainte, de un grup de profesori de colegiu, care şedeau şi discutau în curte. Printre aceştia se aflau un inginer, un geolog şi un fizician şi niciunul nu a reuşit să explice originea luminilor care au trecut plutind silenţios pe deasupra lor, lansând o strălucire albastră-verzuie nefirească, apoi s-au înapoiat mai târziu.

După cum s-a arătat în secţiunea acestei cărţi care tratează problema O.Z.N.-urilor, formaţiunile de lumini sunt considerate suspecte de către cercetători.

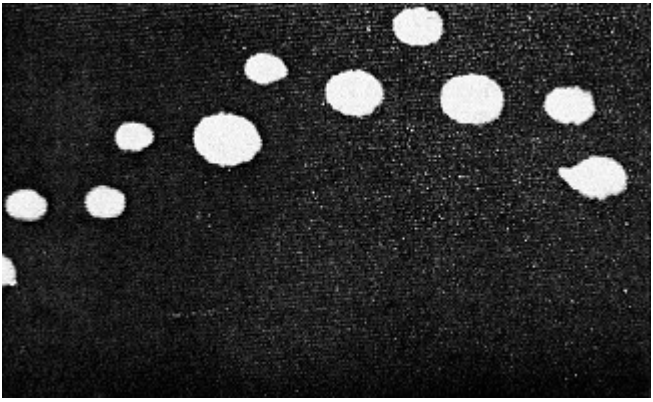

Faimoasele… lumini de la Lubbock” fotografiate deasupra acestui oraş texan de Carl Hart Junior, în august 1951. O lungă dispută a urmat cu privire la originea lor, dar astăzi este acceptată explicaţia că ele s-au datorat unui fenomen natural.

Şi despre fenomenul petrecut la Lubbock s-a discutat mult, presupunându-se că a fost un stol de păsări (posibil nagâţi) al căror pântece lucioase a reflectat lumina lămpilor cu mercur de pe străzi. Explicaţia însă a fost respinsă de mai toţi cercetătorii, iar problema a devenit şi mai încâlcită după declaraţiile făcute de căpitanul Edward Ruppelt, investigatorul oficial al Forţelor Aeriene Americane. O.Z.N. – olog cu experienţă, dar încătuşat de consemnurile militare, el a scris o carte în 1956, după ce părăsise forţele aeriene, în care mărturisea că a greşit crezând că-luminile de la Lubbock erau nişte păsări; explicaţia era foarte firească, el o cunoştea, dar nu o putea dezvălui, a declarat el.

Acum însă se cunoaşte, fără umbră de îndoială, că aceste lumini erau de fapt păsări. În ciuda acelora care încă susţin contrariul în diferite cărţi, faptul că era vorba de păsări a fost dovedit încă în 1952 de câte profesorul care poartă numele parcă predestinat de dr. Ducker.

Când spre finele verii anului 1952 luminile au

revenit, doctorul Ducker a efectuat o remarcabilă serie de experimentări pe care le-a explicat, în 1977, lui David Wheeler, un jurnalist local. El a stabilit, fără putinţă de tăgadă, că luminile erau păsări ce reflectau luminile lămpilor de stradă. Cu toate acestea, el continuă să creadă că au existat alte evenimente nerezolvate în zona triunghiului de la Texas.

Zona aceasta nu este uşor accesibilă pentru cineva care doreşte ca de acolo să cerceteze cerul. Deşertul, cu amplitudinea largă a variaţiilor de temperatură, este neospitalier. Dacă însă te poţi stabili în Albuquerque, un oraş modern ca o oază de verdeaţă în pustiu, atunci te vei găsi în una din regiunile cele mai dramatice de pe pământ în ceea ce priveşte activitatea O.Z.N.-urilor.

Către miazăzi, în apropiere de Marfa, la apus de Alpine, în statul Texas, se găseşte una din cele mai vestite zone din lume pentru „luminile de la cer”. Luminile de la Marfa au dansat timp de secole deasupra munţilor Chinaţi, prezenţa lor fiind chiar consemnată pe o placă fixată la marginea şoselei principale nr. 90, dintre cele două oraşe, la vreo zece kilometi est de Marfa, lângă o bază aeriană abandonată. Luminile au culoarea gălbuie; unele teorii au sugerat că ele s-ar putea datora refracţiei luminilor de la autovehiculele care circulă prin munţii din depărtare. Însă mai multe experimentări efectuate au infirmat, se pare, această ipoteză. Luminile constituie, în continuare, o atracţie pentru turişti, datorită faptului că ele apar cu mare regularitate în timpul nopţii.

Dennis Stacy, jurnalist şi cercetător afiliat la grupul M.U.F.O.N. („Grupul mutual al O.Z.N.”), a făcut mai multe comunicări în cadrul cărora se susţinea că luminile păreau să acţioneze „cu inteligenţă”, ţinându-se după maşini sau oameni; dar ele rareori s-au dovedit a fi ceva mai substanţial decât nişte bule strălucitoare, incandescente.

Totuşi, această zonă la est de Marfa, cu amplasamentul pe un teren neted ca în palmă şi atmosferă limpede, constituie un punct excelent, cu şanse mari de observare a cerului pentru aceia al căror timp este limitat.

Fâşia de pământ de la Golf

Către sfârşitul anilor ’80, un oraş din S.U.A. a devenit sinonim cu O.Z.N. Era – altminteri – un oraş obscur, cu numele plăcut de Gulf Breeze. Oraşul îşi trage numele de la golful Mexic şi se ridică pe o fâşie nisipoasă de-a lungul estuarului de la Pensacola, Florida, un port situat la capătul cel mai vestic al statului. Face parte dintr-o zonă de peste 150 de kilometri – plină de legende şi poveşti cu O.Z.N.-un – care se întinde la est de Biloxi, în Mississippi, pe întreaga coastă a statului Alabama şi mai departe către litoralul Golfului, cu vestita sa bază navală.

În timpul semnalării unui val important de O.Z.N.-un, în octombrie 1973, oraşul Pascagoula din Mississippi (patruzeci de kilometri la est de Biloxi) a fost martorul uneia dintre cele mai înfricoşătoare întâlniri – neobişnuite din toate câte erau cunoscute până atunci. Doi oameni pescuiau pe dig când, deodată, au auzit un zumzet şi au văzut un obiect aterizând în spatele lor. Din obiect au apărut nişte făpturi stranii cu pielea numai creţuri şi mâini asemănătoare cleştilor, care i-au răpit pe cei doi pescari. Ulterior ei au fost scoşi şi abandonaţi, dar mintea le era tulbure şi nu îşi aminteau decât vag ceea ce li se întâmplase.

Poliţia a întreprins investigaţii temeinice, dar nu a reuşit să lămurească nimic. Ea a mers chiar până acolo încât, prefăcându-se că nu se mai interesează de caz, a lăsat în pace persoanele implicate în aventură, dar i-a dotat – fără ca aceştia să ştie sau să-şi dea seama – cu mini-casetofoane, nădăjduind că în intimitate ei se vor incrimina reciproc şi astfel se vor da de gol. Dar aşa ceva

nu s-a întâmplat.

Paisprezece ani mai târziu, una din persoanele în cauză a dezvăluit că i s-a propus ca, în schimbul unei remuneraţii consistente, să colaboreze la turnarea unui film pe tema aventurii sale. El a refuzat oferta deoarece a considerat că întâmplările, al căror subiect a fost, reprezintă ceva mai profund şi nu pot fi evaluate într-o sumă de bani.

După ce s-a petrecut acest caz, peste statele Mississippi şi Alabama s-a abătut o ploaie de asemenea întâlniri neobişnuite. Un ofiţer de poliţie din Falkville a fotografiat chiar o siluetă stranie în îmbrăcăminte argintie, pe care a urmărit-o cu maşina de patrulare (dar a pierdut-o) după ce fusese alertat despre apariţia unui O.Z.N. În chiar aceeaşi noapte (17 octombrie 1973) poliţia era ocupată cu cercetarea cazului relatat de un bărbat care conducea maşina pe şoseaua nr. 10, care se întinde de-a lungul coastei, legând oraşul Molbile, din Alabama, de Pensacola. Acesta a susţinut că a fost atacat de un obiect care venea din văzduh şi care pur şi simplu „a supt" autocamionul său în interiorul O.Z.N.-ului, unde a fost examinat de către şase creaturi mărunte de statură. Poliţia a părut satisfăcută, socotind că şoferul a spus adevărul.

Acestea au fost câteva cazuri care au precedat uluitoarele întâmplări declanşate la Gulf Breeze, la 11 noiembrie 1987, când omul de afaceri „Ed" Watters a făcut primele fotografii, dintr-o serie mai lungă, ale unui obiect construit, cu ferestruici şi hublouri. Erau imagini din cele mai elocvente dintre toate câte fuseseră obţinute de la contestatele fotografii realizate de Adamski, cu mai bine de treizeci de ani în urmă. Walters a făcut tot mai multe fotografii, toate prezentând aeronave aproape identice. El a pretins că a avut şi întâlniri neobişnuite cu prilejul cărora a fost fie „împuşcat11 de o rază luminoasă, fie s-a

ascuns sub autocamionul său de unde a fotografiat O.Z.N.-ul care aterizase pe şosea, fie a izgonit o creatură ce pătrunsese în locuinţa sa. Altă dată se pare că el a fost răpit, cu care ocazie i s-ar fi efectuat – după cum au afirmat unii cercetători – un implant la cap. Înainte însă de a se izbuti să se determine natura implantului cu aparate speciale de la spital, s-a petrecut ceva – despre care se crede că a fost o a doua răpire – implantul a fost înlăturat, cercetările nemaiputând să fie finalizate. Cercetătorii O.Z.N. – ologi s-au bulucit în regiunea respectivă şi în vara anului 1990 au organizat chiar o importantă conferinţă mult trâmbiţată de mass-media. Între timp „Ed" a publicat două volume despre păţaniile sale, care îndată au devenit bestsellers-uri, iar televiziunea a realizat un fim pe baza poveştii sale. O.Z.N. – ologi de frunte l-au susţinut, relevând că fotografiile făcute de el au trecut cu succes testele analitice şi că atunci când i s-au dat aparate fotografice speciale, el a ştiut să le folosească. Alţii l-au contestat cu vehemenţă, dezvăluind ceea ce susţineau că reprezintă dovezi evidente de înşelăciune. S-a dezlănţuit un înverşunat război verbal între O.Z.N. – ologi, ale cărui ecouri încă dăinuie. La un moment dat s-au descoperit în vechea locuinţă a lui „Ed" un set de desene care s-a presupus că reprezentau modele de O.Z.N.-un, iar un individ a depus mărturie la poliţie că l-a ajutat pe „Ed" să pună la cale farsa. Ambele afirmaţii au fost respinse cu hotărâre de „Ed" şi de unii O.Z.N. – ologi implicaţi. Cei care pledau în favoarea acestuia au argumentat că şi alte persoane (anonime) au făcut în această zonă fotografii asemănătoare cu ale lui „Ed" şi că mulţi alţi martori au declarat public depistarea unor lumini ciudate, care evoluau în văzduh.

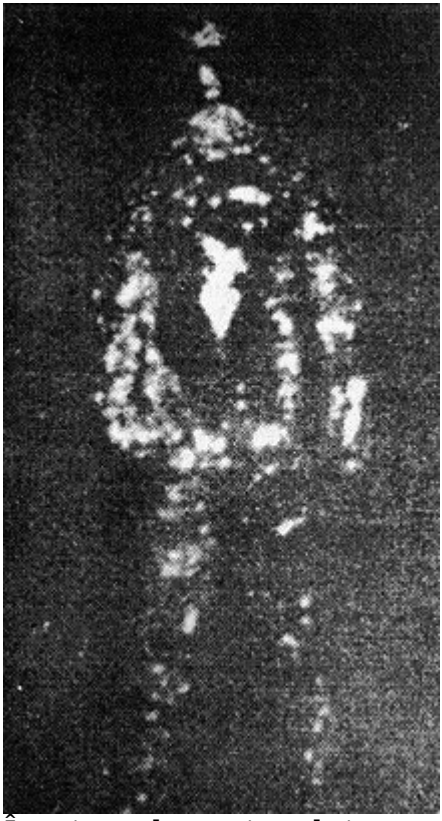

În timpul unui val important de O.Z.N.-un în Gulf Strip, în octombrie 1973, ofiţerul de poliţie Jeff Greenhaw a fost alertat într-o noapte, fiind chemat la Falkville, în Alabama, ca să investigheze apariţia unui O.Z.N. El nu a văzut niciun O.Z.N., dar s-a întâlnit cu această siluetă înaltă, în veşminte argintii, pe care a izbutit să o fotografieze. Silueta s-a refugiat în beznă şi, deşi a fost urmărită cu maşina de patrulare, nu s-a putut da de urma ei.

Curând Gulf Breeze a devenit – un adevărat centru turistic, vizitat mai ales de aceia care cercetau bolta, în căutare de O.Z.N.-un Zeci de amatori s-au adunat şi au

început să scruteze cerul. La 20 iunie 1991, paisprezece persoane aflate la pândă au observat şi au fotografiat două lumini strălucitoare care au apărut pe cer timp de câteva secunde, au devenit roşii şi au dispărut. Unii cercetători au presupus că aceste lumini erau emanate de reflectoarele marinei, iar controversa se desfăşoară în continuare cu intensitate neabătută.

Aceste fotografii au fost realizate la capătul de sud al golfului Pensacola Bridge, care leagă oraşul de zona Gulf Breeze şi este considerat punctul cel mai propice pentru căutarea O.Z.N.-urilor. Pentru moment, cel puţin, puteţi fi siguri că în majoritatea nopţilor vă veţi bucura de tovărăşia fiinţelor omeneşti. Cât despre apariţia altor creaturi… cine ştie?

AMERICA DE SUD

Munţii San José din Brazilia

Dacă vă decideţi să vă duceţi în America de Sud în căutare de O.Z.N.-un, merită să întrebaţi un localnic: „Cunoaşteţi drumul spre San José?” Această regiune muntoasă, situată la circa patru sute cincizeci de kilometri nord-vest de oraşul brazilian São Paulo, este un rai pentru cercetătorii de O.Z.N.-un.

În acest imens ţinut legendele dăinuie de sute de ani. Cynthia Luce a povestit ce i s-a întâmplat când a cumpărat o casă într-o zonă înărginaşă, la San José de Rio Preto. I s-a spus că ţinutul e „bântuit” de lumini pe care localnicii le numesc „maica aurului”. Legenda susţine că aceste lumini te conduc la cel mai bun loc unde se află îngropate comori.

E cu putinţă ca această legendă să aibă un temei faptic, înălţimile sunt brăzdate de falii şi conţin zăcăminte minerale.

Dacă aceste O.Z.N.-nu sunt fenomene geofizice, („luminile pământului11, cum le numeşte cercetătorul Paul Devereux), atunci ele ar putea fi mai obişnuite în zonele

geologice bogate în zăcăminte de metale preţioase.

Cynthia Luce a zărit luminile prima oară în iunie 1980, dar de atunci ele au reapărut de multe ori şi s-au rotit în împrejurimile satului. S-a observat că ele apar în valuri, adesea părând că sunt atrase de prezenţa omului şi că acţionează de parcă ar poseda inteligenţă. De-a lungul anilor însă această regiune a cunoscut nu doar fenomenul luminilor. Este regiunea unde s-au semnalat cele mai multe pretinse cazuri de răpire (sau de încercare de răpire) de către extratereştri, decât în orice altă parte de pe glob.

Una din cele cinci mul! controversate fotografii de O.Z.N.-un realizate în mai 1952, la Barra da Tijuca, Brazilia. Obiectul, în formă de taler, a evoluat deasupra zonei muntoase. Scepticii au revelat că umbrele copacilor din fotografie indicau faptul că soarele ilumina din direcţia opusă părţii iluminate a obiectului necunoscut. Ceea ce i-a determinat pe oatyienii de ştiinţă, în analizele efectuate (de pildă, raportul Condon) să afirme că fotografia fusese plăsmuită prin suprapunerea a doua negative. Totuşi, unii O.Z.N. – ologi au relevat că soarele ar fi trebuit să ilumineze dintr-un unghi imposibil. Cât priveşte martorul ocular, acesta i-a sfătuit pe sceptici să se ducă la faţa

locului ca să constate cu ochii lor de unde străluceşte soarele şi cum se întind umbrele.

Într-adevăr, după cum se consideră, primul caz de răpire înregistrat în epoca modernă – extraordinara păţanie a lui Antonio Villas Boas – s-a petrecut la San Francisco de Sales, doar la vreo nouăzeci de kilometri nord-vest, la data de 15 octombrie 1957. Villas Boas a relatat că a fost răpit când se afla pe câmp, de către o femeie frumoasă, dar cu înfăţişare stranie, care lătra ca un câine. Ciudata făptură l-a silit să aibă relaţii sexuale cu ea, apoi l-a dat să înţeleagăprin semne – că va da naştere, în spaţiul extraterestru, copilului pe care îl zămislise! Acest prim caz, intens investigat, a devenit – ulterior – ceva obişnuit. Odată cu trecerea anilor, poveştile despre răpiri de către extratereştri a unor oameni, asupra cărora au fost efectuate experienţe genetice sau de hibridizare, s-au înmulţit.

La Catându-vă – circa cincizeci de kilometri sud de casa Cynthiei Luce, a avut loc – la 22 mai 1973 – o întâmplare foarte caracteristică pentru dramatismul depistărilor locale de O.Z.N.-un La ora 3 dimineaţa, pe o ploaie torenţială, un comis-voiajor se îndrepta spre casă, venind de la Itajobi, când – deodată – radioul, apoi motorul maşinii au încetat să funcţioneze. Autovehiculul său a fost inundat de un fascicol de lumină albastră ce părea să provină din văzduh.

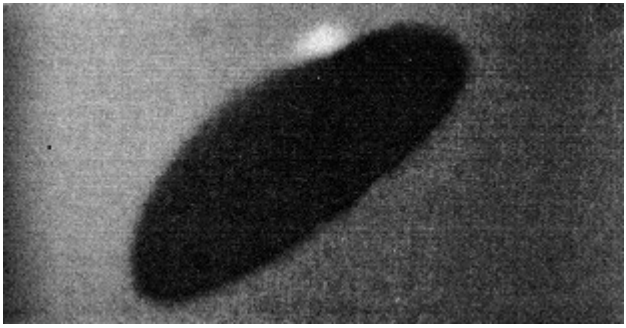

Faimoasa fotografie în culori executată în munţii Anzi din Perú, lângă Yungay, în martie 1967. Din nefericire, ulterior, un seism major geologic a nimicit toate urmele, iar autorul fotografiei a pierit

Socotind că era vorba de un autocamion ce venea din direcţia opusă, a tras maşina la marginea drumului, dar nu s-a ivit niciun vehicul. Cuprins de panică, omul a ieşit din maşină. Îndată a fost învăluit în misterioasa rază albastră şi a simţit un val de căldură copleşitoare abătându-se asupra sa. O formă ovală, nedesluşită, ce plutea în văzduh, emana lumina şi căldura dintr-un tub sau furtun ce se vedea ieşind din obiect. Omul a simţit că pielea îi ardea şi că i se face rău, dar înainte de a-şi pierde cunoştinţa a avut puterea să observe că lumina albastră transformase maşina sa într-un obiect transparent.

Apoi a leşinat şi s-a prăbuşit la pământ fiind descoperit câteva ore mai târziu de către o altă maşină care a trecut pe acolo. Cei doi oameni l-au luat cu ei şi l-au dus la oraş, unde au informat poliţia, de teamă că omul cules de pe şosea murise în urma unui accident. În cele din urmă şi-a revenit şi a început să ţipe îngrozit, crezând că salvatorii săi şi poliţistul erau extratereştri! În starea sa de semiconştienţă, el era convins că cele trei siluete întunecate proveneau din O.Z.N. A fost dus la spital, unde i s-au dat îngrijiri, după care a fost externat, fără să fi suferit ceva rău în aparenţă. Câteva zile mai târziu însă au apărut, pe pielea abdomenului, nişte pete ciudate. Ducându-se din nou la spital, medicul care l-a examinat nu a putut explica originea fenomenului, dar a afirmat că omul nu îndura suferinţe. Doctorul Chediak a declarat: „Sunt absolut sigur că omul spune adevărul… Pielea sa este arsă, iar arsurile nu sunt obişnuite. Ele par cauzate de raze misterioase.

Un an mai târziu, la 26 aprilie 1974, martorul a

dispărut în timp ce se ducea cu maşina la Julio de Mesquita, o localitate din apropiere, şi a fost găsit şase zile mai târziu, la o distanţă de circa 800 de kilometri, ud-leoarcă, pe un deal. Ulterior, anchetatorii au dezvăluit că omul fusese răpit la bordul unui O.Z.N. şi examinat medical de către nişte creaturi cu păr blond.

Întâlnirile misterioase au continuat. La 18 iunie 1979 o nouă pagină a fost adăugată misterului când la Mirassol, cincisprezece kilometri de San José de Rio Preto, un om cu pielea neagră a fost răpit de nişte făpturi cu pielea neagră! Răpirea a avut loc la ora 3 dimineaţa, în timp ce omul făcea de pază la o fabrică. El susţine că tocmai se afla sub duş când un obiect ciudat a aterizat în curte şi trei creaturi mărunte de statură şi-au făcut apariţia din el. Încercând să opună rezistenţă, el a fost paralizat de raze emise din nişte cutii atârnate de pieptul ciudatelor făpturi. A început să plutească şi şi-a recăpătat cunoştinţa în interiorul unui vehicul aerospaţial ciudat. Investigatorii au dezvăluit ulterior că urmele paşilor săi duceau de la cabina de duş până în mijlocul curţii unde se întrerupeau brusc. Examinat în transă hipnotică regresivă, martorul a susţinut că a fost silit să întreţină relaţii sexuale cu o femeie roşcată, episodul asemănându-se foarte mult cu cazul lui Villas Boas, petrecut în urmă cu douăzeci de ani. I s-a spus că se va naşte un băiat care va fi folosit la experienţe. Aceeaşi persoană a pretins că a mai fost răpit de mai mult ori, până în mijlocul anilor ’80, şi drept dovadă a prezentat nişte semne pe corp provocate de arsuri şi tăieturi ciudate în piele.

Fie că credeţi sau nu în poveştile cu răpiri, cu suferinţele fizice îndurate, ori cu stările psihologice bizare şi halucinaţiile provocate de emanaţii naturale de energie inexplicabile, ele constituie – evident – situaţii ieşite din comun. De aceea, regiunea nu este cea mai ideală pentru

aceia care doresc să scruteze bolta cerului; mai ales că depărtarea şi izolarea fac dificil accesul în zonele prielnice. Dacă, totuşi, vă simţiţi atras, aflaţi că Cynthia Luce ne informează despre apariţiile luminilor numite „maica aurului”, că ele sunt foarte obişnuite în perioada secetoasă de iarnă, care durează din aprilie până în octombrie. Dar nu este bine să vă aventuraţi singur acolo.

Bahía Blanca – Argentina

Argentina este a doua din cele mai însemnate regiuni ale Americii de Sud în care au fost consemnate activităţi desfăşurate de O.Z.N.-un Unul din cele mai prielnice puncte de pândă pentru descoperirea acestora se află în împrejurimile oraşului industrial Bahía Blanca, pe coasta de nord. Depistările au avut loc relativ recent, apogeul fiind atins pe la mijlocul anilor ’70, când în repetate rânduri au fost semnalate întâmplări ciudate.

Una din primele relatări despre un asemenea eveniment a făcut-o un mecanic, care se afla la volanul maşinii pe drumul la est de Medanos, în primele ore ale zilei de 27 august 1972. El a luat în maşină un călător de ocazie, care îi lătuse semn de pe marginea drumului. Ciudatul pasager a dat nişte răspunsuri neinteligibile la întrebările şoferului; apoi – deodată – farurile au început să se micşoreze până când s-au stins, motorul a încetat să funcţioneze şi maşina s-a oprit în faţa unei nave aerospaţiale care aterizase chiar pe şosea. În centru, vehiculul avea o lumină albastră, precum şi alte lumini, albe, împrejur. Speriat, şoferul a ţâşnit afară din vehiculul său şi a fost izbit de o rază strălucitoare, albă, ce emana multă căldură. O.Z.N.-ul a decolat şi s-a îndepărtat, iar omul, înapoindu-se în maşina sa, a constatat că misteriosul călător dispăruse, iar mânerul uşii – larg deschise – zăcea rupt – pe jos!

Se pare că cine se plimbă cu automobilul în zori, pe

drumurile din jurul zonei Bahía Blanca, are bune şanse să întâlnească un O.Z.N. Tocmai lucrul acesta i s-a întâmplat lui Dionisio Llanca, şoferul unui autocamion, care pornise la drum lung, călătorind către sud, spre Patagonia. În jurul orei unu şi un sfert în dimineaţa zilei de 28 octombrie 1973, şoferul se oprise la Villa Bordeu, ca să schimbe un cauciuc, când a început coşmarul pentru el. Brusc şoseaua a fost inundată de un şuvoi de lumină strălucitoare gălbuie, care apoi a devenit albastră. El a observat că nu se putea ridica în picioare, dar a izbutit să se întoarcă într-o parte, pe genunchi, şi atunci a zărit un vehicul care plutea în spaţiu, peste pomii din apropiere… precum şi trei creaturi în apropierea aeronavei, care îl priveau cum se căznea să schimbe roata maşinii. Două din fiinţe erau bărbaţi, una era femeie; bărbaţii erau blonzi, aveau ochi oblici, şi vorbeau scoţând nişte sunete ciudate, scurte şi ascuţite. Una din aceste creaturi a pus ceva pe degetul şoferului şi a extras, fără să provoace durere, câteva picături de sânge. Apoi şoferul şi-a pierdut cunoştinţa şi şi-a revenit de-abia după vreo două ore, la câţiva kilometri de locul iniţial, dar nu îşi amintea cine este el şi cu atât mai puţin cum ajunsese acolo. Llanca a fost internat la spitalul principal din Bahía Blanca. Ulterior poliţia a descoperit maşina pe şosea, acolo unde fusese abandonată alături cu roata încă nemontată.

În spital Llanca şi-a recăpătat memoria. El a fost supus – de către mai mulţi medici, printre care şi psihiatrii – unor examinări amănunţite, inclusiv prin hipnoză regresivă şi medicaţie specială pentru obţinerea adevărului. El şi-a amintit prea puţine lucruri din cele petrecute în interiorul aeronavei, unde era încredinţat că a fost dus. Ulterior, Eladio Santos, unul din medicii care îl examinase, a exprimat în concluzie părerile sale şi ale colegilor de echipă, afirmând: *„Nu posedăm mijloace prin*

care să dovedim că Llanca nu a fost în interiorul unui obiect zburător şi nici tehnica necesară nu o avem ca să confirmăm că a fost... (dar) el a repetat mereu aceeaşi poveste... că a fost în interiorul unei farfurii zburătoare, împreună cu doi bărbaţi de statură înaltă şi o femeie cu păr roşcat... Ei au făgăduit că se vor înapoia".

Deşi plimbarea pe străzi în timpul nopţii pare promiţătoare, adevăratele şanse le vom avea ducându-ne în Sierra de la Ventana – un lanţ de munţi la vreo 80 de kilometri nord-est de oraş, şi îndeosebi la limita sudică a oraşului Tres Arroyos

— Unde apariţiile de O.Z.N.-un au fost mai numeroase decât în oricare altă parte.

La 14 octombrie 1972, ora 4 dimineaţa, alpiniştii – care escaladau punctul numit Tres Picos – au observat un nor negru ciudat, care se rotea emiţând fâşii de lumină strălucitoare.

La 28 noiembrie 1972, televizorul de la locuinţa unui pilot pensionar a încetat să funcţioneze. O creatură s-a materializat în fotoliul său; era îmbrăcată cu haine albastre şi a început să imite tot ce făcea stăpânul casei, până la refuzul unui pahar cu apă. În cele din urmă creatura a ieşit în curte, a privit spre bolta cerului, apoi a apăsat pe nişte butoane de la brâu şi a dispărut. Mai multe cazuri asemănătoare s-au petrecut şi în alte locuri de pe glob.

Dar cel mai uluitor dintre toate evenimentele petrecute la Tres Arroyos a avut loc la 30 decembrie 1972, în el fiind implicat un gaucio în vârstă de 73 de ani, needucat, şi motanul său preferat. Târziu, într-o noapte, radioul său s-a întrerupt şi un zumzet puternic a umplut văzduhul deasupra căsuţei sale izolate. Privind în sus a văzut o fâşie de lumină strălucitoare emanată de un obiect în formă de roată; nişte tuburi în partea lui inferioară împrăştiau scântei. Într-o încăpere din mijlocul obiectului

se profila o siluetă ciudată, înveşmântată într-un material tubular. Creatura privea în jos, către el, în timp ce obiectul se aplecase într-o parte. Apoi, o fâşie de lumină orbitoare a izbucnit, iar motanul a rupt-o la fugă. Gaucio-ul însuşi a fost orbit temporar de lumina puternică, între timp zumzetul a crescut în intensitate şi O.Z.N.-ul s-a îndepărtat, zburând peste nişte copaci şi lăsând în urmă un miros de sulf ars.

Pisica s-a înapoiat de-abia peste câteva zile; avea blana pârlită şi era foarte speriată. Gaucio-ul a acuzat dureri de cap, greţuri şi arsuri pe piele. Apoi şuviţe de păr de pe cap au început să cadă. După ce şi-a revenit a observat că îi creşteau dinţi noi, lucru anormal, ţinând seama de vârsta pe care o avea.

Toate cele întâmplate, inclusiv creştetele arse ale copacilor peste care plutise O.Z.N.-ul, au fost cercetate temeinic de echipe specializate. Lucrul cel mai straniu a fost constatarea că omul acesta simplu, care de-abia dacă ştia să citească, a început – brusc – să manifeste interes pentru subiecte superioare, ca filosofia şi ştiinţele.

Ulterior el a recunoscut că O.Z.N.-ul a revenit în februarie 1973 şi că o entitate din interiorul lui i-a spus multe lucruri; şi-a reamintit despre o discuţie în domeniul medicinei, prilej cu care i s-ar fi oferit un leac pentru combaterea cancerului, însă limbajul folosit era încâlcit, iar descrierea leacului conţinea doar crâmpeie de luciditate.

Fără îndoială, vizitarea oraşului şi munţilor de la nord vă poate oferi o bună bază de cercetare a bolţii cereşti.

Puerto Rico

Această mică insulă situată între Florida, la nord şi Venezuela la sud este vestită pentru ritualurile sale magice şi asociaţiile de vuduism. Dar ea este cunoscută şi datorită evenimentelor în care au fost implicate O.Z.N.-urile. Într-

adevăr, aici au fost observate câteva din cele mai agresive şi impresionante întâlniri neobişnuite din toate câte au fost consemnate vreodată.

În octombrie 1973, un val de activitate s-a concentrat în zonă, în jurul capitalei San Juan. Au fost zărite numeroase vârtejuri de lumini, unele de către ofiţeri de poliţie sau prin telescop. La 28 octombrie, la Rio Pedras, o sferă incandescentă

— Care emitea raze strălucitoare şi părea să examineze cu atenţie oamenii de pe sol – a străbătut văzduhul peste staţia generatoare de electricitate de la Fuentes Fluviales, menţinând în felul acesta legenda asocierii O.Z.N.-urilor cu asemenea uzine.

La începutul anului 1975, în colţul de nord-vest al insulei, în jurul oraşului Aguadella, s-a petrecut unul din cele mai sinistre fenomene; au fost descoperite numeroase animale moarte în condiţii stranii. Adesea nu existau semne de răni şi niciodată nu s-a văzut sânge. Bănuielile s-au îndreptat imediat către misterioasele ritualuri străvechi efectuate în insulă; însă după ce asemenea fenomene s-au repetat adesea în centrul şi apusul Americii de Sud, unde au fost găsite vite ucise în aceleaşi circumstanţe bizare, le-au considerat ca făcând parte din misterul mai amplu al O.Z.N.-urilor şi le-au pus pe seama extratereştrilor. Unii cercetători au opinat că extratereştrii au folosit tehnici chirurgicale foarte avansate spre a extrage mostre de A.D.N. pentru experienţele lor medicale în curs de desfăşurare.

Ca şi în America, la Puerto Rico fenomenul pieirii animalelor a fost pus pe seama O.Z.N.-urilor. Într-adevăr, în toiul masacrului O.Z.N.-urile s-au ivit cu regularitate. De pildă, la 12 martie a fost zărit un vârtej luminos, iar la 6 aprilie s-a produs un val de activităţi. Evenimentele au culminat cu relatarea, în cadrul unei emisiuni-radio pe viu,

patronată de Willie Lopez, care urmărea o „farfurie11 galbenă ce evolua pe boltă, în care a izbutit să distingă o siluetă luminoasă, de la staţia sa de cercetări de la Miramar. Curând după aceea pene misterioase de curent electric au avut loc în insulă.

Este posibil ca întâlnirea cea mai ciudată şi mai tulburătoare să fi fost aceea care s-a petrecut la San German, la 28 aprilie 1975: la ora trei şi jumătate dimineaţa, un obiect strălucitor s-a oprit deasupra unei latrine din curtea unei case, lansând în jos o fâşie de lumină foarte puternică. În clip).)… cea latrina a explodat şi a luat foc. S-au auzit nişte sui. ce ascuţite şi O.Z.N.-ul a dispărut.

În 1977, extratereştrii au început să se arate în persoană. La 12 iulie, la Quebradillo, o fiinţă grotescă, măruntă de statură şi cu urechi mari, ascuţite, purtând uniformă de şofer, s-a ivit în apropierea unei case. Părând tulburată de prezenţa oamenilor, ciudata făptură s-a înălţat şi s-a făcut nevăzută în văzduh, în faţa fermierilor, care priveau încremeniţi.

De atunci apariţiile misterioase s-au îndesit şi numărul lor a crescut întruna, astfel că în 1980 – când a fost atins apogeul – s-a bănuit existenţa unei relaţii directe între pieirea animalelor şi micile creaturi umanoide.

În ziua de 3 martie, la ora trei şi jumătate dimineaţa, un grup de cinci fiinţe au fost zărite de o familie din Rio Pedras, după ce fusese alertată de lătratul câinilor. Două dintre ele aveau înălţimea de aproximativ un metru şi jumătate, iar celelalte trei nu depăşeau un metru. Ele de asemenea aveau… rechi mari, ascuţite, şi veşminte largi, se mişcau plutind uşor deasupra solului, şi păreau atrase de găinile din coteţe, la care încercau să ajungă folosind nişte vergele metalice. În vremea aceasta, nu departe de aici, alţi cetăţeni au întâlnit un obiect în formă de clopot,

care aterizase şi în interiorul căruia se mişcau plutind mai multe fiinţe. Una era mai înaltă, dar celelalte erau mărunte. După cum li s-a părut martorilor uluiţi, una din creaturi era femeie.

Dacă intenţionaţi să vizitaţi insula pentru a scruta bolta, coasta de nord va fi cea mai potrivită scopului. Legende care circulă în regiune, menţionează apariţii de O.Z.N-uri din apă în zona „şanţului Puerto Rico”, unde fundul mării se prăbuşeşte brusc, abisal, la numai câţiva kilometri depărtare de ţărm.

Va fi un loc plăcut pentru urmărirea eventualelor O.Z.N.-un Iar dacă nu veţi avea şansa de a vedea vreunul, veţi putea măcar face plajă!

ASIA

Extremul nordic al Japoniei

Teritoriul Japoniei se compune dinti-un lanţ de insule supraaglomerate, supuse activităţilor geofizice, după cum demonstrează frecventele cutremure violente care bântuie aici. Acesta este exact locul unde cercetătorii pot nădăjdui, în mod justificat, să descopere multe O.Z.N.-un Într-adevăr, aici s-au semnalat apariţii ciudate de bule incandescente în văzduh, premergător declanşării cutremurelor.

Se poate presupune că zona cea mai activă se găseşte în insula Hokkaidō, din extremul nordic, la circa 800 de kilometri depărtare de Tokyo.

Una din cele mai fascinante întâlniri neobişnuite a avut loc la Tomakoma, pe coastă, la sud de lanţul muntos ce domină centrul insulei.

În iulie 1973, un paznic-pădurar, în tură de noapte, a zărit pe cer 6 stranie lumină portocalie care a coborât în spirală şi a început să plutească deasupra golfului. Ajungând la vreun metru deasupra apei, un tub s-a iscat din sfera luminoasă şi, spre marea uluire a martorului, a început să aspire apa! După câteva minute operaţia a

încetat, lumina a scăzut în intensitate, devenind mai albă, în timp ce obiectul se înălţa în văzduh şi se îndrepta spre interiorul insulei, zburând peste pădurarul înfricoşat. Zona era luminată ca ziua şi el a putut distinge bine obiectul, care avea forma unei tobe şi era prevăzut cu ferestre în spatele cărora a putut distinge mişcându-se nişte siluete nedesluşite. Mai multe lumini strălucitoare de dimensiuni reduse, care pluteau în văzduh, au pătruns în aeronava principală, înainte ca aceasta să se îndepărteze în viteză.

Ceva mai la nord, la Asahikawa, la 9 mai 1982 a fost realizată în plină zi fotografia unui obiect în formă de pălărie ce plutea deasupra Parcului Naţional Taisetsuzan. Parcul, cu munţii săi în fundal, constituie un amplasament ideal pentru observarea cerului în această regiune.

Totuşi, poate că cel mai nimerit loc pentru realizarea fotografiilor se găseşte în Honşu, principala insulă din arhipelagul Japoniei, la sud între Ōsaka şi Hiroşima.

O întâlnire ieşită din comun a avut loc în provincia Saitama, la 3 octombrie 1978. Un cetăţean a urcat cu maşina pe vârful muntelui pentru a stabili legătura prin radio cu fratele său, care se afla la o depărtare de câteva sute de kilometri. Dar s-a întâmplat cu totul altceva. O fâşie de lumină strălucitoare s-a abătut asupra maşinii, concentrându-se pe micuţa sa fiică, care şedea pe fotoliul din spate. Fetiţa a fost învăluită de o lumină portocalie incandescentă. Curentul electric al vehiculului s-a întrerupt şi o creatură de statură măruntă a apărut la fereastra maşinii, părând că doreşte să comunice ceva. Îngrozit, omul de la volan a profitat de revenirea bruscă a energiei electrice şi a fugit repede de la faţa locului, fără să mai privească în spate ca să vadă ce face fiica sa. Tatăl şi fiica nu au avut de suferit, decât de nişte dureri de cap, care, din fericire, au rămas fără urmări.

Un vârf de munte ce oferă o privelişte vastă a coastei

Japoniei poate constitui unul din cele mai potrivite locuri pentru observarea cerului, în căutare de O.Z.N.-un Însă, după cum vedeţi, vă puteţi aştepta să întâmpinaţi şi alte aventuri.

Peninsula Malaezia

Această peninsulă se întinde în Marea Chinei de Sud, la sud de Thailanda, şi a găzduit o serie unică de întâlniri neobişnuite cu O.Z.N.-un, cu trăsături specifice. Asemenea cazuri s-au petrecut şi după al doilea război mondial, când numeroase trupe britanice staţionau încă în peninsulă. Un întreg pluton a întâlnit un obiect în formă de disc cu cupolă ce emitea un sunet pătrunzător, ascuţit. Incidentul s-a petrecut la Port Dickson şi în momentul când obiectul survola unitatea militară, aparatele de emisie morse au încetat să funcţioneze. Acesta a reprezentat unul dintre cele mai ciudate cazuri de interferenţă asupra sistemului electric din partea unui O.Z.N.

Totuşi cea mai mare parte a activităţii O.Z.N.-urilor pare să se concentreze mai la nord, în regiunea Pinang, ce desparte coasta de centruapus de minuscula insulă cu acelaşi nume. Evenimentele petrecute aici includ întâlniri cu totul deosebite, petrecute numai în această zonă – O.Z.N.-un cu nişte creaturi de o dimensiune absoluc minimă, a căror înălţime nu depăşea câţiva centimetri.

Una din ciudăţeniile evidenţiate cu ocazia deselor apariţii de O.Z.N.-un în 1950 a fost lepădarea din zbor de către acestea a unui material ţesut parcă din fire foarte fine. În unele cazuri petrecute mai recent, cantităţi din această materie curioasă au fost găsite pe vehiculele deasupra cărora au survolat O.Z.N.-urile. Acestei materii i s-a dat numele de „păr de înger", iar unii susţin că pur şi simplu este panză de păianjen. „Părul de înger" din fotografie a fost găsit în insula Hokkaidō, din Japonia, după ce regiunea a fost survolată de un O.Z.N.

Un val de asemenea evenimente s-a abătut în august 1970. În afară de statura lor incredibil de măruntă – care te predispune să-i asemui mai degrabă cu piticii din poveştile pentru copii, decât cu invadatorii extratereştri – descrierea ocupanţilor O.Z.N-urilor întâlnite în această parte a lumii nu se deosebeşte de aceea a făpturilor din

O.Z.N.-urile semnalate în alte regiuni din afara Statelor Unite şi în Europa.

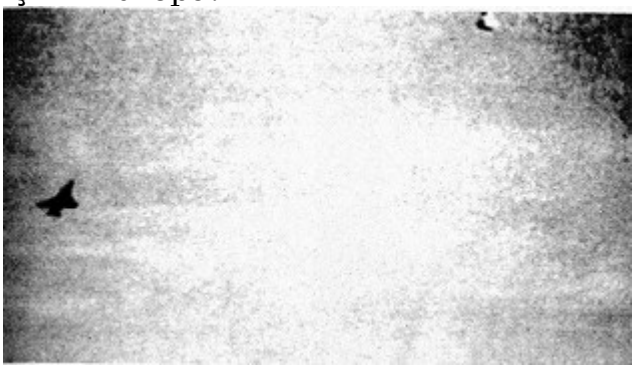

Un avion turbojet care urmăreşte un O.Z.N. deasupra bazei de la Hya Kuri, în octombrie 1975? Sau un defect de developare care a viciat negativul? Dispute furtunoase s-au angajat pe tema aceasta. Judecaţi şi dvs!

La Bukit Mertajan, de exemplu, a fost zărită o creatură de vreo cinci centimetri într-un O.Z.N. minuscul, pe măsură. Purta îmbrăcăminte tropicală, dintr-o singură piesă, şi avea binecunoscutele urechi mari şi ascuţite. Este ciudat însă că majoritatea mărturiilor proveneau de la copii, ceea ce a iscat bănuieli cu privire la veridicitatea lor. Totuşi, măcar într-un caz relatarea părea reală. Un băiat, fiul unui ofiţer de poliţie, a pretins că fiinţa a tras în el cu un pistol minuscul. El a primit îngrijiri, mâinile sale purtând urmele unor răni mici. Mulţi localnici asociau aceste entităţi cu folclorul regiunii şi nu cu apariţiile de O.Z.N.-un Ahmad Jamaludin, veteran, locuitor al zonei, a întreprins cercetări temeinice asupra acestor cazuri. De exemplu, în 1976, un extraterestru în miniatură a fost semnalat chiar lângă o bază aeriană, la Kuantan!

În chiar interiorul Pinangului un lanţ de munţi se întinde de-a lungul peninsulei, către Terengganu. Şi în zona aceasta s-au semnalat activităţi intense. Punctul acesta este foarte potrivit pentru observaţii pe o scară

largă, deşi insula Pinang vi se va părea, poate, mai atractivă.

În hinterlandul acesta, la Kulim, în luna mai 1979 a fost zărit un O.Z.N. cu diametrul de circa un metru, care zbura peste nişte vaci priponite. Din abdomenul obiectului s-au iscat trei picioare înainte de a începe să aterizeze. Unul din martorii prezenţi la eveniment a vrut să pună mâna pe obiect, dar o rază de lumină strălucitoare a izbucnit din interior şi l-a izbit, orbindu-l. În timpul acesta vitele au devenit foarte agitate şi au început să se smucească, încercând să rupă pripoanele.

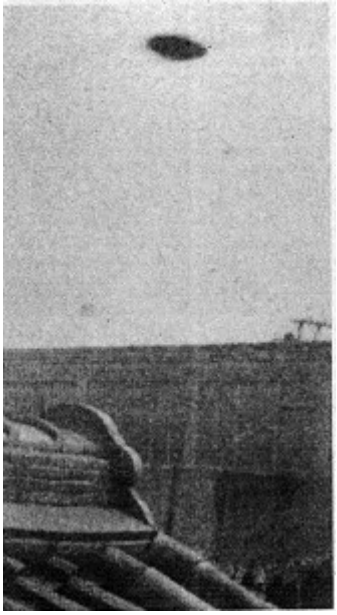

Una din numeroasele fotografii ale OZN-urilor care s-au ivit deasupra Japoniei. În această imagine se vede un ţinta. În schimb, O casă din obiect fotografiat la Kazuka, în 1958.

La 8 iunie 1980, la Port Klang a avut loc un alt incident urmat de distrugeri. O sferă incandescentă a apărut în văzduh şi a început să se rotească deasupra unei

rafinării de petrol. O rază a ţâşnit din obiect, părând că vrea să lovească uzina petrolieră dar nu şi-a atins ţinta în schimb o casă din apropiere a fost nimerită şi a luat foc, incendiul extinzându-se şi nimicind mai multe proprietăţi.

S-a observat că O.Z.N.-urile manifestă tendinţe mult mai agresive atunci când apar pe cerul unor ţări mai puţin dezvoltate. Acest lucru poate crea dificultăţi, însă natura specială a apariţiilor pe cerul Malaeziei poate constitui o atracţie aparte. Multe evenimente similare au fost semnalate de partea cealaltă a Mării Indoneziei, în insulele vulcanice Sumatra şi Java. Iar insula Bali, din apropiere, constituie un punct dintre cele mai atractive pentru observarea cerului.

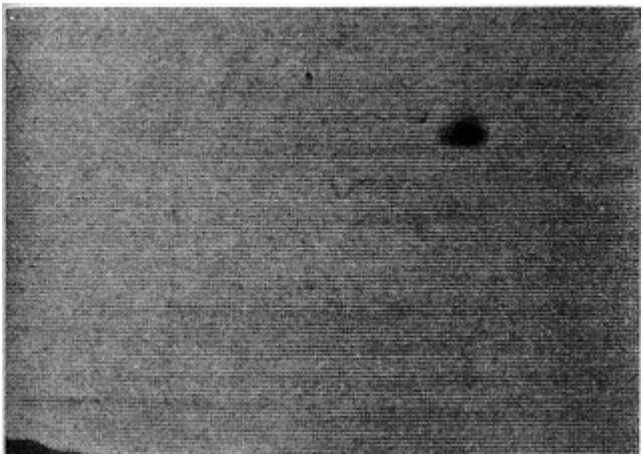

La 27 mai 1968 un O.Z.N. a fost depistat zburând deasupra oraşelor Port Klang şi Kuala Lumpur din Malaezia, şi îndreptându-se spre munţii din centrul peninsulei. În fotografie a fost surprins un obiect mic, în forma de farfurie.

AUSTRALIA

Continentul insular al Australiei oferă prilejuri minunate pentru întâlniri cu O.Z.N.-un Este una din regiunile de pe glob cu cea mai redusă densitate de

populaţie, cu zone vaste aproape în întregime relocuite, principalele concentrări omeneşti extinzându-se în arc de cerc în jurul coastelor de sud-est. Cu toate acestea aici se găsesc „zone de activitate” unde O.Z.N.-urile apar mai frecvent decât în orice altă parte a globului.

Regiunea Nullarbor

Poate că aceasta este regiunea cea mai dificilă pentru căutătorii de O.Z.N.-un Ea este un vast şes care la sud se mărgineşte cu oceanul. La nord, pe distanţă de mii de kilometri, se întinde un deşert imens acoperit cu tufişuri. Dacă vă rătăciţi cumva pe şoseaua Eyre (singura legătură principală dintre oraşul Perth şi estul îndepărtat) care se întinde ca o panglică fantastică uriaşă, atunci puteţi întâmpina mari necazuri.

Distanţa dintre Perth şi Adelaide poate fi străbătută în câteva zile cu maşina sau pe calea ferată, care se desfăşoară paralel cu şoseaua, şi care vă poate oferi o călătorie mai relaxantă. Această călătorie, pe unul din traseele cele mai lineare din lume, va constitui o adevărată aventură îndrăzneaţă, dar ea vă va da satisfacţia străbaterii unui teritoriu al O.Z.N.-urilor.

Atât de departe şi de izolată este regiunea Nullarbor, încât britanicii au efectuat aici teste atomice prin anii ’50, fără a-şi face – susţin unii – prea multe probleme cu urmările pe care experienţele le puteau avea. Aborigenii din zonă s-au simţit şi se simt încă – pe drept cuvânt – năpăstuiţi. La începutul lunii noiembrie 1957, după efectuarea unei serii de teste, a avut loc una din cele mai uluitoare apariţii.

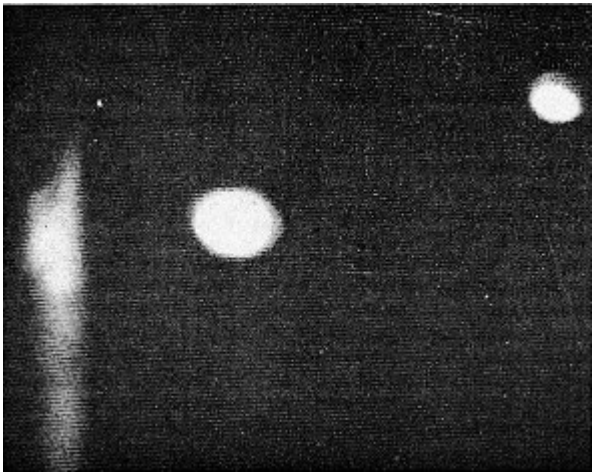

Un O.Z.N. pe cerul de la Mareeba în hinterlandul de la apus de Cairns. Se spune că fotografia a fost fâţută în octombrie 1972 de către T. Nieuwenhuis pe când încerca să înregistreze calea urmată de stele. El a îndrepta! obiectivul spre cer, lăsând diafragma deschisă şi nu a observat cu ochii săi obiectul care a fost surprins pe peliculă

Un bărbat, care acum este fotograf oficial al Ministerului de Interne, a fost martor – împreună cu colegii săi – când un O.Z.N. a apărut exact deasupra locului unde fusese detonată bomba. El a afirmat că obiectul se oprise, aplecat în unghi „cocoţat ca vodă pe tronul său”. A fost văzut cu claritate un disc din metal argintiu şi s-au putut distinge plăcile şi ferestrele dintr-o parte. Obiectul a staţionat vreo cincisprezece minute, până s-a lăsat amurgul, apoi pur şi simplu a ţâşnit, făcându-se nevăzut în înaltul cerului.

Martorul, creştin credincios, s-a arătat dispus să jure pe Biblie că evenimentul a avut loc aşa cum l-a descris. Unii consideră că acesta este unul din cele mai importante cazuri din istoria O.Z.N.-urilor. Trebuie reţinut că în nopţile de 2 şi 3 noiembrie (foarte posibil în aceeaşi zi sau poate

după numai câteva zile de la evenimentul relatat mai sus, petrecut la Maralinga) a avut loc extraordinara serie de opriri a motoarelor unor vehicule la Levelland, în Texas. Incidentul acela s-a încheiat cu apariţia unui O.Z.N. chiar la vest de acest oraş, în New Mexico. Era un disc, înclinat în acelaşi unghi cu O.Z.N-ul de la Maralinga, şi a nlutit exact deasupra punctului unde, în iulie 1945, a fost detonată prima bombă atomică. În aceeaşi zi, dar mai târziu, Uniunea Sovietică a lansat-o pe orbită pe Laika, prima fiinţă vie care a pătruns în spaţiul extraterestru. Oare suntem martorii unui şir de evenimente incredibile, care au loc în această epocă de importanţă maximă a omenirii? În chiar momentul când omenirea pătrundea în spaţiul extraterestru, două O.Z.N.-un îşi făceau apariţia exact deasupra a doua puncte, despărţite una de alta de o jumătate de glob, unde avuseseră loc primele explozii atomice din lume. În acelaşi timp O.Z.N.-urile au demonstrat că pot depăşi toate problemele de energie electrică. Coincidenţă? Ori o încercare de a ne comunica ceva?

La 4 februarie 1973, pe austostrada Eyre a avut loc una dintre cele mai stranii întâlniri neobişnuite. O asistentă medicală şi prietenul ei voiajau spre Kimba, în Australia de sud, când au zărit alături de şosea, pe câmp, o lumină portocalie incandescentă de formă dreptunghiulară, în care părea să se profileze o siluetă umanoidă. Imaginea se asemăna cu aceea a unei persoane aşteptând în pragul unei uşi inexistente. Cei doi tineri au accelerat şi au trecut repede, dar privind înapoi au văzut că pata de strălucire se extinsese pe autostradă.

Centrul Australian de Cercetări pentru O.Z.N. a întreprins o anchetă minuţioasă şi a confirmat întâmplarea. Cazul a fost comunicat poliţiei care în aceeaşi seară s-a deplasat la faţa locului, însoţită de cei doi martori

impresionaţi. Drumul de înapoiere era obositor, însă ţinând seama de evidenta sinceritate a tinerilor martori, poliţia a acceptat să facă efortul. Alte două vehicule, ce se aflau pe autostradă în acelaşi timp, au fost reperate, iar conducătorii lor (unul originar din Ceduna) au declarat că au văzut ceva asemănător pe câmp. Deşi foarte ciudat, un caz aproape asemănător s-a petrecut cam în acelaşi timp, la Sheffield, în mijlocul munţilor Pentru. Totuşi, cazul acesta a devenit cel mai celebru dintre toate câte s-au petrecut pe autostrada Eyre, deoarece el a avut loc într-un moment festiv, anume când se celebra bicentenarul Australiei, la 21 ianuarie 1988.

O familie călătorea cu maşina, străbătând regiunea Nullarbor, la est de Perth, pentru a face o vizită-surpriză unor rude. În zorii zilei, înainte ca soarele să fi răsărit, ea ajunsese la frontiera dintre Australia de Vest şi Australia de Sud. Aici, persoanele din maşină au zărit pe cer, în faţă, o lumină, şi aşa a început calvarul lor. Ele au pretins că obiectul, care avea forma unui ou cu baza asemănătoare cu un pahar de ou, „a atacat” maşina lor. La un moment dat ele au avut impresia că automobilul este ridicat de pe sol, absorbit de obiectul aflat deasupra lor; iar când forţa a cedat, pneurile maşinii au explodat în cădere. Automobilul a ieşit de pe carosabil şi s-a poticnit în tufişurile de pe marginea drumului, unde ocupanţii s-au ascuns şi au rămas până când obiectul s-a îndepărtat. Când au ieşit din maşină, au auzit un zumzet emis de forma aceea lucitoare din văzduh.

Sosind la Mundrabilla, călătorii au povestit păţania lor. Pe acoperişul maşinii se vedeau patru scobituri în care s-a detectat o pulbere fină ce mirosea a bachelită. Familia şi-a continuat călătoria şi după ce a ajuns la Ceduna a informat poliţia locală despre cele întâmplate. Cazul a devenit public şi îndată grupurile de O.Z.N. – ologi şi de

sceptici au început competiţia în căutarea de explicaţii.

Unul din grupuri a analizat pulberea şi şi-a exprimat părerea că provenea dintr-un material artificial, deoarece conţinea substanţe ciudate. Poliţia, în cadrul unui studiu, şi Asociaţia australiană de cercetări în domeniul O.Z.N.-urilor au infirmat această părere, susţinând că pulberea era de fapt pilitură provenită de la uzura frânelor. Şoferul unui autocamion care a trecut pe la locul întâmplării a confirmat că a zărit o lumină strălucitoare în depărtare, pe cer. De asemenea, ocupanţii unor autovehicule – care se aflaseră pe autostradă în noaptea cu pricina – au declarat că au fost zguduiţi de o explozie misterioasă, ori că au zărit nişte lumini care se deplasau pe boltă. Pe baza acestor elemente unii oameni de ştiinţă au presupus că fenomenele s-au datorat unor efecte speciale – nişte miraje – cuplate cu o furtună electrică sau un tornado, care au determinat misterioasele apariţii cu rezultate stranii. Cazul continuă să provoace controverse în anumite privinţe, dar rămâne pe mai departe unul dintre cele mai ciudate. Aceste evenimente au impresionat atât de puternic opinia publică încât edilii au plantat în zona respectivă a autostrăzii o placardă care consemnează faptele şi îi previne pe călători asupra celei mai neobişnuite întâmplări din lume – Întâlnirea cu un O.Z.N…

Strâmtoarea Bass

Litoralul puţin adânc din extremitatea sudică a continentului, cuprins între Melbourne, Adelaide şi insula Tasmania, are configuraţia unui triunghi cu o faimă la fel de proastă ca şi reputaţia pe care o deţine Triunghiul Bermudelor. În această zonă s-au semnalat multe întâmplări stranii, dintre care cea mai controversată s-a petrecut în octombrie 1978, în timpul unui val uriaş de lumini stranii care a invadat cerul.

La 21 octombrie, ora 18 şi 19 minute, un tânăr pilot

pe care îl chema Frederick Valentich, a decolat de la Melbourne, cu destinaţia insula King, care e situată la jumătatea drumului în strâmtoarea Tasmania. După o oră el a devenit victima unui tragic mister nerezolvat nici până azi. Valentich nu a ajuns la destinaţie. De fapt nimeni nu l-a mai văzut şi nici nu a auzit nimic despre el sau despre aparatul Cessna pe care îl pilota, după ce a comunicat prin radio că este urmărit de o formaţie necunoscută de lumini.

Frederick Valentich care a dispărut în timp ce pilota un avion între Melbourne şi insulele King, în strâmtoarea Bass, în octombrie 1978. Acest eveniment s-a petrecut în timpul unui val de apariţii misterioase în zonă şi după ce pilotul a comunicat prin radio în timp ce zbura că avionul său Cessna a avut o întâlnire neobişnuită.

Întreaga relatare despre această neobişnuită întâlnire a fost înregistrată la serviciul de control a traficului aerian al aeroportului şi ea a fost urmată de nişte sunete metalice nedesluşite, după care s-a aşternut liniştea. Echipa care a investigat accidentul nu a izbutit să lămurească ce s-a întâmplat.

De-a lungul anilor s-au depus multe eforturi pentru

rezolvarea misterului cu toate necunoscutele sale. De exemplu, Valentich se interesa de O.Z.N-uri şi se pare chiar că luase cu el up caiet cu tăieturi din presă despre acest subiect. Unii au exprimat bănuiala că toată povestea despre ai pariţia O.Z.N.-urilor a fost montată de Valentich în scopuri personale necunoscute, poate pentru a începe o nouă viaţă sub o altă identitate, dar această presupunere nu a fost niciodată concretizată. Majoritatea acelora care îl cunoşteau păreau să fie convinşi că el cu adevărat a fost victima unei întâlniri fatale cu un obiect necunoscut. Zona costală, unde el a dispărut, deţine o tradiţie îndelungată în activitatea O.Z.N.-urilor. Aici s-au produs şi primele fenomene de spaţii circulare cosite în lanuri, cu mult înainte ca misterul acesta să ajungă la coasta de sud a Angliei.

La începutul lunii decembrie 1973, în localitatea Wokuma, la sud-est de Adelaide, au fost descoperite nişte cercuri de 1 – 2 metri defrişate în lanurile de grâu. Cercetările au fost efectuate de Peter Home şi Stephen Bolton, membri ai Asociaţiei australiene de cercetări în domeniul O.Z.N.-urilor. Din rapoartele pe care le-au întocmit şi din fotografiile prezentate în urma investigaţiilor se poate deduce că aceste minuscule spaţii circulare – numite îndeobşte „cuiburi de farfurii” – reprezentau versiunea miniaturizată a fenomenului similar – dar mult mai extins ca spaţiu – care avea să incite curiozitatea şi să provoace uluiala la peste 15.000 kilometri depărtare. Teoriile cu privire la cauzele care au generat acest fenomen au inclus vârtejurile de aer şi… cangurii, aceştia din urmă neputând, evident, constitui o explicaţie.

Şapte spaţii circulare, cu diametrul până la cinci metri, au apărut pe un Ian cultivat cu ovăz, în apropiere de Bordertown. Cercetările întreprinse de Keith Basterfield

au revelat că întreaga zonă părea ciuruită cu astfel de cercuri, ceea ce demonstra că fenomenul nu era nici nou şi nici nu se limita la Anglia.

Există, totuşi, relaţii între ele şi O.Z.N.-un În centura cultivată cu grâu de la Mallee, statul Victoria, la apus de Melbourne, o serie de cercuri cu diametrul variind între câţiva centimetri şi până la mai mulţi metri, au apărut la începutul lunii decembrie 1989, pe terenurile din proprietatea familiei Jolly.

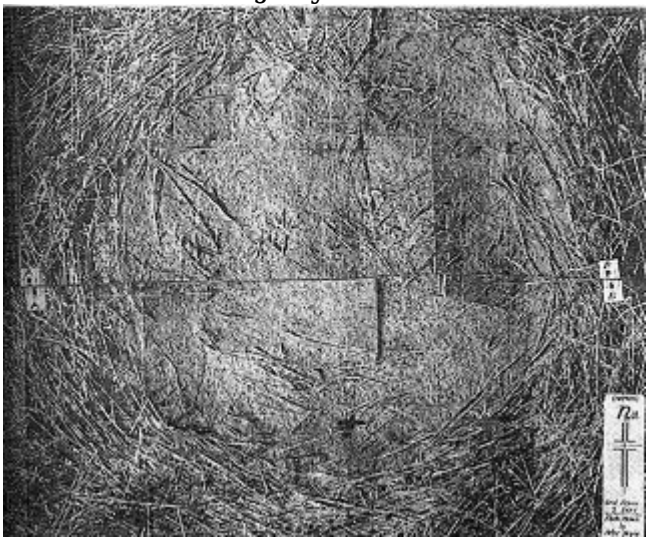

Unul din primele spaţii circulare care au apărut în lanuri, cel de la Wokuma, o regiune în care continuă acest fenomen. Cercul acesta a fost înregistrat în cadrul unei investigaţii importante întreprinsă de asociaţia U.F.O. Research, Australia, în decembrie 1972. Unii au avansat ideea că aceste cercuri sunt opera cangurilor, dar similarităţile cu spaţiile circulare din epoca recentă sunt prea mari. Fotografia realizată de Peter Home se poate dovedi de mare folos celor care întreprind cercetări în acest domeniu

Au fost descoperite nouăzeci de asemenea cercuri în

total, ceea ce depăşeşte tot ce s-a găsit de genul acesta în Anglia. Cazul a fost intens mediatizat, dar soţii Jolly mi-au relatat ceva pe care nu îl declaraseră în public, socotind că lumea nu îi va crede. În perioada anotimpului călduros, când se pare că aceste cercuri se formează, au fost zărite sclipind şi fulgerând pe cer lumini, deasupra câmpiei cu lanuri. Ele aveau asemănări cu fulgerele, dar erau extrem de ciudate. De asemenea, fermierii au auzit nişte sunete neobişnuite, asemănătoare zgomotului făcut de un avion turbojet, şuierături ascuţite etc.

Alegerea punctelor de observare a cerului în regiunile de frontieră aflate în statul Victoria, în lunile noiembrie şi decembrie, poate fi benefică. Căci ceea ce nădăjduieşte cu adevărat oricare cercetător este să depisteze un O.Z.N. Dacă doriţi lucrul acesta, atunci faceţi un mic salt peste strâmtoarea Bass şi aterizaţi în insula Tasmania, unde s-au concentrat în mod deosebit şi au avut loc cele mai numeroase întâlniri neobişnuite de pe întregul continent australian. Aici s-au petrecut foarte multe evenimente spectaculoase, desfăşurate în valuri. La 26 februarie 1975, doi pescari amatori, care îşi stabiliseră tabăra pe malul lacului Sorell, au zărit un O.Z.N. care şi-a fâcfit apariţia dintre nori. Obiectul, pe care l-au putut vedea din apropiere, a survolat lacul măturând luciul apei cu o fâşie orbitoare de raze, care a iluminat ca ziua întreaga zonă. Înainte de a dispărea brusc, fascicolul de raze s-a stins, dar în urma O.Z.N.-ului a rămas o strălucire orbitoare albă, nefirească, ce a plutit un timp în atmosferă.

Dar evenimentele cel mai des semnalate în Tasmania au fost acelea care au implicat stoparea motoarelor de autovehicule. Cazuri de genul acesta au fost mai numeroase în insulă decât în orice altă parte a lumii.

La 20 august 1979, la Waratah, un fost ofiţer de poliţie, care se afla la volan, s-a trezit brusc cu maşina

învăluită într-o lumină verde strălucitoare, care îşi avea izvorul undeva în spate, pe drum. Poliţistul a apăsat pe accelerator, dar vehiculul nu a prins viteză, ci – dimpotrivă – a început să încetinească. Nici frâna nu a răspuns comenzii sale. Avea impresia că maşina se afla în puterea O.Z.N.-ului. Însă când, după câteva minute, lumina a dispărut, vehiculul a revenit la normal. Totuşi, ceasul de la bordul maşinii şi cel de la mâna şoferului se opriseră.

Fenomene înfricoşătoare implicând oprirea motoarelor şi stingerea luminilor la vehicule au continuat să se producă în această zonă, pe când în alte colţuri ale lumii ele deveneau tot mai rare.

La 14 decembrie 1987, un negustor a pornit la drum pentru a livra un autoturism unui client. Ajunsese la vreo treizeci de kilometri sud de localitatea Launceston, când a zărit nişte lumini ciudate în faţa sa şi un obiect cenuşiu, de formă ovală, a aterizat pe autostradă. De sub obiect ţâşneau nişte fâşii orbitoare de lumină. Ciocnirea a fost evitată deoarece motorul şi luminile modernului Mercedes s-au oprit, iar omul de la volan a frânat instinctiv. Înspăimântat, acesta a sărit afară şi s-a pitit în spatele unui copac, şi chiar în momentul acela a observat că maşina sa a înaintat spre O.Z.N. vreo zece metri, atrasă parcă de un magnet uriaş. Dâre lungi au rămas pe drum şi în unele locuri bitumul chiar s-a topit, înainte ca maşina să se oprească definitiv. Negustorul a fost puternic tulburat de şocul pe care evenimentul i l-a produs. Un autocamion cu motor diesel a sosit la faţa locului pe şosea, câteva minute mai târziu, tocmai în clipa când O.Z.N.-ul decola şi dispărea cu mare viteză în văzduh. Luminile autocamionului s-au stins, dar motorul a continuat să funcţioneze, fenomen observat şi în cazurile anterioare similare, la vehiculele prevăzute cu motoare diesel. Aceasta constituie, desigur, cheia forţei generatoare de

energie pentru O.Z.N.-urile implicate în întâlniri neobişnuite!

De aceea, dacă străbateţi cu maşina nordul Tasmaniei, este recomandabil să folosiţi un vehicul cu motor al cărui sistem de aprindere nu este cel obişnuit.

Regiunea Kempsey

Regiunea rurală Kempsey e situată în valea râului MacLeay, care taie şi străbate lanţul munţilor New England din nordul statului New South Wales. Ea se află la vreo patru sute de kilometri de Sydney şi e de multă vreme cunoscută ca o „fereastră11 deschisă spre O.Z.N.-un Acest renume şi l-a căpătat după ce la începutul lui aprilie 1971 a apărut pe cer, în zona aceasta, un şir de lumini misterioase, şi – mai ales – după incredibila poveste relatată de un aborigen. Acesta se afla lângă chiuveta din bucătărie, când

— După cum a afirmat – o forţă necunoscută l-a smuls şi l-a scos afară pe fereastră, deşi aceasta era prevăzută cu o bară de fier. Când puţin mai târziu şi-a revenit, a constatat că nu avea decât nişte tăieturi şi vânătăi neînsemnate, dar nu şi-a putut lămuri ce i se întâmplase.

Această întâmplare a fost doar preludiul la ceea ce avea să urmeze. În aceeaşi lună, mai târziu, o lumină portocalie a fost depistată adesea în zonă, plutind între oraş şi coastă. La 17 aprilie, doi pescari au văzut-o evoluând deasupra mării; şi, deşi era de două ori mai mare decât luna, ea nu se reflecta în apă.

O.Z.N.-ul care a apărut la Kempsey, New South Wales, în iulie 1975. Regiunea este vestită pentru numeroase apariţii de O.Z.N.-un În legătură cu această fotografie opinia specialiştilor este împărţită, unii considerând că este posibil ca O.Z.N.-ul să fi fost de fapt o planetă surprinsă accidental pe peliculă în timp ce ajunsese la orizont şi era pe punctul de a apune.

La Colombaţi, în ziua de 24 aprilie, un obiect în formă de drac-de-mare, cu reflectoare în faţă lansând fâşii strălucitoare, părea că va ateriza într-o fermă. Fenomenul a fost observat şi de către un învăţător, de pe un deal în apropiere de Kempsey, care a spus că „era o privelişte minunată şi uluitoare!”

Apoi la 10 mai, la Willi Willi, cerul a căpătat deodată culoarea stacojie şi un obiect, care a apărut ţâşnind din nori, a fost zărit cu claritate de lumea aflată jos, pe pământ. Avea forma unei cupole, părea a fi construită din metal şi era încercuită de benzi, pe margine. După ce a dispărut în depărtare, cerul şi-a recăpătat culoarea cenuşie obişnuită. Investigaţiile întreprinse nu au relevat urmele vreunei aterizări, dar s-a semnalat continuarea unor

activităţi neobişnuite în zonă, până în 1972. În luna ianuarie, hambarul fermei a fost zguduit cu violenţă în mai multe rânduri, în timpul nopţii. La 16 ianuarie, unul din aceste incidente a coincis cu apariţia luminii deasupra fermei. La 21 iulie 1975 a avut loc la Kempsey evenimentul cel mai neobişnuit care s-a petrecut vreodată în zonă. O lumină foarte strălucitoare a fost zărită îndreptându-se spre apus cu o viteză mai mare decât a oricărei aeronave cunoscute. Când a ajuns la orizont, O.Z.N.-ul s-a lăsat în jos, deasupra dealurilor şi şi-a schimbat culoarea. Fenomenul a fost fotografiat timp de cincisprezece minute pe o peliculă cu granulaţie fină, folosită la lumină redusă. Ea a relevat un O.Z.N. care părea că va ateriza în spatele dealurilor, dar înainte de a se reuşi adaptarea unui teleobiectiv, a dispărut. Ulterior, cercetătorul Keith Basterfield a comunicat că, în conformitate cu descifrarea realizată pe computer, obiectul respectiv trebuie să fi fost planeta Venus, care atunci avea strălucirea maximă; ori „trebuie să fi fost două surse puternice de lumină în fotografie”. Însă Bill Chalker, primul care a cercetat fenomenul acesta, atrage atenţia asupra declaraţiilor făcute de martorii oculari care au afirmat că obiectul a evoluat cu foarte mare viteză în arc de cerc pe boltă, înainte de a coborî, ceea ce planeta Venus nu putea face. Este posibil însă ca planeta să se fi aflat din întâmplare în apropierea O.Z.N-ului, la orizont, ceea ce ar explica lesne confuzia rezultată.

Mai târziu, în cursul aceluiaşi an, şoferul unui autocamion, în drum spre Armidale, a observat de două ori nişte obiecte stranii, dintre care unul părea să aterizeze pe un câmp. Tot în jurul oraşului Armidale, dar câţiva ani mai târziu, unui fermier i s-a întâmplat ceva foarte straniu: o putere invizibilă părea că îl împiedică să părăsească proprietatea. Avea impresia că ferma fusese acoperită cu

un clopot izolator, ce acţiona ca un zid care nu se putea vedea, dar care nu îi îngăduia nici lui şi nici maşinii să părăsească incinta.

Totuşi, cel mai straniu incident în care a fost implicat un autovehicul s-a petrecut la Nemingha, la apus de Kempsey, în apropiere de Tamworth. În dimineaţa zilei de 22 martie 1976, la ora 5 şi 45, o familie se înapoia din vacanţă, cu o caravană de maşini înşirată pe şosea. Ajungând la o răspântie, călătorii au oprit maşinile pentru a decide care ar fi drumul cel mai convenabil de folosit, când au zărit un autoturism sosind din direcţia opusă. Ei intenţionau să ceară sfatul şoferului pe care drumuri să apuce, când evenimentele s-au precipitat. O lumină galben-verzuie a pogorât din văzduh şi a învăluit maşina care s-a răsucit şi a început să meargă bezmetic, în zigzag, ca şi când şoferul ar fi pierdut controlul volanului. Înfăşurat într-o ceaţă lăptoasă, strălucitoare, vehiculul s-a oprit, părând că motorul nu mai funcţiona, iar luminile s-au stins.

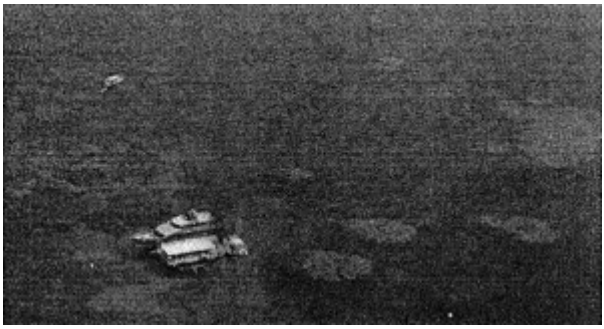

Nordul îndepărtat al statului Queensland – o altă regiune bântuită de O.Z.N.-un – este dominat de Marea Barieră de Corali din apele calde ale Mării Coralilor. O.Z.N.-un au apărut atât în zona exterioară, deasupra atolilor aflaţi imediat sub nivelul apei, precum şi în interiorul continentului, peste tufişuri.

După vreo două minute pâcla alburie s-a risipit brusc,

iar din maşină a apărut o femeie speriată la culme, care s-a străduit din răsputeri să înlăture stratul gros de pulbere albă care se aşezase pe parbriz şi pe tot corpul vehiculului. În timp ce ştergea de zor, farurile s-au reaprins şi motorul a început să funcţioneze. Femeia a urcat la volan şi a plecat repede, după ce mai întâi lepădase pe şosea cârpa folosită la curăţirea maşinii. Uluiţi, spectatorii involuntari au văzut cum cârpa cu pulberea albă a luat foc singură şi a ars.

De bună seamă, în ţinutul acesta din New South Wales se petrec unele fenomene naturale şocante şi incitante.

Regiunea coralilor şi pădurilor tropicale

Unul din cele mai fascinante şi atrăgătoare ţinuturi din North Queensland se găseşte în extremitatea nord-estică a Australiei. Clima subtropicală îi îndeamnă pe turişti să viziteze mica localitate Cairns, pentru a vedea cu ochii lor locul unde. coralii întâlnesc pădurea tropicală. Marea Barieră de Corali, care se întinde de-a lungul coastei, şi insulele scufundate în apele calde ale oceanului, construite de micile vietăţi, oferă o privelişte care îţi taie respiraţia prin frumuseţea ei fără pereche. Lângă coastă bariera de corali parcă se uneşte cu pădurea tropicală care îţi face impresia că se prăbuşeşte în ocean. Pe lângă frumuseţea ei naturală, regiunea e plină de poveşti despre O.Z.N.-un şi despre ciudăţeniile descoperite în lanurile cu cereale. Aici este, cu adevărat, locul originar unde s-a zămislit misterul spaţiilor circulare făcute în terenurile cultivate.

Primul „cuib de farfurii” a apărut la începutul anului 1966 în pădurea tropicală Tully, la sud de orăşelul Cairns. Aici a fost descoperit un petic circular cu diametrul de vreo zece metri, defrişat de trestia ce plutea pe terenul mlăştinos, puţin adânc. Pe marginea cercului plantele se

înălţau drept, neatinse. Exceptând amplasamentul neobişnuit, cercul era întru totul asemănător celor apărute ulterior în grânarul din Australia de Sud, precum şi cu acelea descoperite mult mai târziu în centura cerealieră din sudul Angliei, eveniment ce a provocat o adevărată furtună în lumea O.Z.N. – ologilor. După ce vestea evenimentului s-a răspândit, mai multe grupuri au întreprins investigaţii în zona cu pricina – altminteri greu de pătruns – şi au descoperit şi alte spaţii circulare defrisate dar mai mici decât cel original. Localnicii au considerat că OZN-uri venite din nord de la Mackay, se fac răspunzătoare de aceste fapte.

THE MOWING-DEVIL:
OR, STRANGE NEWS OUT OF HARTFORD-SHIRE.

Being a True Relation of a Farmer, who Bargaining with a Poor Mower, about the Cutting down Three Half Acres of Oats: upon the Mower's asking too much, the Farmer swore That the Devil should Have it rather than He. And so it fell out, that very Night, the Crop of Oats shew'd as if it had been all of a Flame: And next Morning appear'd so neatly mow'd by the Devil or some Infernal Spirit, that no Mortal Man was able to do the like.

Also, How the said Oats ly now in the Field, and the Owner has not Power to fetch them away.

Licensed, August 22nd, 1678

Mulţi cercetători au presupus că misterul cercurilor din lanuri a fost declanşat prin 1980, dar unii cercetători au descoperit cazuri ale acestui fenomen petrecute înaintea anului respectiv, ca de pildă acela semnalat la Tully, în 1966. Cercetările istorice au dezvăluit menţiuni despre cazuri similare ca acela de la Hartford, în 1678, unde „diavolul” a secerat spaţii circulare în lanuri.

În mod cert, în noaptea de 24 mai 1965, îndată după miezul nopţii, în apropierea munţilor a avut loc o apariţie interesantă. Rezidenţii unui hotel de odihnă au observat un disc vast care plutea deasupra unor arbori, lansând în jos o bandă masivă de lumină strălucitoare. Aparent s-a lăsat până aproape de pământ, apoi – în cele din urmă – obiectul s-a îndepărtat spre nord-est. Ancheta întreprinsă de poliţie a relevat că vârfurile copacilor purtau urme de arsură, iar pe sol s-au găsit spaţii perfect circulare unde iarba fusese presată. Printre martori se aflau un pilot în retragere şi un judecător.

Nu există un acord cu privire la primele „cuiburi" apărute. Unele mărturii consemnate despre O.Z.N.-un afirmă cu claritate că ele au fost descoperite încă la începutul lunii mai 1965, dar se pare că se face o confuzie cu evenimentele din 19 ianuarie 1965. La data aceea, cultivatorul de banane George Pectiv. a găsit aşa ceva la Horseshoe Lagoon, pe plantaţia de trestie de zahăr a unui vecin, situată la Euramo, în apropiere de Tully. Evenimentul poate fi semnificativ, căci se pare că Pedley a descoperit un spaţiu circular. Fermierul se afla pe tractor, când deodată motorul a încetat să funcţioneze şi un şuier puternic, venind dintr-o zonă mlăştinoasă din faţa sa, i-a atras atenţia.

Faimosul cerc de la Euramo, în apropiere de Tully,

care s-a format într-o lagună, în ianuarie 1966, după ce un obiect oval s-a înălţat în văzduh. Trestia smulsă din rădăcină plutea, în formă de vârtej, pe apă. În septembrie 1991, Doug Bower şi Dave Chorley au mărturisit că acest caz le-a dat ideea să comită nişte falsuri, idee pe care au pus-o în aplicare ulterior.

Privind în direcţia respectivă el a zărit o formă masivă, cenuşie şi ovoidală, care se înălţa stârnind în apa mlaştinii vârtejuri concentrice, care se roteau în sensul opus acelor de ceasornic. O.Z.N.-ul s-a făcut nevăzut în văzduh, lepădând în urmă miros de pucioasă. Dedesubt, i s-a înfăţişat un cerc tipic „cuibului", de pe suprafaţa căruia stuful fusese ras şi plutea pe apa mlăştinoasă. Stuful, care cu o zi înainte era verde, acum era mort şi avea culoarea cafenie. Unii cred că O.Z.N.-ul a sosit în jurul orei cinci şi jumătate dimineaţa, deoarece atunci dulăul fermierului a început să latre cu furie şi, după cum se afirmă, s-a năpustit spre lagună.

Trei zile mai târziu, ceva mai la nord, la Cooktown, sergentul local de poliţie a fost martorul unei întâmplări stranii. El a zărit mai multe obiecte în formă de glob cu diametrul de circa un metru, care pluteau pe suprafaţa drumului, în faţa sa. Poliţistul s-a îndreptat spre ele, dar obiectele au dispărut fără să fi provocat vreun incident.

Cam în acelaşi timp cu aceste „cuiburi" descoperite în zona Tully, apariţia unui obiect a fost semnalată pe cer, dincolo de bariera de corali. Aceasta s-a petrecut la 28 mai 1965, iar în incident a fost implicat în mod nemijlocit un avion Ansett. La ora 3 şi 25 de minute pilotul avionului – care zbura la nord de Brisbane – a raportat că zăreşte în văzduh o „sferă turtită". O.Z.N.-ul l-a urmărit mai multe minute în timp ce survola bariera de corali, dincolo de Tully şi Cairns. Înainte ca el să dispară, pilotul l-a fotografiat de mai multe ori. Îndată i s-a comunicat prin

radio să nu dea filmul la developat, şi să-l predea la înapoiere, la Canberra. Pilotul a executat dispoziţia şi a predat rola autorităţilor militare, care au luat şi toate înregistrările pe bandă făcute la sol, la turnul de comandă al aeroportului Townsville. Dar lucrul acesta a fost negat cu fermitate de guvernul australian.

Spaţiile circulare au continuat (şi continuă încă) să apară cu atâta frecvenţă în apropiere de Tully, încât – în cele din urmă – autorităţile au dispus instalarea unui post prevăzut cu o cameră de filmat, care trebuia să acţioneze automat şi să înregistreze orice mişcare petrecută în zona mlăştinoasă. Capcana se presupune că a funcţionat o dată, într-o noapte de la începutul anului 1968, însă, după cum se afirmă, filmul a dispărut pe drumul de la Tully la laboratoarele Kodak.

Bill Chalker, care a investigat multe din cele mai elocvente cazuri petrecute în Australia, a înotat în apele de la Horseshoe Lagoon în căutarea de dovezi privind „cuiburile de farfurii". El oferă o povaţă acelora care ar dori să-l imite în nădejdea de a descoperi ceva neobişnuit, prevenindu-i că apele lacului sunt infestate cu şerpi „taipan", foarte veninoşi! „Am aflat lucrul acesta de-abia după ce am ieşit afară din lac", a spus el.

Deci, sunteţi preveniţi!

EUROPA

Zonele implicate de pe acest continent sunt numeroase şi nu le vom putea trece în revistă pe toate. Cea mai recentă apariţie misterioasă s-a petrecut într-o zonă care – tradiţional

— Era lipsită de activităţi ale O.Z.N.-urilor, anume Belgia de răsărit. Poate că tocmai din această pricină valul de activitate abătut asupra acestei regiuni s-a bucurat de multă publicitate, care – la rândul ei – a determinat apariţia unei noi serii de comunicări. La naţiunile care

discută pe larg problema O.Z.N.-urilor, asemenea evenimente au impact redus.

Belgia

De fapt, apariţiile neobişnuite în Belgia au fost deosebit de consistente. Ele au început în noiembrie 1989 la Eupen şi sutele de cazuri asemănătoare care au urmat s-au petrecut în interiorul ţării, în împrejurimile oraşelor Namur şi Liège, spre frontiera cu Germania. Aproape toate obiectele necunoscute întâlnite erau triunghiulare, uriaşe, cu lumini puternic strălucitoare la flecare din cele trei vârfuri, caracteristica obişnuită şi comună la O.Z.N.-un, după cum am semnalat anterior.

Nu toate zonele din Europa, recunoscute pentru desele apariţii de O.Z.N.-un, sunt uşor de pătruns. În fotografie este prezentată o porţiune dintr-o zonă îndepărtată a fostei Uniuni Sovietice unde au avut loc mai multe apariţii în apropierea lanţului muntos de la Dalnegorsc. Se afirmă că o sferă luminoasă ciudată s-a abătut pe povârnişurile muntelui de repetate ori în 1986, explodând şi provocând pagube. Unii sugerează că putea fi vorba de o cometă compusă din particule de antimaterie, relevând că aceasta se aseamănă cu o altă faimoasă

explozie neelucidată care a avut loc cu ani în urmă în Uniunea Sovietică

Veştile despre, apariţiile acestora au fost comunicate cu intermitenţă, în scurte răbufniri, după care a urmat o pauză mai lungă. La începutul anului 1991 apariţiile au devenit sporadice. Guvernul însă a manifestat atenţie deosebită faţă de evenimente, iar în martie 1990 a întreprins un experiment interesant.

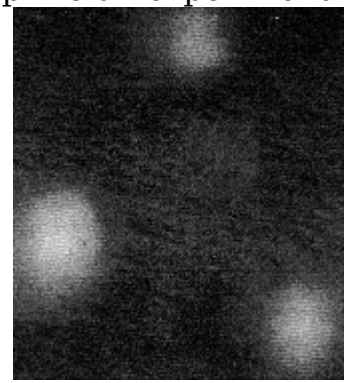

Valul european cel mai recent s-a concentrat asupra Belgiei şi s-a desfăşurat între 1989 şi 1991. Printre O.Z.N.-urile depistate a fost semnalat un triunghi de lumini sau un obiect triunghiular, ca acela din fotografia alăturată. Deşi au apărut de mai multe ori, originea nu a putut fi stabilită.

Grupul local de O.Z.N. – ologi, S.O.B.E.P.S. (un grup belgian pentru studierea fenomenelor petrecute în atmosferă) – care se documentase în legătură cu aceste evenimente de anvergură, consultând ofiţerii de poliţie, oamenii de ştiinţă şi alţi martori serioşi, de prim rang – a contactat Forţele Aeriene Belgiene şi a primit sprijin din partea unităţilor de detectare prin radar şi a escadrilelor de avioane turbojet, care au fost mobilizate să urmărească orice O.Z.N. şi să raporteze grupului. Colaborarea a dat roade. O întâlnire în plin văzduh – caz fără precedent

— A fost filmată în cadrul unei urmăriri cu o unitate

radar aeroportată şi făcută public. Performanţa este remarcabilă, cu toate că unii oameni de ştiinţă au exprimat îndoieli, socotind că înregistrarea putea fi viciată de efectul unui miraj optic.

Fără îndoială că multe din triunghiurile depistate în Belgia au fost stele confundate cu aeronave. Totuşi, între toate acestea se pare că a avut loc şi apariţia reală a unui O.Z.N. Opiniile sunt divizate între aceia care îşi exprimă convingerea că a fost cu adevărat un asemenea obiect şi aceia care suspectează că ar fi fost un avion american Stealth aflat în testări secrete, ceea ce guvernul american a negat cu tărie; ba chiar a dat publicităţii documente secrete – în cadrul puterii conferite de legea libertăţii de informare – şi şi-a manifestat nedumerirea faţă de apariţiile care au avut loc în Belgia.

Belgia de răsărit constituie un punct de interes pentru aceia care doresc să cerceteze bolta.

Insulele Baleare, Spania

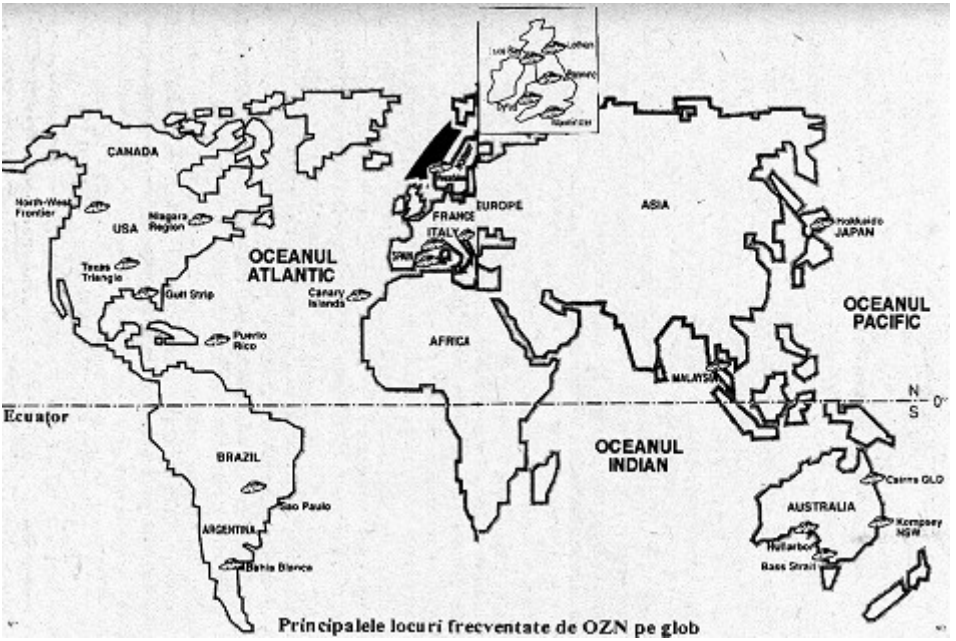

Principalele locuri frecventate de OZN pe glob

Aceste insule romantice din largul coastei spaniole de centru-est constituie unul din cele mai populare puncte de atracţie turistică, din Europa, îndeosebi mult vizitata Maiorca. Cu toate acestea, mai mica şi mai puţin importanta insulă Ibiza a devenit în mod tradiţional un loc clasic, vestit prin apariţiile de O.Z.N.-un Spaţiul deasupra Mării Mediterane din jurul acestor insule a fost, recent, teatrul unora dintre cele mai uluitoare întâlniri neobişnuite.

La 11 noiembrie 1979, un avion turbojet de pasageri aflat în cursă de agrement de la Maiorca la Tenerife, a întâmpinat dificultăţi îndată după traversarea în zbor a insulei Ibiza. La câteva secunde după ce fusese prevenit de către centrul de control prin radar de la Barcelona (care depistase obiectul, dar era tulburat de un efect de interferenţă radar), două lumini roşii s-au îndreptat ca săgeata spre avionul liniilor aeriene T.A.E., urmărindu-l

timp de câteva minute. După ce li s-a cerut pasagerilor să-şi pună centurile de siguranţă, li s-a servit masa şi, fără a li se da explicaţii, căpitanul s-a îndreptat spre aeroportul cel mai apropiat, care era Valencia. Avionul a aterizat în bune condiţii, iar pasagerii au fost imediat cazaţi la hotel pentru a-şi petrece noaptea, după care aeronava a fost minuţios controlată. Din fericire nu s-a descoperit nimic anormal. Posturile radar de la sol, inclusiv unul militar, au indicat că O.Z.N.-ul s-a prăbuşit vertical circa 4.000 de metri în 90 de secunde, fapt ce a făcut ca avertismentul lansat avionului liniilor T.A.E. să fie ineficient. Îndată după aterizarea acestuia au decolat mai multe avioane de vânătoare Mirage de la o bază din Albacete. Unul din ele a fost bruiat de O.Z.N., iar altul – după cum se crede – a reuşit să filmeze cu aparatul automat de la bord însă conţinutul filmului nu a fost dezvăluit niciodată. După încheierea investigaţiei, Salvador Teran, ministrul Transporturilor al Spaniei, a declarat: „Este clar că O.Z.N.-urile există”.

Exact un an mai târziu episodul s-a repetat. Nu mai puţin de şapte aeronave, printre care una franceză şi alta engleză, au avut o întâlnire neobişnuită în spaţiul de la nordul insulelor. Un „clăbuc verde”, care evolua pe boltă, şi-a încheiat intensa activitate după ce „a bruiat” pista aeroportului de la Barcelona, apoi s-a făcut nevăzut!

Călătoria în insulele Baleare are şanse mari să se soldeze cu rezultate, tihna şi liniştea din Ibiza putându-se dovedi înşelătoare. Mai ales regiunea deluroasă din hinterlandul oraşului San Antonio Abad este purtătoarea multor poveşti. Există mai multe comunicări despre apariţia pe povârnişurile dealurilor a unei sfere portocalii incandescente. Cu unul din prilejuri s-a remarcat că această sferă emitea un sunet insuportabil urechilor, un zgomot ce sugera deplasarea aerului sub presiune. S-a semnalat şi apariţia unor entităţi în regiunea împădurită

din preajma localităţii Santa Eulália del Rio. Cu un asemenea prilej un grup de copii a observat o siluetă argintie, cu reflexe metalice, precum şi încă una într-un veşmânt ce flutura ca o rochie. Aceasta s-a petrecut înainte de a zări o lumină strălucitoare în pădure. Unii cred că există o bază de O.Z.N.-un pe insuliţa Formentera, situată la vârful sudic al Ibizei. Diverse nave, precum şi turişti de pe teritoriul continental au zărit multe lumini în zonele învecinate. O raită pe acolo s-ar putea dovedi profitabilă pentru cercetătorii bolţii cereşti.

Pordenone, Italia de sud-est

Aceasta este o regiune la nordul şi estul Veneţiei, abundentă în activităţi ale O.Z.N.-urilor. În noiembrie 1973, la baza aeriană de la Istrana s-a petrecut un incident despre care prea puţine amănunte s-au strecurat în exterior. Cazul acesta se aseamănă cu aterizarea care a avut loc la baza Forţelor Aeriene Regale ale Angliei de la Bentwaters prin aceea că martori la eveniment au fost gărzile de securitate care au zărit în perimetrul incintei un obiect straniu alături cu două făpturi asemănătoare oamenilor, îmbrăcate în salopete albe. Nemulţumite parcă pentru că au fost depistate, ele au intrat în obiect, care a decolat şi a dispărut. Ulterior au fost descoperite urme pe suprafaţa unde se presupunea că se aflase O.Z.N.-ul aterizat. Incidentul a fost învăluit în secret total.

Acelaşi lucru s-a petrecut la întâlnirea neobişnuită din data de 1 iulie 1977, la baza aeriană Aviano. Evenimentul care a avut loc aici se aseamănă şi mai mult cu incidentele petrecute trei ani mai târziu la Bentwaters. Un obiect descris de aviatori şi civili drept un disc cu baza în formă de farfurie a fost zărit plutind în spaţiul de securitate al acestei baze majore a N.A.T.O. Concomitent, se pare că sursele generatoare de electricitate în regiune au încetat să funcţioneze, iar câinii au dat senine evidente

de nelinişte, probabil din cauza şuieratului de înaltă intensitate emanat de O.Z.N. care, după ce s-a învârtit un timp oarecare deasupra bazei, a dispărut în direcţia munţilor. Şi această întâmplare a rămas sub pecetea secretului, autorităţile militare oferind o explicaţie oficială de-a dreptul puerilă: incidentul ar fi fost rezultatul efectului provocat de razele lunii!

La 14 aprilie 1985 o tânără pereche se îndrepta cu maşina pe un viscol puternic, spre staţiunea montană de schi Piancavallo. Vehiculul înainta cu greu pe şoseaua troienită când deodată a fost învăluită de o pâclă ciudată galben-verzuie. Tinerii au observat că pe alocuri zăpada se topise. Mai surprinzător a fost faptul că motorul a încetat să funcţioneze. Şoseaua fiind în pantă, automobilul a continuat să ruleze un timp în virtutea inerţiei. Atunci, la lumina farurilor care încă nu se stinseseră, ei au întrezărit două făpturi stranii care tocmai apăreau din tufişurile aflate în faţa lor. Creaturile erau înalte (măsurau peste un metru şi optzeci), aveau îmbrăcămintea argintie care, în mod curios, era disproporţionat de largă. Tinerii au alergat şi s-au adăpostit într-un sat din apropiere de unde nişte prieteni i-au dus înapoi, în localitatea de unde porniseră. Ulterior maşina le-a fost adusă la remorca unui autocamion, iar motorul a pornit fără probleme, la primul contact declanşat. O.Z.N.-ul a coborât foarte jos din văzduh, a evoluat un timp în zigzag cu mişcări bruşte, apoi a dispărut ca o săgeată.

Un alt caz petrecut la 6 august 1987 a relevat pericolele existente pe drumurile de munte. Trei prieteni călătoreau noaptea târziu de la Barcis la Cimolais când deodată un fascicol de lumină roşie, coborât din văzduh, le-a învăluit maşina al cărei motor s-a oprit în aceeaşi clipă. Cei trei s-au năpustit afară din vehicul şi au zărit, vertical deasupra lor, un obiect de formă ovală care emana

fascicolul de raze strălucitoare ce lumina ca ziua împrejurimile. Cuprinşi de panică, prietenii au dat buzna înapoi în maşină, iar motorul a început să funcţioneze de la prima încercare. Între timp lumina a dispărut. Cuprinşi de zăpăceală, cei trei bărbaţi şi-au dat seama totuşi că se rătăciseră. De fapt, acum se găseau la mai mulţi kilometri de San Daniele, locul unde iniţial întâlniseră O.Z.N.-ul. Ei nu îşi aminteau cum ajunseseră acolo şi, în stare de şoc, s-au dus la spitalul local unde au fost trataţi corespunzător, precum şi împotriva greţurilor şi conjunctivitei, probabil din cauza fascicolului de lumină strălucitoare care le iritase ochii.

După cum se poate observa, cele mai bune puncte de cercetare a boitei se găsesc la poalele munţilor şi dealurilor. Chiar dacă locul pe care l-aţi ales nu face parte dintr-o zonă recunoscută pentru prezenţa O.Z.N.-urilor, ţineţi seama de aceste reliefuri geografice, îndeosebi regiunile cu activitate seismică bogată (cum este cazul Veneţiei). În alternativă puteţi opta pentru zonele unde se află uzine hidroelectrice sau baraje.

Provence, Franţa

Această regiune din extremul sud-estic al Franţei se întinde la răsărit de Marsilia câte interior, spre Alpi. În această regiune s-a remarcat o concentrare deosebită a cazurilor de întâlniri neobişnuite, într-o ţară recunoscută pentru multiplele activităţi ieşite din comun efectuate de O.Z.N.-un Din acest punct de vedere se ia la întrecere cu Anglia.

Am relatat deja cazul devenit clasic al O.Z.N.-ului care a aterizat, în 1965, într-un lan de levănţică de la Valensole, dar acesta nu este nicidecum unicul. Dr. Jacques Vallée a cercetat un alt caz de mare importanţă şi cu semnificaţie aparte, căci în el a fost implicat un obiect aproape identic care s-a comportat la fel într-o zonă cu

relief geografic similar, ca în cazul care se petrecuse exact cu două zile înainte deasupra barajului Loch Raven, în apropiere de Baltimore, statul Maryland din S.U.A. Cazul acesta, atestat în America, nu a fost dat publicităţii şi nu există nicio raţiune să se creadă că el a fost cunoscut de acela care a fost martor la evenimentul petrecut ulterior în Franţa.

Cercetătorul Aimé Michel i-a dat pseudonimul de „Dr. X”, unui prea-respectat om de ştiinţă care a fost „lovit” de un fascicul luminos emanat de un O.Z.N. ce survola valea unde se afla locuinţa sa. Ulterior, pe abdomenul său, precum şi al fiului său, au apărut nişte pete roşii, triunghilare, identice.

În fond, în ambele evenimente pare să fi fost implicat acelaşi obiect, în cadrul unei operaţiuni globale de supraveghere în curs de desfăşurare.

„Cazul francez” s-a petrecut la 28 octombrie 1958. Un cetăţean străbătea cu maşina pasul aflat la vest de Veynes şi se apropia de podul care traversează râul Grand Beuch. Drept în faţa sa, deasupra şinelor de fier ale podului, el a zărit un obiect pe care l-a descris afirmând că semăna cu două farfurii lipite. Şoferul a înaintat şi s-a oprit exact sub obiectul acela ciudat de la baza căruia izbucncau şuvoaie de scântei. Vehiculul a staţionat acolo vreo două

minute, apoi misteriosul obiect a ţâşnit în sus şi, într-o fracţiune de secundă, s-a făcut nevăzut în văzduh, lăsând în urma sa torente de foc înlocuite de o strălucire incandescentă, care apoi s-a risipit. Singurele deosebiri majore semnalate în cazul evenimentelor de la Loch Raven au fost întreruperea energiei electrice la vehicul şi sunetul puternic, ca o bubuitură de tunet, provocat de O.Z.N. când a dispărut în eter şi care s-a auzit în zonele din împrejurimi.

Vallée a opinat, cu îndreptăţire, că aceste cazuri constituiau „o sfidare lansată ştiinţei”, după cum s-a exprimat în 196? El încă se străduieşte să răspundă acestei sfidări.

Un caz remarcabil a fost acela al „Dr. X” în care au fost implicate obiecte de formă foarte asemănătoare şi care păreau că „sug” energia unei furtuni electrice ce a bântuit valea devreme în dimineaţa zilei de 2 noiembrie 1968. Martorul a insistat să-i fie păstrat anonimatul, deoarece era un om de ştiinţă respectat, însă efectul extraordinar exercitat asupra sa şi asupra copilului său în vârstă de 14 ani, inundaţi de luminile strălucitoare emanate de O.Z.N.-ul plutitor, atestă importanţa cazului. O veche rană de război i s-a vindecat peste noapte, la fel şi o rană recentă, minoră, provocată de un topor. Surprinzător a fost faptul că pe abdomenele tatălui şi fiului au apărut nişte semne triunghiulare roşii, care au dăinuit mai mulţi ani de zile.

Dacă vă decideţi să scrutaţi bolta cerească în zona respectivă, renunţaţi la atracţia turistică exercitată de Coasta de Azur şi de maiestuoasele înălţimi ale Alpilor şi concentraţi-vă atenţia asupra arhaicului şi interesantului orăşel Draguignan, la vest de Cannes. Numele acesta înseamnă de fapt „oraşul dragonului” şi multe din legendele care circulă pe aici sunt legate de „Malmönt”

(adică „Muntele cel rău”), care se înalţă la nord-vestul orăşelului. Aceste nume sugerează existenţa unui bogat folclor în legătură cu forţele stranii şi misterioase. Nu veţi fi surprins să aflaţi că scoarţa terestră şi muntele însuşi din această regiune sunt brăzdaţi de fâşii, mulţi cercetători socotind că acestea constituie sursa forţelor naturale care generează atât de multe apariţii. Lumini şi O.Z.N.-un ovale s-au ivit frecvent în jurul localităţii, dar cel mai important eveniment s-a petrecut la Transen-Provencc, care se găseşte la aproximativ doi kilometri sud-est. de aici şi care a avut loc în amurgul zilei de 8 februarie 1981. În seara respectivă Monsieur Collini robotea prin grădină când, deodată, a auzit izbucnind un fel de şuierat foarte puternic. Ridicându-şi ochii a zărit un disc incandescent care s-a lăsat pe povârnişul terasat din apropierea locuinţei sale, apoi – la foarte scurt timp – s-a înălţat şi a dispărut. Alergând la faţa locului, a descoperit un cerc larg şi alte semne imprimate acolo unde aterizase obiectul. Imediat a înştiinţat poliţia care a ascultat relatarea acestuia şi a constatat semnele lăsate pe sol, după care a informat G.E.P.A.N.

În anii ’80 G.E.P.A.N. (Grup de studiu al noilor fenomene atmosferice) era o instituţie care cuprindea un colectiv de oameni de ştiinţă şi funcţiona în mod oficial cu sediul la Centrul Spaţial de la Toulouse (echivalentul francez al N.A.S.A.). Era o instituţie unică ce îşi desfăşura activitatea cu stipendii generoase din partea guvernului, având misiunea de a investiga apariţiile de O.Z.N.-un de câte ori jandarmeria ar fi semnalat vreun caz semnificativ, care merita să i se acorde atenţie. În prezent G.E.P. At. N. nu mai funcţionează în forma iniţială, iar activitatea sa se desfăşoară în strict secret. Pe atunci însă era de departe cel mai bine constituit grup din toată lumea de cercetare a fenomenului O.Z.N.-urilor, care a publicat rapoarte cu

circulaţie limitată (inclusiv asupra cazului la care ne referim), dar cu valoare de durată.

G.E.P.A.N. s-a preocupat de efectele fizice ulterioare ale cazului; în acelaşi timp un laborator de psihologie care a fost solicitat să controleze starea spirituală a lui Monsieur Collini a atestat că povestea relatată de acesta era logică şi credibilă. Şi mai important e faptul că Jean Velasco, inginerul spaţial care conducea centrul, a relatat existenţa unor elemente interne şi externe care convergeau şi făceau legătura veridică între naraţie şi dovezile fizice. Au fost efectuate trei teste independente de laborator asupra solului şi plantelor de la locul unde s-a petrecut incidentul; toate analizele au relevat că atât solul cât şi vegetaţia au suferit efectele căldurii şi presiunii, precum şi faptul că în plante conţinutul de clorofilă se redusese considerabil. O astfel de dovadă sugera cu limpezime că o sursă ce radia energie – care se descompune în conformitate cu legile normale ale fizicii – se făcea vinovată de modificările şi transformările survenite. Dar nu s-a putut stabili decât că se asemăna cu un câmp electromagnetic foarte intens, de presupus ceva în genul aceluia care în celelalte cazuri a provocat stoparea motoarelor de la autovehicule.

Unii O.Z.N. – ologi consideră întâmplarea petrecută în Transen-Provence drept una dintre cele mai importante care au fost studiate vreodată.

Pentru aceia care doresc să urmărească bolta cerului în zona Le Malmönt există un drum care duce şerpuind către pisc, precum şi o mică suprafaţă de picnic cu o placă indicatoare plantată la vedere chiar înainte de a ajunge la locul respectiv. În timpul zilei jur-împrejur se desfăşoară în faţa ochilor o privelişte splendidă, dar nu este recomandabil să vă deplasaţi în timpul nopţii cu maşina. De aceea aveţi grijă să urcaţi şi să coborâţi numai pe

lumină.

La 19 octombrie 1973 o pereche de tineri îndrăgostiţi, care urca muntele pe motocicletă a întâlnit în cale o sferă strălucitoare portocalie înconjurată de un nimb luminos care se rotea. Tinerii s-au înapoiat în grabă la Draguignan, unde au povestit aventura lor; iar un grup de patru cetăţeni a hotărât să se deplaseze în două maşini la locul întâmplării. Ajungând aici, au avut parte de o întâlnire care a băgat spaima în ei: au zărit o lumină stranie foarte strălucitoare, precum şi mai multe siluete foarte înalte în costume de scafandri. Cele două maşini au făcut calea-ntoarsă, părăsind locul în mare grabă. S-a petrecut şi un incident: motorul uneia din maşini s-a oprit pentru scurt timp, iar şoferul era cât pe-aci să piardă. controlul volanului. Din fericire, întreruperea a durat câteva secunde, după care motorul a funcţionat normal şi au reuşit să se salveze.

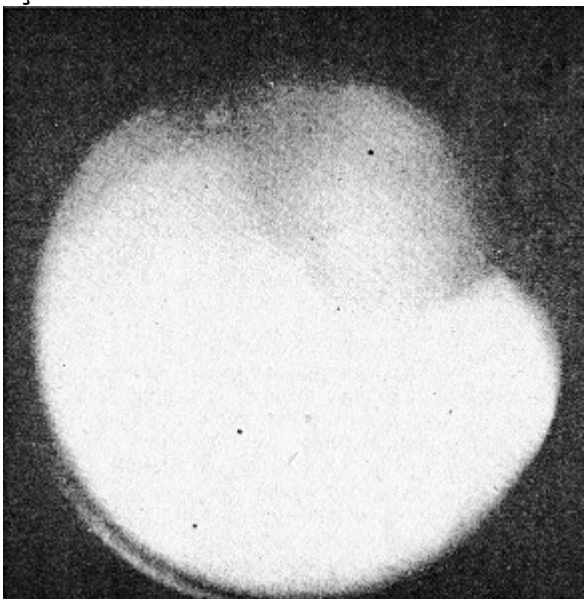

Un O.Z.N. fotografiat la Uzes, lângă Nîmes. Franţa, în

noiembrie 1974. Obiectul semăna cu un clăbuc de săpun, în interiorul căruia se observă un fel de perete despărţitor. Ulterior, în zona respectivă s-au înregistrat de mai multe ori nişte descărcări electrice albastre.

SCANDINAVIA

Valea Hessdalen, Norvegia

Prin anii ’80 această vale pierdută în Norvegia Centrală, la sud-est de Trondheim şi nu departe de Cercul Polar a devenit centrul universului O.Z.N. – istic. Căci aici puteai întâlni O.Z.N.-un aproape la comandă. Problema constă în dificultatea de a ajunge în zona respectivă; dar încă şi mai dificil este să rămâi acolo în lunile gerose de iarnă, perioada optimă când activitatea O.Z.N.-urilor ajunge la apogeu şi când temperaturile scad sub minus treizeci de grade.

Valea a atras atenţia spre sfârşitul anului 1981 când fermierii, împrăştiaţi în cadrul unor mici comunităţi, au început să comenteze apariţia unor lumini mişcătoare pe cer, care erau – de regulă – albe sau gălbui, portocalii şi uneori albastre şi evoluau – în majoritatea cazurilor – ca nişte picături izolate. Câteodată, totuşi, puteau fi zărite înşirându-se în lanţ, ceea ce a creat multor martori oculari impresia că erau structuri construite. În afară de cazurile când lumini de avioane au fost confundate cu obiecte necunoscute, specialiştii O.Z.N. – ologi au considerat că apariţiile semnalate la Hessdalen erau, de fapt, aeronave, fapt evidenţiat de forma şi structura lor de „picătură de energie”.

La începutul anului 1982, după ce valul din ianuarie şi februarie se potolise, departamentul apărării norvegian a trimis doi investigatori în regiune, care au descoperit că asemenea lumini pe cer au fost depistate cu mulţi ani înainte de 1981, dar rareori s-a discutat despre ele.

În 1983 grupuri de O.Z.N. – ologi din trei ţări

scandinave s-au înţeles şi şi-au unit eforturile, lansând „proiectul Hessdalen”. Sprijiniţi cu donaţii oferite de O.Z.N. – ologi, cu un belşug de îndrumări competente din partea diferitelor instituţii ştiinţifice, ele s-au dotat cu o cantitate impresionantă de echipament de specialitate, printre care un radar portabil, lasere, magnetometre şi seismografe pentru a măsura activităţile minore ale scoarţei care, aşa cum s-a constatat, este din abundenţă brăzdată de falii.

Înfruntând o vreme cumplită, un grup mic şi-a stabilit tabăra în vale, unde a rămas cinci săptămâni, în ianuarie şi februarie 1984. Efortul lor a fost răsplătit cu 188 de apariţii în total. Multe au fost identificate şi explicate simplu, dar câteva s-au dovedit însemnate. Cercetătorii au reuşit să obţină un volum de date ştiinţifice pentru fiecare apariţie luminoasă în parte şi au realizat fotografii ale obiectelor depistate cu diferite ocazii. Ei au dovedit – în mod efectiv – că O.Z.N.-urile există.

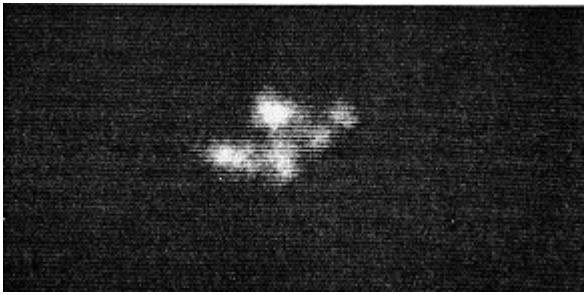

Una din fotografiile realizate de observatorii care şi-au aşezat centrele de investigare a boitei în îndepărtata vale Hessdalen, din Norvegia. Deşi pare a fi un fenomen atmosferic obişnuit, sub forma unor lumini disparate, este uşor de presupus că un martor ocular va percepe imaginea ca un tot şi astfel va susţine că a văzut o aeronavă cu o cupolă. Oare în felul acesta sunt percepute O.Z.N.-urile structurate, printre imaginile mai puţin conturate, dar

foarte reale ca apariţii?

Întâmplarea cea mai bizară a avut loc în ziua de 20 februarie, la ora 18 şi 12 minute, când Leif Havik – unul din membrii grupului – a zărit apărând din zăpadă, la picioarele sale, o lumină roşie care s-a rotit în jurul său. Nu se deosebea de lumina laserului cu care era dotată echipa, dar în ziua respectivă nu îl aveau la ei. În câteva rânduri ei au ţintit şi lansat fascicolul laserului asupra unor lumini care pulsau şi în opt cazuri din nouă se pare că li s-a răspuns (de exemplu, s-a produs o modificare în ritmul de pulsaţii ale luminii). Aceasta a fost una din multiplele dovezi obţinute în cursul studiului întreprins ce sugera că fenomenul de la Hessdalen ar putea fi nu doar o simplă sursă de energie naturală.

Ulterior, în acelaşi an, o staţie meteorologică instalată în vale, care făcea măsurători multiple şi lansa baloane pentru testarea atmosferei, a tras concluzia că se petreceau anomalii şi a emis ipoteza că fenomenele din văzduh puteau fi pricinuite atât de capriciile mirajelor iscate în atmosferă, cât şi de plasma generată de condiţiile meteorologice. Această idee coincidea cu explicaţiile oferite cam în aceeaşi perioadă de unii oameni de ştiinţă britanici şi japonezi cu privire la spaţiile circulare misterioase din lanuri.

Un an mai târziu a fost organizată o a doua expediţie. Condiţiile atmosferice erau mult mai grele decât în cazul precedent, iar apariţiile misterioase au fost mai puţine la număr. Nici dotarea cu aparatură de specialitate nu mai era la înălţimea celei de care avusese parte prima expediţie. Concomitent, câteva grupuri de cercetători particulari şi-au instalat puncte de observaţie în vale, dar situaţia utilării cu aparatură nu a devenit mai bună.

Apariţiile au continuat. La 18 februarie 1985, la Tynset – un orăşel situat la sudul văii unde temperatura

este chiar mai aspră decât la Hessdalen – o mamă, care tocmai ieşise la poarta casei, a zărit un obiect oval cu dungi verticale în părţile laterale, colorat în roşu, verde şi portocaliu şi cu antene scurte la cele două extremităţi. Femeia şi-a chemat cei trei copii şi cu toţii au privit obiectul, care a străbătut valea de la un capăt la celălalt proiectând de două ori către sol fâşia de lumină a unui reflector. Apariţia aceasta se aseamănă cu acelea semnalate în secolul trecut.

Valea Hessdalen nu este nicidecum un loc ideal pentru organizarea punctelor de observaţie, mai ales între decembrie şi februarie, când apariţiile misterioase ating apogeul, dar nopţile sunt lungi, iar temperaturile scad la nivelul lor maxim. Dacă totuşi vreţi să întreprindeţi cercetări aici, coordonaţi-vă programul cu O.Z.N. – Norvegia. În afară de aceasta, încercaţi să vă dotaţi cu echipamentul necesar la buna desfăşurare a unei astfel de activităţi.

Oricum, realitatea existenţei O.Z.N.-urilor la Hessdalen a fost dovedită cu certitudine. Ceea ce aveţi de făcut acum este să determinaţi natura lor. Iar lucrul acesta îl puteţi realiza prin perseverenţă şi cercetare atentă.

REGATUL UNIT AL MARII BRITANII

Deşi constituit dintr-un mic grup de insule din largul coastei Europei de Nord, Regatul Unit al Marii Britanii este populat dens şi are o tradiţie îndelungată în materie de O.Z.N.-un În continuare vom trece în revistă cinci din locurile cele mai importante din punctul de vedere al apariţiilor misterioase.

Golful Luce, Scoţia

Este o regiune aspră şi izolată situată la extremul sudic al ţării, având în axul ei localitatea Stranraer, de unde s-au semnalat de multă vreme apariţii de O.Z.N.-un

De bună seamă, cazul cel mai faimos a avut loc la 4 aprilie 1957, când la baza de la West Freugh radarul a detectat un obiect care – după cum s-a afirmat – era „prea rapid, prea mare şi prea manevrabil” ca să fi fost o aeronavă; el a zburat în zigzag, în diferite unghiuri ascuţite. Ţinând seama de aceste constatări, devine rizibilă explicaţia oficială conform căreia obiectul ar fi fost de fapt un balon meteorologic lansat în apropiere de Belfast, în Irlanda de Nord. Comandantul bazei, locotenent-colonelul Waltef Whitworth, a recunoscut că „nu este vorba de o farsă jucată de radar”. În 1988 s-a permis accesul liber la dosarul respectiv în temeiul legii britanice care impune păstrarea timp de 30 de ani a confidenţialităţii, ceea ce a îngăduit pentru prima oară obţinerea unei imagini clare cu privire la cele petrecute cu trei decenii în urmă. De fapt, au fost mai multe O.Z.N.-un care se deplasau cu viteze mult mai mari decât ale unui balon şi care şi-au schimbat în repetate rânduri direcţia, zburând majoritatea timpului împotriva vântului. Eforturile de a găsi o explicaţie plauzibilă au eşuat, iar legenda balonului ne apare acum o soluţie pripită pentru camuflarea neputinţei.

Acesta nu a fost nicicum singurul caz când un O.Z.N. a apărut în zona respectivă. În octombrie 1955, un obiect în formă de farfurie a evoluat emanând un zumzet de motor deasupra unui autocamion, pe o şosea pustie, în apropiere de Newton Stewart, o regiune recunoscuta pentru anomaliile sale magnetice şi de radio. Când O.Z.N.-ul s-a aflat în imediata apropiere, motorul vehiculului a încetat să funcţioneze.

La 23 şi 24 ianuarie 1979, în zona localităţii Stranraer au avut loc mai multe întâlniri, aparent cu unul şi acelaşi obiect. El a fost descris ca având forma unui trabuc cenuşiu cu hublouri ce emiteau o lumină verde şi portocalie, precum şi o lumină roşie care pulsa. S-a rotit

fără zgomot deasupra dealurilor şi a dispărut în direcţia golfului. Asemenea incidente, desfăşurate în valuri, au mai avut loc la finele anului 1981 şi începutul lui 1982.

O apariţie frecventă în zonă este cea a luminii roşii. Ea a fost zărită şi de trei ofiţeri de poliţie din Ministerul Apărării, la baza Forţelor Aeriene Regale de la West Freugh, la ora trei şi jumătate dimineaţa a zilei de 12 octombrie 1980. Lumina a zburat, dispărând în largul mării.

Fiecare punct de aici este deluros – majoritatea cu vedere spre mare – oferind destule locuri favorabile cercetării boitei. La Stranraer se poate călători cu trenul sau feribotul.

Lothian, Scoţia

În partea de nord şi de est se află regiunea Lothian, care încercuieşte Edinburgh-ul. Deşi aici activitatea O.Z.N.-urilor a fost mai redusă decât în golful Luce – poate din cauza reliefului accidentat – au avut loc, totuşi, câteva întâlniri neobişnuite foarte incitante.

Fără îndoială, cea mai cunoscută este faimoasa aterizare a O.Z.N.-ului la Livingstone, pe atunci o aşezare în curs de dezvoltare la apusul oraşului. Evenimentul s-a petrecut în dimineaţa zilei de 9 noiembrie 1979, în perioada desfăşurării unui val de apariţii de O.Z.N.-un în zonă. Un muncitor forestier din pădurile Dechmont, de la nordul oraşului, a dat peste un obiect la sol, într-un luminiş. Era semitransparent, estompându-se parcă din realitate. Muncitorul a fost „atacat” de două sfere prevăzute cu ţepi ascuţiţi, care au apărut din obiect şi s-au îndreptat – plutind – către el. A simţit un miros ciudat şi şi-a pierdut cunoştinţa dar şi-a revenit mai târziu, prăbuşit la pământ, având simptome asemănătoare postanesteziei. O.Z.N.-ul dispăruse şi unii bănuiesc că dulăul pădurarului l-a speriat şi l-a izgonit. Semne ciudate au fost găsite la

locul incidentului, care au fost repede culese de poliţie, pentru cercetare. Martorul însuşi avea rupturi pe pantaloni.

B.U.F.O.R.A. a întreprins investigaţii amănunţite, dar nu a depistat nimic deosebit nici pe sol şi nici pe eşantioanele din pantalonii muncitorului, nu a descoperit nicio dovadă care să pună la îndoială sinceritatea acestuia. Au fost avansate multe idei – de la fulgerele sferice, până la halucinaţii – fără niciun rezultat. Cazul acesta este un exemplu clasic în istoria O.Z.N.-urilor din Scoţia.

Livingstone a mai fost vizitat de un O.Z.N. În timpul zilei. La 17 noiembrie 1978, fetele de la o şcoală din apropiere au văzut înălţându-se din pădure un disc argintiu, care apoi a dispărut în spatele copacilor. Şi localitatea Broxbum din apropiere figurează printre punctele unde O.Z.N.-urile şi-au făcut cunoscută prezenţa. În august 1973 au fost înregistrate mai multe cazuri cu care ocazie motoarele unor vehicule s-au oprit.

Un alt punct unde există posibilitatea de a depista O.Z.N.-nu se află la Tranent, la est de Edinburgh, unde s-au desfăşurat câteva evenimente spectaculoase. La 2 februarie 1979 a apărut o aeronavă care a proiectat un fascicol de lumină spre pământ. În mod inexplicabil, mănunchiul de raze se întrerupea la jumătatea drumului, ca şi când ar fi fost o materie solidă. La 16 februarie 1980 a avut loc în aceeaşi zonă o întâlnire neobişnuită. Un cetăţean pretinde că mai multe fiinţe de talie măruntă, în veşminte argintii, au coborât dintr-un obiect oval, care a aterizat, şi l-au întâmpinat. Una din misterioasele fiinţe i s-ar fi adresat, spunându-i cu voce demonică: „Odinioară această planetă ne-a aparţinut. Dacă nu vă schimbaţi obiceiurile, vă vom lansa un avertisment şi numai cei aleşi vor scăpa!”

Edinburgh este un oraş cu străvechi şi fermecătoare

clădiri şi cu privelişti atrăgătoare. Este, poate, unul din puţinele centre care posedă o bază pentru cercetarea bolţii cereşti, ceea ce va constitui o compensaţie în cazul când nu veţi avea norocul să depistaţi ceva. Totuşi, ar fi înţelept să vă concentraţi atenţia asupra regiunii Livingstone.

La 11 august 1991 a fost zărit un triunghi zburând peste dealurile Bathgate. După cum s-a afirmat, o fâşie de lumină a ţâşnit din obiect către sol şi câteva secunde după aceea o explozie a zguduit o clădire din Blackridge.

Grupul local de urmărire a O.Z.N.-urilor vă va oferi sfaturi şi sprijin. Locul aterizării din apropiere de Dechmont, în 1979, a fost marcat de o placă aşezată acolo din iniţiativa consiliului local. În mod paradoxal, cel popularizat în legătură cu acest caz este Arthur C. Clarke, doar pentru că el este autorul unui serial de televiziune pe această temă (aşa cum s-a întâmplat şi în alte cazuri), ignorându-se eforturile asidue ale O.Z.N. – ologilor depuse pentru stabilirea credibilităţii evenimentului. În afară de aceasta, locul aterizării a devenit sediul unui club foarte select, caz unic în Europa, dacă nu în lumea întreagă.

South-west Dyfed, Wales

Wales posedă o lungă listă de apariţii ale unor lumini misterioase. Două puncte în partea nordică sunt demne de luat în seamă. În jurul localităţii Harlech s-au desfăşurat mai multe valuri în 1905, pe care presa le-a atribuit unei mişcări religioase resurecţioniste. Mai recent, în zona Lhye, din împrejurimile deluroase ale localităţilor Denbigh şi Mold, au avut loc numeroase întâlniri neobişnuite, cea mai de seamă petrecându-se în aprilie 1984, când armata a invadat satul Llangemvw. din Clvwd. după ce localnicii semnalaseră prăbuşirea în timpul nopţii a unui obiect masiv, de formă ovală şi de culoare purpurie.

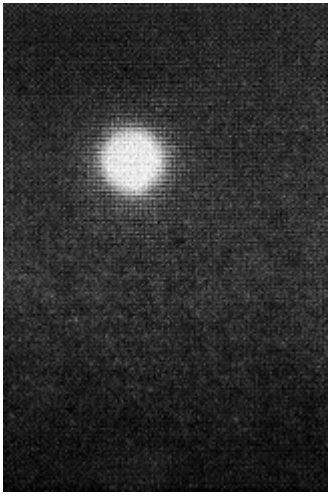

Fotografia executata de Ian Mrzyglod în 1976, în care a fost surprinsa imaginea tipica luminilor zărite la Warminster, în Wiltshire, şi în alte locuri cu apariţii de O.Z.N.-un La Warminster se află mulţi stimuli artificiali cum sunt farurile vehiculelor armatei, reflectoarele şi elicopterele

Totuşi cea mai prielnică ar putea fi regiunea rurală de coastă la apus de Milford Haven, unde – în februarie 1977 – s-au dezlănţuit cele mai vaste valuri de apariţii misterioase dintre toate câte au fost înregistrate vreodată în Marea Britanie şi au constituit subiectul a nu mai puţin de trei volume, un record – probabil – în cazul unui singur eveniment de genul acesta.

Cazul a fost declanşat de descoperirea la sol a unui obiect argintiu de către o şcoală din apropiere de Broad Heaven. Primii care au observat au fost copiii de la şcoală, de aceea s-a acordat mare atenţie celor povestite de ei. Totuşi au existat unele îndoieli provocate de o maşină agricolă neobişnuită de la o fermă din perimetrul respectiv. Printre martorii oculari se afla şi fiul unui şef de escadrilă de aviaţie a forţelor aeriene de la Brawdy, o bază locală a

N.A.T.O. Tatăl a socotit credibilă mărturia depusă de fiul său. Ulterior, cercetătorii care analizaseră acest caz, precum şi altele ivite pe parcurs, au diminuat importanţa lor; publicitatea făcută a dus la descoperirea mai multor altor martori, care altminteri ar fi rămas – probabil – necunoscuţi.

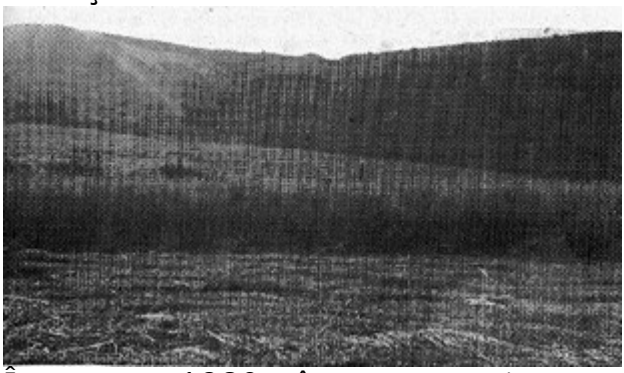

În august 1980 câteva cercuri au apărut în lanurile de ovăz de la Westburry, în Wiltshire. Nimeni nu le-a văzut formându-se. Nedumeriţi, fermierii au atras atenţia, determinând lansarea unor investigaţii de către cercetătorii O.Z.N. – ologi în frunte cu Ian Mrzyglod şi Terrence Meaden, fizician. Spaţiul circular cu recolta culcată la pământ constituia o atacţie care curând a devenit curentă prin apariţia unor cercuri asemănătoare în toată regiunea Wessex-ului, în lunile de vară.

Tipic este cazul petrecut la 17 martie 1977. O familie călătorea cu automobilul de la Dale spre Broad Heaven, la apus de Haverford West, când – deodată – a observat că era urmărită de o sferă galbenă, incandescentă. O bucată de vreme motorul a încetat să funcţioneze, ca şi farurile maşinii.

S-au înregistrat şi întâlniri cu făpturi stranii. În primele ore ale zilei de 19 aprilie, un obiect oval a aterizat pe un teren de la Little Heaven din care au descins mai multe siluete, în îmbrăcăminte de plastic alb. Erau înalte,

cu braţe lungi care se bălăbăneau şi au fost văzute pătrunzând în nişte galerii subterane folosite ca depozit de bombe nucleare.

Cărările care brăzdează în zigzag zona de coastă sunt înguste şi primejdioase în timpul nopţii. De pe cărăruile din vârfuri se pot viziona privelişti spectaculoase pe lumină, dar este periculos să te aventurezi pe întuneric. O bună bucată de vreme s-a crezut că la Stack Rock, o fâşie de pământ pe coastă, la vest de Talbenny, s-ar afla o bază de O.Z.N.-un Bănuielile au fost stârnite de mărturiile conform cărora O.Z.N-uri ar fi zburat în această zonă, peste crevasele infestate de păsări. Şi mai bizare au fost zvonurile despre tuneluri care, pornind de aici, ar duce direct la bazele N.A.T.O. Ele oferă totuşi un motiv pentru aceia care scrutează bolta cerului.

Warminster, Wiltshire

Prin anii ’60, numele de Warminster a devenit, în lumea întreagă, sinonim cu O.Z.N. Acest oraş de provincie este situat la limita şesului Salisbury renumit pentru vestigiile antice pe care le cuprinde, printre care şi faimoasele Stonehenge. El este, totodată, un centru activ de pregătire militară cu elicoptere, unde au loc manevre terestre şi lansări de paraşutişti, unde sunt folosite reflectoare şi altele asemenea care îi îndeamnă pe cercetătorii boitei să fie în permanentă alertă. Arthur Shuttlewood, un ziarist din partea locului, a publicat o serie de cărţi despre ciudatele întâmplări petrecute în această regiune situată cam la o sută de kilometri sud-vest de Londra, când „obiectul de la Warminster” a devenit celebru după apariţia sa în 1965. Deoarece în multe din întâmplările care au avut loc aici a fost implicată o sferă portocalie de lumină ce se rostogolea pe cer, ea a fost numită popular „mingea de chihlimbar”.

Aici este căminul acelora care scrutează cerul. Prin

anii ’60, când mişcarea hippie se afla la apogeu, dealurile din onă rareori nu găzduiau cercetători ai stelelor; iar pe hambarele din împrejurime se pot vedea încă şi astăzi însemnele mâzgălite de vizitatorii de atunci. Hippie noii epoci continuă să se adune în această zonă.

Părerile sunt împărţite asupra modului cum sunt falsificate cercurile din lanurile cultivate. Mulţi falsificatori au recunoscut ca atare fapta lor. Înainte de publicitatea dezlănţuită în 1989. cel mult o sută de asemenea cercuri erau descoperite. De atunci numărul lor s-a înmulţit de multe ori şi au căpătat forme tot mai vaste. Unii cercetători susţin că majoritatea acestor spaţii tot mai complexe sunt falsuri, cercurile adevărate fiind relativ simple şi reduse ca număr. Până la dovada contrarie, orice asemenea loc circular trebuie considerat drept o mistificare. Un indiciu l-ar constitui spaţiul mic, rotund, din centrul cercului, care poate însemna că acolo a fost înfipt un stâlp de sprijin, de care a fost fixat un lanţ sau o funie cu ajutorul cărora s-a trasat forma circulară, culcând la pământ spicele din Ian. În felul acesta a fost înfăptuit

falsul cerc de la Mansfield. Nottingamshire, în iulie 1989.

Tipic pentru întâmplările petrecute aici a fost apariţia, la 8 octombrie 1965, a veşnicei sfere portocalii, care s-a apropiat de un vehicul al cărui motor s-a oprit, iar farurile au început să clipească întocmai flăcării lumânărilor.

În afară de apariţiile observate, mulţi oameni din această parte a ţinutului Wiltshire au întâmpinat de-a lungul anilor dificultăţi cu maşinile lor. S-au semnalat în repetate rânduri duduit sau zumzete de motor, rafale violente de vânt iscate din senin. Există, de asemenea, informaţii despre suprafeţe pe care culturile au fost în mod ciudat culcate la pământ, fără un motiv aparent. O comunicare în această privinţă era semnalată de o astfel de suprafaţă pe care cerealele fuseseră abătute într-o formă asemănătoare unui evantai.

Uneori falsificatorii ce pătrund tainic într-o fermă dau dovadă de multă şiretenie. Ei calcă pe urmele lăsate de roţile tractoarelor pentru a ascunde urmele paşilor, pătrund pe căi dosnice, pentru a-i păcăli pe cercetători şi camuflează orificiile trădătoare ale stâlpilor. În felul acesta au procedat când, în iulie 1990, au făurit falsul cerc de la Lower Peover, în Cheshire Au fost descoperite orificiile din

pământ acoperite cu paiele culturii abătute, semn neîndoios al înşelătoriei. Mulţi cercetători însă au fost păcăliţi, declarând că cercul este autentic!

În contextul social dat nu surprinde faptul că zona din jurul Warminsterului concentrează acum acel fenomen al „cercurilor din lanuri”, care poate fi depistat în jurul oraşului sau ceva mai la sud, în regiunea Hampshire, mai în fiecare vară. Într-un anumit sens ele par a fi rezultatul unui fenomen natural încă neelucidat, care s-a petrecut dintotdeauna în zonă şi continuă să făurească încă şi în zilele noastre suprafeţe circulare defrişate în mod misterios. Pe de altă parte, această zonă a atras mulţi escroci de-a lungul anilor, care acum falsifică cercurile din lanuri. Lucrul acesta este posibil – de ce nu? Căci în momentul de faţă atenţia cercetătorilor este captată de renumele Warminsterului, ca leagăn de O.Z.N.-un În 1992, B.U.F.O.R.A. a recunoscut că una din cele mai faimoase fotografii ale „obiectului” de la Warminster, care a provocat mare vâlvă pe plan naţional şi internaţional, era – de fapt – un fals!

Fără îndoială, acesta este un loc foarte potrivit pentru scrutarea cerului şi fiţi încredinţaţi că în perioada mai-august, propice apariţiei spaţiilor circulare din lanuri, nu veţi fi singuri. Dealurile, cum sunt Cradle Hill şi Cley Hill, deţin poziţii favorabile cercetării boitei. Dacă nu veţi avea şansa apariţiei unui O.Z.N., activitatea militară intensă care se desfăşoară aici vă va stimula capacitatea de a depista O.Z.N.-un.

Dealurile Pennine

Cercetătorul Paul Devereux consideră că există indicii plauzibile care lămuresc de ce diferitele locuri din Anglia reprezintă puncte majore de apariţii ale O.Z.N.-urilor.

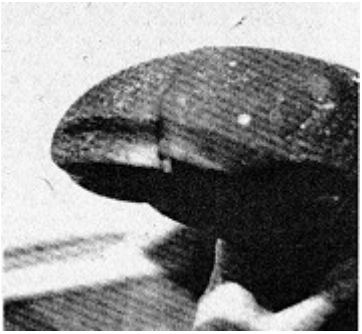

Crăpătura iscată în bocancul ofiţerului de poliţie Allan Godfrey după întâlnirea neobişnuită cu un O.Z.N. ce plutea deasupra oraşului Todmorden, din West-Yorkshire, în noiembrie 1980. El a pierdut cunoştinţa timp de zece minute. Ulterior, sub hipnoză, a istorisit că a fost răpit şi examinat medical

El a localizat falii care brăzdează scoarţa în fiecare din aceste puncte şi crede că lucrul acesta constituie un argument serios în sprijinul teoriei sale cu privire la „luminile pământului”. Studiile sale au relevat că triunghiul mlăştinos cuprins între oraşele Leeds, Manchester şi Sheffield, situat pe înălţimile dealurilor Pennine, constituie de departe cel mai important loc din acest punct de vedere.

O echipă intitulată „Proiectul Pennine”, din care făceau parte Devereux, cercetătorii săi din domeniul „luminilor pământului” şi O.Z.N. – ologi din nord, ca – de pildă – Andy Roberts şi David Clarke, au redactat o listă completă care cuprinde apariţiile luminilor misterioase de-a lungul vremurilor, menţionate şi în cărţile de istorie. Primii care au văzut aceste lumini le-au pus pe seama vrăjitorilor sau a demonilor. Drumul care străbate valea Longendale, la est de Manchester, face o buclă cunoscută sub numele de „Cotul diavolului”, unde de secole apare o lumină misterioasă (din care cauză îşi trage şi numele).

Mai la nord, lângă Burnley, se află „blestematul” deal Pendle unde odinioară presupusele vrăjitoare erau închise în butoaie care apoi erau date de-a rostogolul la vale pentru a le pune la încercare. Aceea care supravieţuia era socotită vinovată cu certitudine. Astăzi, de bună seamă, aceste lumini sunt altfel interpretate.

O remarcabilă fotografie a zonei Pennine, bântuită de O.Z.N.-un – literal un omuleţ verde! Fotografia a fost realizată de un ofiţer de poliţie care traversa zona mlăştinoasă de la llkley, West-Yorkshire, devreme, într-o dimineaţă de decembrie 1987, când o siluetă a apărut în faţa sa. El a apucat să facă o fotografie înainte ca silueta să se refugieze într-un obiect în formă de disc, care a dispărut în văzduh. Martorul ocular a ţinut să-şi păstreze anonimatul şi nu a pretins bani pentru fotografia sa.

A fost examinat de un medic psihiatru care prin hipnoză l-a făcut să retrăiască momentele întâlnirii. A rezultat o povestire cu o răpire. Fotografia a fost declarată reală după ce a fost examinată de specialişti, printre care şi aceia de la laboratorul Kodak. Fotografia prezintă o siluetă înaltă de vreun metru şi 25 centimetri, dar niciun analist nu a putut preciza dacă ea era a unui extraterestru, a unui manechin sau vreun glumeţ costumat.

Unul din cele mai bune rapoarte britanice redactat în

1914 se referea la Pendle Hill. La 9 martie 1977, la ora 3 şi 10 minute dimineaţa, doi muncitori de fabrică se aflau cu maşina în apropiere, când un obiect colorat, care duduia, s-a prăbuşit din nori pe deal, blocându-le motorul şi întrerupându-le luminile. Îngroziţi, cei doi oameni au simţit o puternică presiune exercitată asupra creierelor de energia electrică statică dezlănţuită. Iar groaza lor a fost cu atât mai mare cu cât pielea pe braţe li s-a încreţit, ochii au început să lăcrimeze, iar părul de pe cap li s-a zbârlit. Nu e greu de imaginat cum erau interpretate asemenea întâmplări în secolele trecute. Pe aceste dealuri s-au consemnat, de asemenea, numeroase cazuri de întâlniri neobişnuite şi de răpiri efectuate de O.Z.N-uri. Cazul cel mai celebru s-a petrecut în noiembrie 1980, când ofiţerul de poliţie Alan Godfrey a fost reţinut zece minute – în timp ce patrula prin periferia oraşului Todmorden – de către un obiect masiv, oval, care se rotea. Obiectul a marcat suprafaţa umedă a drumului cu un semn circular, asemănător acelora descoperite în lanurile de cereale.

Au mai fost o mulţime de alte apariţii care nu s-au bucurat de publicitate, dar cărora O.Z.N. – ologii le acordă atenţie deosebită. Deşi O.Z.N.-urile pot fi depistate practic din orice punct al acestei regiuni, este bine să se ţină seama de unele lucruri.

Uneori pe fotografie apare, nu se ştie de unde, o imagine misterioasă. Aceasta e fotografia fiicei unui pompier din Cumbria. În momentul expunerii fetiţa era singură, dar la developare în spatele capului ei a apărut o siluetă ce pare îmbrăcată în costum spaţial. Nu pare a fi rezultatul unei duble expuneri şi nu s-a putut găsi explicaţia misterului.

În cele mai frecvente cazuri, cele mai interesante apariţii au loc între miezul nopţii şi zorii zilei, mai ales în jurul orei 3 dimineaţa. De asemenea, împrejurimile urbane ce domină regiunea nu oferă cele mai recomandabile puncte de investigare a boitei, deşi în zona mlăştinoasă din imediata apropiere a oraşelor Oldham şi Rochdale s-au petrecut mai multe întâlniri neobişnuite, inclusiv aceea când o maşină a poliţiei s-a angajat la urmărirea aşa-numitului „elicopter misterios”, care de fapt era un O.Z.N. tipic, în formă de „sferă de lumină”.

Dealurile de la nord de Leeds, îndeosebi cele din jurul localităţilor Ilkley, sunt recunoscute pentru frecvenţa apariţiilor misterioase şi oferă unele puncte ideale pentru stabilirea de observatoare folosite la investigarea boitei, pe unul din drumurile care străbat dealurile Pennine, între Manchester şi Sheffield, unde împrejurimile cu aparenţă dezolantă constituie „rezervoare” binecunoscute căutătorilor de O.Z.N.-un.

Totuşi, locul cel mai indicat dintre toate câte sunt, selectat pe baza numărului de apariţii recente, pare a fi valea Rossendale, de la limita ţinutului, care se întinde pe o fâşie îngustă de la Rawtenstall, în Lancashire, dincolo de graniţa ţinutului Yorkshire, spre Todmorden. În această zonă, redusă ca dimensiune, s-a înregistrat un şir întreg de apariţii, printre care aceea a unui O.Z.N. deasupra rezervorului de la Helmshore, cu toate elementele caracteristice – lumini misterioase, reaterizare la un alt rezervor de la Weir, „lumini de pe pământ” incandescente evoluând deasupra mlaştinii de lângă Bacup, mai multe răpiri, apariţia de homunculi, pierderea noţiunii temporale, în Todmorden şi zona înconjurătoare.

Unii O.Z.N. – ologi susţin că cel mai bun amplasament de observaţie este fostul teren de vânătoare, nefolosit în prezent, aparţinând unei mici comunităţi din valea Stacksteads, imediat la vest de Bacup. Aici au avut loc unele întâmplări deosebite cu O.Z.N-uri, iar eu sunt puţin cam îngrijorat din pricina faptului acesta. Căci eu m-am născut şi am crescut la Stacksteads, iar renumele acestei localităţi ca punct major unde se concentrează activităţi misterioase îmi creează senzaţia cam neliniştitoare, că de atunci O.Z.N.-urile mă urmăresc neabătut.

Partea a III-a

Colectarea dovezilor

5. De strajă pentru descoperirea cercurilor

De mai mulţi ani şi-au făcut apariţia în lanuri cu diferite culturi nişte spaţii circulare, rezultate parcă în urma unor vârtejuri. Ele au fost semnalate prima oară in Queensland, Australia, pe la mijlocul anilor ’60, dar şi în zona Warminster, din Anglia, cam în aceeaşi perioadă şi au fost puse – de unii – pe seama O.Z.N.-urilor, din cauza formei circulare care sugera spaţiul ce putea fi defrişat de o „farfurie zburătoare. De remarcat că ambele zone sunt vestite pentru apariţiile de O.Z.N.-un, în mod curent. Însă, de regulă, ele erau descoperite de fermierii nedumeriţi. În prezent se cunoaşte că spaţii circulare pe câmp au fost înregistrate de istorie încă din secolul al XVI-lea. Totuşi, ele au devenit parcă mai răspândite începând de prin 1980, când descoperirea câtorva „cercuri” în apropiere de Warminster a declanşat o activitate naţională, apoi internaţională, de cercetare.

Fotografia îl prezintă pe Colin Andrews, unul din cei mai cunoscuţi cercetători ai fenomenului reprezentat de cercurile din lanuri care a sosit la faţa locului imediat

dupão. Z.N. – ologul de seamă Ian Mrzyglod şi omul de ştiinţă Terrence Meaden. Colin Andrews este, împreună cu Pat Delgado, autorul unui bestseller apreciat, intitulat Dovezile circulare, publicat în 1989. Andrews pare convins că forţe necunoscute şi, posibil, unele energii inteligente se află în spatele acestui fenomen misterios. El respinge părerile majorităţii oamenilor de ştiinţă de la B.U.F.O.R.A. care susţin că aceste spaţii din holde sunt fie falsuri, fie efectul unor fenomene meteorologice.

Numărul lor a crescut aproape an de an. La început lucrul acesta s-a datorat, aparent, interesului stârnit în rândul populaţiei, din ce în ce mai mulţi oameni îndeletnicindu-se cu depistarea acestor spaţii circulare (mai ales din văzduh de unde erau mai uşor depistate). Până în 1988 au fost descoperite zeci de asemenea spaţii, unele dincolo de limitele ţinutului Wessex (Hampshire şi Wiltshire), câteva chiar şi dincolo de graniţele Angliei.

După apariţia volumului *Dovezile circulare*, mijloacele de informare în masă au început să se preocupe intens de acest fenomen, iar dezbaterile cu privire la originea lui au avut drept rezultat sute de articole şi studii în fiecare vară. Se petrece cam acelaşi lucru ca acum 40

de ani când fenomenul O.Z.N.-urilor ocupa spaţii importante în presa mondială. Sunt destui aceia care fac paralele sociologice fascinante în modul de dezvoltare al celor două fenomene.

În nouă din zece cazuri ele erau simple cercuri izolate, în interiorul cărora recolta fusese culcată sau smulsă, plantele în perimetru rămânând întregi, neatinse. Ele aveau un aspect supranatural, parcă o forţă s-ar fi pogorât din ceruri şi ar fi imprimat forma circulară. Totuşi, în mod evident, ele nu erau rezultatul acţiunii unei inteligenţe extraterestre.

Experţii O.Z.N. – ologi au respins teoria intervenţiei unor extratereştri pentru simplul fapt că nimeni nu a văzut încă asemenea fiinţe. Un grup de oameni de ştiinţă în frunte cu dr. Terence Meaden, a elaborat teoria, susţinută şi de B.U.F.O.R.A., conform căreia un puternic vârtej de aer putea acţiona ca un tornado şi, la adăpostul unui deal, imprima o mişcare ca de tirbuşon asupra unui teren plat, cultivat. Este posibilă şi apariţia unui câmp electric care, ionizând aerul, a putut da naştere unei mase circulare incandescente, şi care – învârtindu-se în deplasare – putea crea în mod firesc impresia unui O.Z.N.

Teoria a făcut vogă până în vara anului 1989, când totul s-a schimbat. Atunci s-au constituit diferite grupuri de cercetători care se străduiau să acrediteze o nouă teorie, conform căreia cercurile din lanuri erau făurite de entităţi inteligente ce foloseau forţe necunoscute pentru a ne transmite mesaje adesea interpretate ca având conţinut ecologic. Tonul a fost dat de un bestseller scris de Colin Andrews şi Pat Delgado, ambii Cercetători ai fenomenului. Parcă răspunzându-le acestora, numărul cercurilor a crescut, ajungând la câteva sute numai în Anglia, iar forma lor circulară a devenit tot mai complexă, de la inele, la duble inele ca nişte haltere, iar mai târziu chiar şi

„pictograme” foarte sofisticate, care incitau şi dădeau frâu liber imaginaţiei să interpreteze în fel şi chip descifrarea lor. Totodată ele au stimulat naşterea unei adevărate mişcări a „cercetătorilor de cercuri”.

Mulţi erau încredinţaţi că cele două fenomene se conexează, că cercurile sunt mijlocul cel mai recent prin care O.Z.N.-urile încearcă să intre în legătură cu noi. Referiri frecvente se făceau la activitatea inteligentă în făurirea cercurilor. Aceia car susţineau teoria vârtejului de aer electrizat, afirmau că energia naturală declanşată în felul acesta a dat naştere la multe apariţii misterioase, chiar dacă nu se formau cercuri pe teren. Ca exemplu, a fost dat cazul „răpirii” lui Alan Godfrey. Lucrul acesta ilustrează că cercurile pot apărea în orice mediu. Într-un caz cercul a fost văzut pe un drum umed, în alte cazuri el a rămas imprimat în zăpadă, pe nisip sau iarbă. Realitatea arată că lanurile constituie locul cel mai propice, căci aici semnele se menţin vreme îndelungată, culturile zăcând culcate la pământ zile, săptămâni, poate chiar până la seceriş. În alte medii cercurile dispar repede, mai înainte ca vreun om să se sesizeze.

Războiul verbal şi-a pierdut virulenţa când au intervenit înşelătorii, care au falsificat cercurile, adesea în forme complexe. Unii dintre aceştia au pretins că au falsificat, în glumă, toate sau majoritatea cercurilor. Adepţii teoriei

Dr. Terence Meaden a lansai o teorie sprijinită de oameni de ştiinţă din lumea întreagă, conform căreia ariile circulare sunt rezultatul unui vârtej electric care se abate din spaţiu, înşurubându-se ca un tirbuşon, peste lanuri. Surprinzător, cel mai important grup britanic de O.Z.N. – ologi, B.U.F.O.R.A., sprijină teoria acestuia, socotind-o o posibilă soluţifr a uluitorului fenomen. În fotografie, dr. Meaden şi Paul Fuller, cercetător de la B.U.F.O.R.A., întreprinzând în corrtun investigaţii asupra unui cerc misterios apărut în Wiltshire.

Pe lângă cercurile simple, care constituie nouăzeci la sută din cazuri, au fost descoperite şi „inele” în lanuri. În cazul acesta cerealele sunt culcate pe o bandă în jurul perimetrului, pe când recolta de la centru rămâne intactă. Cazurile de „inele” sunt rare. În fotografie, un asemenea fenomen tipic petrecut în august 1991, la Somerset, prezentat de Robert Moore.

Pe lângă cercurile simple, care constituie nouăzeci la sută din cazuri, au fost descoperite şi „inele” în lanuri. În cazul acesta cerealele sunt culcate pe o bandă în jurul perimetrului, pe când recolta de la centru rămâne intactă. Cazurile de „inele” sunt rare. În fotografie, un asemenea fenomen tipic petrecut în august 1991, la Somerset, prezentat de Robert Moore.

Dacă intenţionaţi să continuaţi studiul asupra cercurilor din lanuri, la finele acestui volum veţi găsi o listă de cărţi pe care vi le recomandăm. Citirea lor vă va ajuta să vă lărgiţi orizontul în acest domeniu şi asupra problemelor O.Z.N.-urilor în general. Există motive temeinice să se creadă că locurile recunoscute pentru apariţiile de O.Z.N.-nu sunt propice şi descoperirii cercurilor. Unii cercetători acordă şanse maxime acelora care îşi aleg drept punct de observaţie creasta unui deal ce predomină o vale cu culturi. Dacă însă vă hotărâţi să pătrundeţi pe un Ian, va trebui să obţineţi încuviinţarea proprietarului. Cercurile ca atare nu provoacă daune, recolta putând fi culeasă, dar incursiunile neîndemânatice

ale căutătorilor de cercuri pot cauza pagube mari, ceea ce îi va îndârji pe fermieri.

Lucrul cel mai indicat este să vă documentaţi temeinic asupra formării cercurilor. Circa treizeci de oameni au descris cercurile pe care le-au descoperit în lanuri, dar cel mai bine este să vezi cu proprii ochi.

Multe din dovezile prezentate de dr. Meaden au fost culese de pe povârnişurile dealurilor, ceea ce – susţine cel menţionat – vine în sprijinul teoriei sale cu privire la acest nou fenomen atmosferic descoperit. În fotografie, un asemenea cerc care s-a format pe panta unui deal la Upton Scudamore, Wiltshire, în iulie 1990.

Deoarece adevăratele cercuri se formează cu precădere rapid, în orele premergătoare zorilor (chiar şi falsurile sunt comise tot atunci!) este dificilă filmarea lor în acţiune. Dacă vă puteţi procura o videocameră – ori un simplu aparat de fotografiat încărcat cu un film care

„vede” pe întuneric – şi expuneţi câmpul suspect la intervale de câteva minute de-a lungul nopţii, s-ar putea dovedi un mod ideal de obţinere a unor noi probe.

Desigur că genul acesta de cercetare necesită timp şi bani, căci este costisitoare. Iar dacă prezenţa voastră este făcută publică, vă puteţi trezi şi cu şugubeţi dispuşi să vă joace feste! Majoritatea cercetătorilor – oameni de ştiinţă sau amatori – care se preocupă de cercurile din lanuri – se duc în fiecare vară la un soi de punct stabilit în sudul Angliei de monitorizare a fenomenului, dar există şi alte locuri unde pot fi organizate puncte de observare similare. Alăturarea la un asemenea proiect care există deja este, poate, o bună soluţie pentru a vă atinge ţelul, evitând costurile altminteri exorbitante. Puteţi, desigur, să vă alegeţi de unul singur un loc consacrat de observare, nădăjduind că norocul vă va ajuta. Veţi putea – cel puţin – observa de la postul din vârful dealului cercurile marcate deja.

Investigarea unui cerc într-un lan nu este o chestiune simplă. În fotografie, un asemenea cerc descoperit la Warminster, Wiltshire, în iulie 1990, este investigat cu

contoare geiger pentru depistarea eventualelor anomalii.

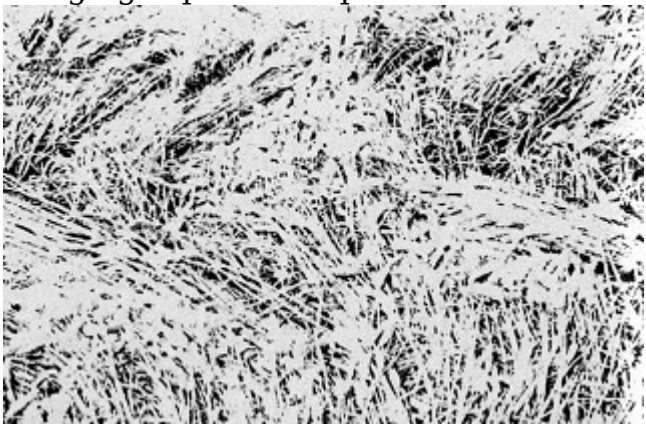

Deşi de multe ori cercurile din lanuri sunt contrafăcute (ca urmare a publicităţii făcute acestui fenomen misterios), oamenii de ştiinţă au semnalat că uneori modelul de vârtej trasat pe sol este atât de complex, iar plantele sunt culcate într-o formă atât de precis regulată, încât fenomenul nu poate fi rezultatul unei acţiuni mecanice exercitate de om. Fotografia alăturată prezintă împletitura complicată a spicelor din interiorul unui cerc descoperit la Preston Brook, Cheshire, în august 1990. Formarea acestui cerc, care a avut loc în plină noapte, a fost însoţită, probabil, de sunete şi lumini ciudate care au fost percepute de oamenii din împrejurimi. Evenimentul s-a petrecut exact în binecunoscuta zonă a Warminsterului, vestită pentru numeroasele întâlniri neobişnuite cu O.Z.N-uri, însoţite de acel fenomen inexplicabil al stopării motoarelor la autovehicule.

Calea aeriană este cea mai bună pentru depistarea spaţiilor circulare de pe sol, dar ea e costisitoare. Problema poate fi rezolvată prin asocierea mai multor prieteni care împărtăşesc acelaşi interes şi prin angajarea unui avion-charter. Aeroportul Thruxton din Wessex vă poate oferi această soluţie.

Sunt încă multe de lămurit în legătură cu spaţiile circulare ce apar în lanuri; de aceea, orice nouă iniţiativă de organizare a unor programe privind această problemă sunt apreciate de principalele echipe de cercetări constituite. Până-n prezent ele s-au limitat să organizeze „pânde”, să colecteze eşantioane de sol şi de culturi din cercurile deja formate. Trebuie făcut mai mult pentru înregistrarea unor elemente cum ar fi temperatura, presiunea atmosferică locală, câmpurile magnetice

— În fapt, orice – înaintea, în timpul şi după producerea fenomenului. Este un teren de pionierat şi oricine îşi poate aduce contribuţia la defrişarea lui.

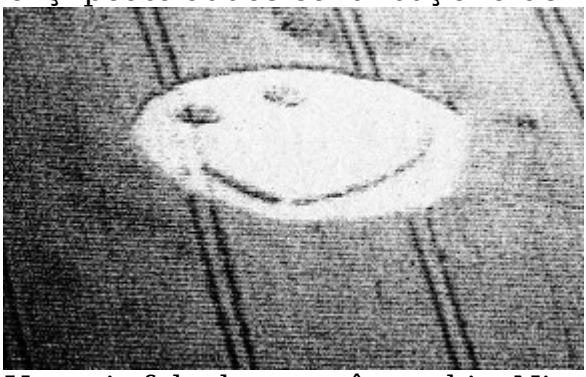

Uneori falsul sare în ochi. Nimeni nu va putea contesta că această figură zâmbitoare, trasată în interiorul unui cerc format într-un lan la Wiltshire, în vara anului 1990, nu este altceva decât o înşelătorie ordinară.

Dacă sunteţi receptivi, respectaţi-i pe proprietari şi regulile care domnesc la ţară. Asociaţi-vă, ori de câte ori aveţi prilejul, cu grupurile deja constituite de cercetători ai fenomenului spaţiilor circulare şi veţi petrece momente fascinante. În prealabil, documentaţi-vă bine asupra escrocheriilor comise în această privinţă. Bizuiţi-vă pe amănuntele pe care vi le-am oferit pentru a depista falsurile, înşelătoriile nu pot fi împiedicate şi este de

aşteptat ca ele să se petreacă, având în vedere interesul manifestat de public. Oricine poate fi prins în mrejele înşelăciunii, dar împletind atenţia mărită cu bunul-simţ şi cu abordarea realistă a problemei veţi putea evita capcanele. Porniţi de la ideea că cercul descoperit este o înşelăciune, până veţi obţine dovezi care vă vgr contrazice; cu alte cuvinte nu este real decât ceea ce este dovedit ca atare.

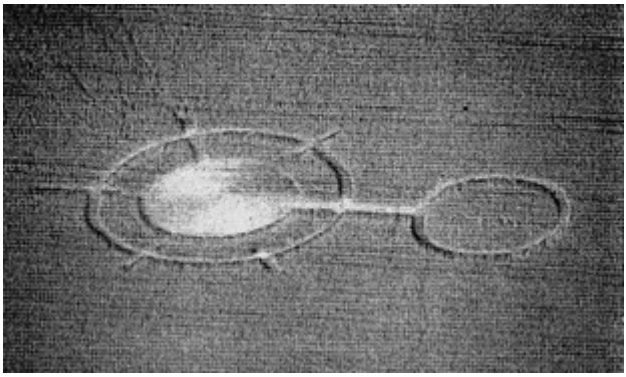

Cercurile complexe din lanuri, uneori adevărate pictograme, sunt considerate dubioase de către cercetătorii serioşi. Unii însă le consideră mesaje lansate de entităţi inteligente. Totuşi, faptul istoric consemnează că toate precedentele, înregistrate până în zilele noastre erau cercuri simple, nicidecum pictograme. Şi martorii oculari au confirmat faptul acesta. Aceste modele complexe au apărut după 1989, când intensa publicitate făcută releva posibilitatea implicării unei forţe inteligente.

6. Fotografierea O.Z.N.-urilor

Când vă duceţi la unul din punctele O.Z.N. fierbinţi recomandate în această carte sau când organizaţi supravegherea boitei pentru a descoperi cauzele care provoacă spaţiile circulare în lanuri, ce trebuie să faceţi dacă apare ceva? Bineînţeles, că fotografiaţi! Dar în această materie este uşor de dat sfaturi, mai greu este să

le înfăptuieşti.

În această carte veţi vedea câteva din cele mai reuşite fotografii de O.Z.N.-un realizate în decursul timpului, precum şi câteva care nu merită prea mare atenţie. Deşi numărul posesorilor de aparate fotografice a crescut spectaculos, iar calitatea peliculei s-a ameliorat substanţial, paradoxal numărul clişeelor cu O.Z.N-uri prezentate cercetătorilor în ultimele decenii s-a redus. Care sunt cauzele? În mod firesc ne-am fi aşteptat să fim inundaţi de un val de fotografii impresionante, bine focalizate, prezentând obiecte bine definite. Ceea ce – cu rare excepţii şi acelea suspecte – nu s-a întâmplat.

În ultimii ani sunt mulţi aceia care au început să utilizeze camere de înregistrat sofisticate şi, ca urmare, au fost prezentate câteva videoclipuri cu O.Z.N.-un, însă niciunul nu a rămas neexplicat şi nici nu s-a dovedit a fi deosebit de impresionant.

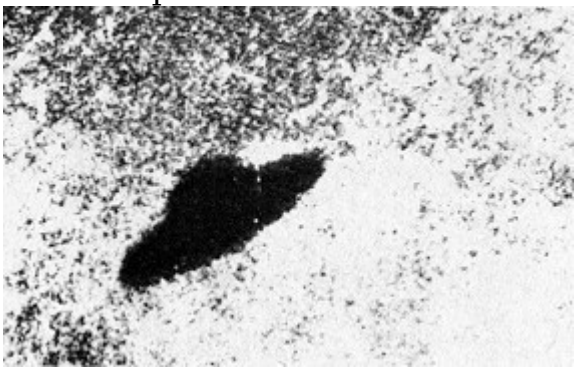

Un O.Z.N. fotografiat deasupra Americii de Sud? Mulţi o consideră o imagine reală, dar ea ne oferă un indiciu în analiza fotografiei. Bordura întunecată din jurul presupusului O.Z.N. dezvăluie că de fapt este vorba de un obiect mic fotografiat din imediată apropiere. Dacă ar fi un O.Z.N. nu ar fi mai mare decât roata unei maşini.

În iulie 1952 un val de apariţii misterioase s-a abătut asupra statului Washington, D.C. Ulterior a fost prezentată spre examinare O.Z.N. – ologilor o fotografie care arăta un grup de lumini plutind deasupra clădirii Capitoliului. Ea însă ne dezvăluie un defect al metodei de fotografiere. „Flota” de O.Z.N.-un deasupra cupolei este creată de reflecţia luminilor de la baza clădirii pe lentila aparatului. Asemenea efecte produse de lentilă sunt obişnuite când se fotografiază în timpul nopţii un peisaj cu surse de lumină.

Dar numărul fotografiilor obişnuite de O.Z.N.-nu se află la cel mai scăzut nivel.

O problemă constituie faptul că ele tind să apară în

cursul nopţii când foarte puţini au aparatele sau camerele pregătite la îndemână, pentru a putea înregistra cu succes un obiect, în asemenea condiţii. Iată de ce este atât de important să fii echipat corespunzător în timpul cercetării boitei. Folosirea filmelor ultrasensibile la lumină redusă şi a unui aparat de fotografiat cu diafragmă ultrarapidă sunt condiţii obligatorii.

De asemenea, multe fotografii de O.Z.N.-un nu au drept fundal un peisaj, nişte copaci sau clădiri, care ar oferi o perspectivă şi ar facilita foarte mult analizarea lor. O fotografie aparent excelentă a unui disc pe fundalul azuriu al cerului gol este aproape nefolositoare, căci nu se poate discerne dacă e vorba de o aeronavă uriaşă în depărtare sau capacul roţii unei maşini la distanţă de un metru, în aer. Determinarea scării într-o fotografie este esenţială pentru stabilirea dimensiunilor.

Dacă vrem să fim sarcastici vom spune că în zilele noastre fotografiile de O.Z.N.-nu sunt mai puţin obişnuite şi pentru că falsurile pot fi mai lesne depistate. Pe de altă parte, ele nu mai sunt atât de lucrative cum erau odinioară, căci mass-media nu le mai acceptă cu ochii închişi şi nu se arată dispusă să le publice fără a pune o serie de întrebări.

În 1962, când grupul B.U.F.O.R.A. a fost constituit în Anglia, Alex Birch – un elev – a fost solicitat să prezinte nişte fotografii pe care pretindea că le făcuse din grădina casei sale din South Yorkshire. Pozele, care au provocat o adevărată furtună, au fost prezentate necritic de mass-media, ba chiar şi Ministerul Apărării le-a acordat toată credibilitatea.

După trecerea mai multor ani, elevul a recunoscut că falsificase pozele într-un mod foarte simplu: lipise mai multe bucăţele de hârtie, de culoare închisă, pe o bucată de geam, fotografiindu-l apoi pe fundalul limpede al

cerului, ceea ce crease iluzia dorită! În 1962 nimeni încă nu se aştepta la înşelătorii de genul acesta, iar fotografia a fost acceptată ca o dovadă incontestabilă! Un sfert de secol mai târziu altcineva a încercat să înşele B.U.F.O.R.A., folosind aceeaşi metodă: a realizat o fotografie prin geamul unei ferestre.

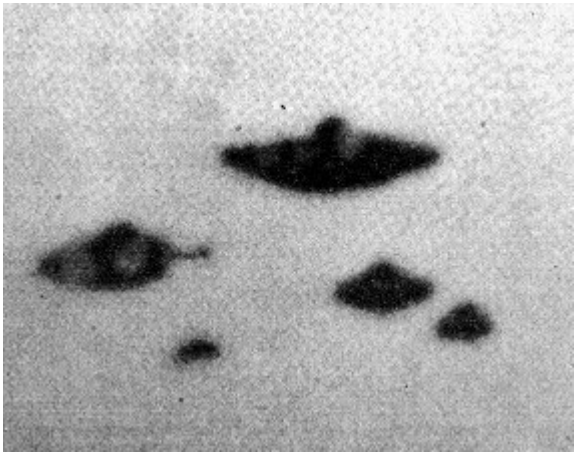

Acesta fotografie a fost făcută de Alex Birch, un adolescent. El a pretins că a realizat-o în 1962, în grădina casei sale, în Yorkshire. Mulţi ani de zile ea a fost considerată drept dovadă unică de către O.Z.N. – ologi. Mult mai târziu băiatul a recunoscut că a comis un fals, fotografiind cerul senin printr-un geam pe care lipise O.Z.N.-urile! În zilele noastre o asemenea metodă nu ar mai putea păcăli, probabil, pe O.Z.N. – ologi.

La început şmecheria a prins, mai mulţi experţi O.Z.N. – ologi lăsându-se înşelaţi. Acum însă majoritatea cercetătorilor erau puşi în gardă şi nu puteau fi traşi pe sfoară. Ei au folosit tehnici sofisticate pentru verificarea imaginilor şi astfel falsul a fost dat repede în vileag. Astăzi, când tehnica efectelor speciale s-a perfecţionat şi a căpătat amploare, falsuri realizate prin dublă expunere sau prin suprapunere de negative pot genera nişte înşelătorii

incitante, foarte greu de demascat. Tocmai de aceea fotografiile de O.Z.N.-un nu mai sunt întâmpinate cu încrederea care li se acorda cândva.

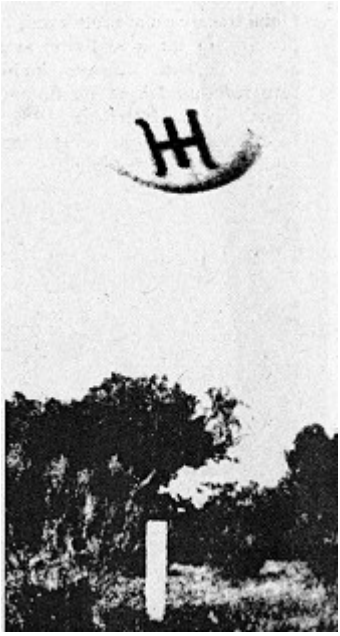

O fotografie a unui disc surprins deasupra oraşului Madrid. În Spania, a fost considerata timp de mulţi ani ca fiind reală. Prelucrată la computer s-a relevat ceea ce unii susţin că este un fir de care fusese atârnat modelul expus. Tehnica actuala sofisticată de investigare a acestor cazuri de O.Z.N.-un, elimină posibilitatea falsurilor.

Când N.A.S.A. a lansat sonde spaţiale pentru investigarea unor planete aflate la foarte mare depărtare, precum Jupiter şi Saturn, camerele montate în ele nu puteau fi recuperate. A fost inventată o tehnică cu ajutorul căreia imaginea era transformată în impulsuri electronice, care erau transmise pe pământ unde erau reconstituite la computer. Aceeaşi tehnică folosită la verificarea fotografiilor poate da în vileag detalii nebănuite, invizibile

altminteri (ca de exemplu fire foarte subţiri folosite la fixarea modelelor). Însă prelucrarea fotografiilor de O.Z.N. cu ajutorul computerului este costisitoare şi puţine laboratoare vor fi dispuse să cheltuiască timp şi bani pentru a vă acorda asistenţă. Ori de câte ori a fost folosită această tehnică ea s-a dovedit foarte eficientă, demolând unele din cele mai respectate cazuri. Alte cazuri (cum a fost McMinnville şi insula Trinidad) au rezistat testelor. Astăzi, cele mai obişnuite poze cu O.Z.N. sunt acelea

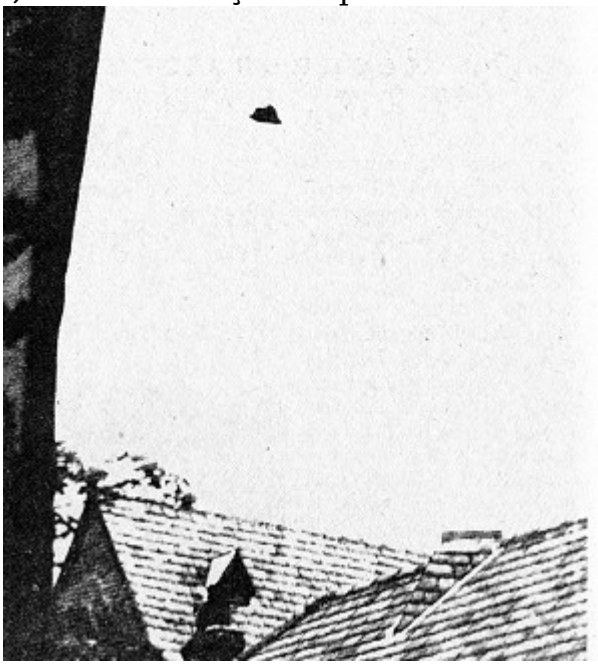

O altă fotografie cu probleme, (făcută la Rochdale, în zona Pennine, în 1975, de către un poliţist. Oare presupusul O.Z.N. este o pasăre, ori semiluna? Sau este un obiect în formă de cupolă, nu prea deosebit de forma căştii poliţistului? Judecaţi şi dvs.

care sunt prezentate cu explicaţia că detaliile de pe negativ au fost surprinse fără ştirea autorului şi că „au apărut” la developarea filmului; ceea ce provoacă imediat

suspiciuni. Aproape totdeauna s-a stabilit că este vorba de un defect de prelucrare

7. Recunoaşterea
O.Z.N.-urilor
CELE MAI OBIŞNUITE
ŞASE TIPURI de O.Z.N.

„Mingea de chihlimbar”.

DESCRIEREA. O sferă mică, dar distinctă, de lumină, mai mare decât o stea sau un punct, de obicei de culoare portocalie, galbenă sau roşie. Este zărită adesea la linia orizontului, ori aproape de nivelul solului. Durata: de la câteva secunde la câteva minute.

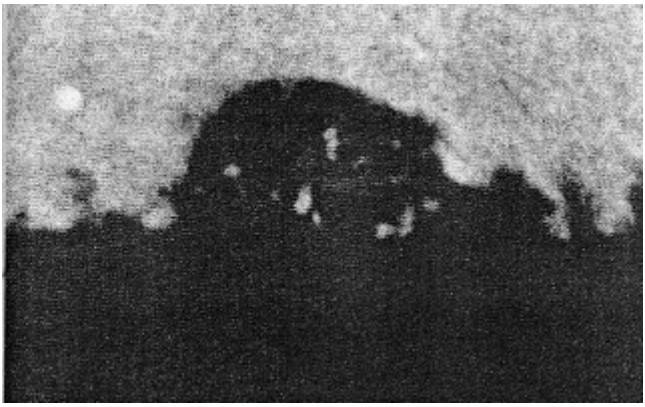

Acesta este un cadru al filmului realizat de Peter Day în ianuarie 1973, la Cuddington, la graniţa dintre Oxfordshire şi Buckingamshire. În el se distinge o „minge de chihlimbar” tipicfl. În dimineaţa respectivă un avion turbojet a străbătut cerul în zonă şi este posibil ca pelicula să fi înregistrat flama ejectată la coada avionului. O.Z.N. – ologii au acordat mare importanţa cazului pe care îl consideră un mister încă nerezolvat.

LOCAŢIA. Este cel mai comun tip de O.Z.N. care poate fi întâlnit în mai toate zonele recunoscute pentru apariţia lor. Constituie douăzeci şi doi la sută din toate cazurile de O.Z.N.-un depistate. A fost numit astfel de către

cercetătorii de la Warminster, care l-au observat apărând cu regularitate prin anii ’60. El a apărut şi în alte părţi ale lumii, mai ales la Marfa, statul Texas din America, şi la Hessdalen, în Norvegia. Acordaţi atenţie liniilor electrice de înaltă tensiune, deasupra cărora „mingea de chihlimbar” este văzută adesea rostogolindu-se.

Un O.Z.N. În formă de minge de fotbal zburătoare. Această fotografie a fost făcută în Cumbria, deasupra unei zone unde în luna respectivă au răsărit multe cercuri în lanuri (iulie 1977).

ALTERNATIVE DE O.Z.I. Uneori „mingea de chihlimbar” poate fi rezultatul unui miraj asociat cu razele soarelui. Noaptea, mai ales dacă e staţionară, aveţi grijă să nu fie efectul razelor de lună care străbat norii sau pătrund prin ceaţă. Sunt mulţi oameni de ştiinţă care susţin că fenomenul este, de fapt, un fulger sferic. Acesta însă se produce în condiţii meteorologice deosebite (dar nu numai), de furtună dezlănţuită, durează numai câteva secunde şi este văzut rostogolindu-se pe sol. Efecte

înşelătoare pot produce şi sclipirile paraşutelor din vecinătatea bazelor militare aeriene.

CE ESTE EA? Datorită dimensiunilor sale reduse se consideră că nu poate fi vorba de o aeronavă pilotată. Cei mai mulţi oameni de ştiinţă cred că fenomenul se datorează unei energii naturale de origine electrică, încă neidentificată, produsă de forţe terestre sau prin ionizarea atmosferei.

„Mingea de fotbal zburătoare”.

DESCRIEREA. Un obiect de forma unui ou sau ovală, asemănătoare mingii de fotbal american sau de rugby. Poate fi zărit ziua şi noaptea deopotrivă. Noaptea are culori diferite, culorile albă, roşu aprins sau galbenă, fiind obişnuite. Surprinzător, uneori emană o rază albastră intensă sau purpurie care jenează ochii, ceea ce sugerează lumina în spectru ultraviolet sau infraroşu. În timpul zilei are – de obicei – culoarea cenuşie sau albă translucidă. Poate fi văzută câteva minute, rareori mai mult. Provoacă oprirea motoarelor la autovehicule, tulburări fizice la oameni şi emite energie (duduit de motor, de pildă).

LOCAŢIA. Sunt prezente în toate zonele recunoscute pentru activitatea O.Z.N.-urilor şi constituie paisprezece la sută din totalul apariţiilor.

— Par să aibă înclinaţie pentru vehiculele motorizate, atrase parcă de carcasele lor metalice. Majoritatea apariţiilor se petrec noaptea târziu sau în jurul orei două sau trei dimineaţa. Drumurile izolate, vecinătatea pădurilor sau a unor structuri metalice, ori a uzinelor electrice sunt puncte unde „mingile de fotbal” apar cu predilecţie.

ALTERNATIVE DE O.Z.I. Şi în cazul acesta fulgerul sferic poate constitui o posibilitate; totuşi mai adesea baloanele de copii pot provoca încurcături. Aceste baloane evoluează lent, în mod obişnuit, iar „mingea de fotbal”

tinde la început să zboare lent, apoi dispare printr-o mişcare foarte rapidă sau pe loc (cu sau fără sunet şi o explozie de lumină).

CE ESTE EA? Din nou majoritatea oamenilor de ştiinţă sunt de părere că e vorba de un fenomen natural. Rareori se poate discerne ceva în genul unei structuri sau al unor ferestre, iar puternica emisie de energie face puţin probabilă existenţa ocupanţilor. Este unul din fenomenele cele mai incitante, nelămurite, care stă în atenţia continuă a meteorologilor şi a fizicienilor preocupaţi de atmosferă.

O.Z.N. În formă de „trabuc”.

DESCRIEREA. Un obiect alungit de formă cilindrică sau de trabuc, care în mod obişnuit este depistat ziua. De culoare argintie sau de metal polisat, adesea s-a semnalat că avea un şir de ferestre sau de hublouri şi nu de puţine ori s-a susţinut că emana un jet de flăcări prin partea posterioară. Vizibil, de regulă, câteva minute, uneori mai mult.

LOCAŢIA. Constituie cam şaisprezece la sută din cazurile de apariţii semnalate.

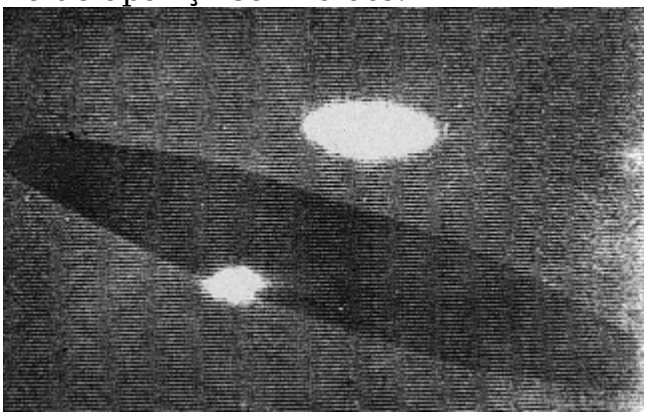

„Trabucul” fotografiat de George Adamski, a cărui autenticitate e contestată de unii. Alţii îl consemnează ca un simplu caz.

Este mai puţin obişnuit în zonele cu activitate de O.Z.N.-un recunoscute (deşi nu este exclus) şi este posibilă întâlnirea lui oriunde, la întâmplare. Adesea zboară la înălţime, în văzduh; rareori produce efecte asupra oamenilor sau vehiculelor. Poate fi zărit în asociere cu alte tipuri de O.Z.N., emiţând obiecte (ca, de pildă, „păr de înger”) sau permiţând unor O.Z.N.-un să pătrundă în trupul său. De aceea oamenii de ştiinţă îl numesc „navă-mamă”.

ALTERNATIVE DE O.Z.I. Sursa cea mai posibilă de eroare o constituie fuselajul avioanelor când reflectă lumina puternică a soarelui. Printr-un efect optic aripile devin invizibile, lăsând vederii corpul în formă de cilindru sau trabuc. Diferite aeronave sau dirijabile privite din unghi potrivit oferă alte posibilităţi de eroare. Noaptea (rareori ziua) resturi de sateliţi care pătrund în atmosferă formează un şir incandescent, care se poate înlănţui în mintea aceluia care le zăreşte, creând impresia unei forme alungite asemănătoare trabucului. Pot fi zărite şi flăcări prin frecarea rămăşiţelor cu aerul din atmosferă.

CE ESTE ACESTA? Dacă statutul de O.Z.N. este stabilit ca fiind real, structura este percepută ca o masă amorfă, mulţi cercetători O.Z.N. – ologi considerând că este vorba de o aeronavă de origine necunoscută. Unii cercetători susţin că ar fi vorba de nave-părinţi de dimensiuni considerabile, care lansează obiecte mai mici în formă de „farfurie”. Alţii, mai circumspecţi, sunt de părere că „trabucul” este doar extremitatea plutitoare a „mingii de fotbal”, rezultatul probabil al efectului de rotaţie gravitaţională, ori a unghiului de perspectivă.

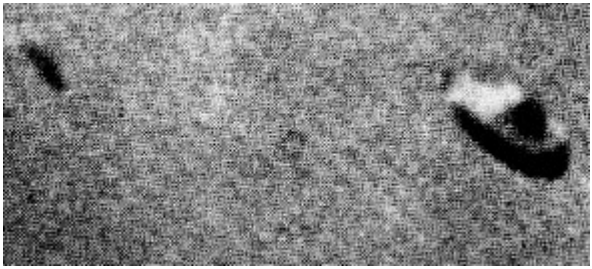

O.Z.N.-ul în formă de „farfurie răsturnată” este ilustrat în această fotografie realizată în Perú.

„Farfuria răsturnată”.

DESCRIEREA. De obicei seamănă cu o farfurie mare răsturnată cu fundul în sus, cu baza plată şi partea superioară boltită, pe care uneori se poate găsi un fel de turnuleţ sau o lumină. Lumini pot apărea şi la bază, dar adesea este o masă întunecată, fără nicio lumină. Se prezintă ca un obiect metalic în timpul zilei sau ca un şir de lumini care se roteşte în timpul nopţii. De obicei este zărită ziua, noaptea neputând fi depistată decât dacă apare pe un fundal întunecat care permite reliefarea formei.

LOCAŢIA. Foarte obişnuit în America de Nord şi de Sud în majoritatea punctelor cu activitate de O.Z.N.-un, mai puţin în alte locuri. Reprezintă opt la sută din toate cazurile de apariţii de O.Z.N.-un A fost văzut frecvent în anii precedenţi, mai puţin în prezent. După 1970 nu au mai existat fotografii cu acest tip de O.Z.N. Din zona Pennine, din Anglia activă cu O.Z.N.-un, s-au semnalat mai multe apariţii în triunghi cu mai multe „mingi” la partea inferioară, la fel cu aceea care a avut loc cu patruzeci de ani în urmă în S.U.A. despre care a informat George Adamski, la vremea respectivă. Este depistat în mod obişnuit la distanţă, mai ales deasupra munţilor, rareori mai aproape. Aterizări au fost consemnate în procentaj ridicat.

ALTERNATIVE DE O.Z.I. Aeronavele oferă cele mai

obişnuite surse de eroare, mai ales noaptea când luminile, în anumite cazuri, pot fauri iluzii optice. Şi avioanele sau baloanele folosite pentru publicitate, care evoluează lent şi silenţios (pentru că li s-a întrerupt motorul sau li s-a redus turaţia), privite din unghi neprielnic pot înşela ochiul.

CE ESTE EA? Dacă O.Z.N.-ul a fost depistat ziua şi, deci, a fost identificat cu certitudine, există mari şanse ca el să fie o aeronavă structurată. Fotografiaţi-o! Este cu putinţă ca acesta să fie un aparat militar secret (de exemplu, un avion-spion telecomandat). Cazurile acestea însă sunt foarte greu de explicat plauzibil, fără a recurge la extratereştri. Dar ele sunt rare în prezent.

„În formă de Saturn".

DESCRIEREA. Acest O.Z.N. este numit aşa pentru că seamănă cu planeta Saturn. Întocmai ei, sfera este înconjurată la ecuator de un inel sau de o după care o desparte în două emisfere în formă de cupolă, una deasupra cu creştetul în sus, cealaltă răsturnată, dedesubt. Un tip de O.Z.N. Întâlnit mai ales în timpul zilei, rar noaptea, cu aspect întunecat sau argintiu. Atunci când a fost zărit noaptea s-a constatat că emite din interior o fâşie de lumină (ca un far), în multe cazuri.

LOCAŢIA. Acesta se lasă până aproape de nivelul solului mai adesea decât O.Z.N.-ul în formă de „farfurie răsturnată11 (cu fundul în sus). A fost subiectul unor întâlniri neobişnuite când s-au înregistrat unele fenomene ciudate – tulburări fiziologice provocate martorilor oculari, stoparea motoarelor vehiculelor, pierderea noţiunii de timp etc. În aceste cazuri, adesea a fost văzut deplasându-se încoace şi încolo sau rotindu-se în jurul său. Reprezintă cam 11 la sută din cazurile de O.Z.N.-un semnalate. A fost întâlnit în diferite zone, mai ales în apropierea apelor.

ALTERNATIVE DE O.Z.I. Baloanele, al căror contur a fost uşor deformat, pot fi confundate cu acest tip de O.Z.N.

care pluteşte lent sau se mişcă uşor în derivă. Stewart Campbell, cercetător, este de părere că uneori mirajul dublu format la nivelul solului poate înşela ochiul, apărând ca un O.Z.N. de genul acesta.

CE ESTE EL? Datorită aspectului său de obiect artificial este considerat ca fiind o structură construită, iar cercetătorii care agreează teoria vârtejului electric nu exclud posibilitatea ca el să fie cauza spaţiilor circulare din lanuri. De asemenea, aceştia sunt de părere că praful pe care îl suge împreună cu vârtejul provocat de aer creează conturul tulbure, difuz, care a fost observat în jurul brâului obiectului structurat cu înfăţişarea planetei Saturn. De regulă, acest gen de O.Z.N. se roteşte, ceea ce – susţin aceşti cercetători – împreună cu vârtejul, cu sunetul de motor, descărcările electrice şi luminile incandescente sprijină teoria lor. Dacă ceea ce susţin aceştia corespunde realităţii, atunci este vorba de o energie nedetectată până în prezent, de un fenomen foarte rar, de mare forţă şi potenţial primejdioasă.

„Triunghiul”.

DESCRIEREA. Este un obiect triunghiular sau conic. În timpul zilei este văzut de obicei ca o masă argintie sau întunecată ce evoluează lent şi care poate fi urmărit cu privirile minute în şir. Noaptea, când îşi face apariţia în mod obişnuit, este detectat după luminile de poziţie amplasate în triunghi. Culoarea diferă.

LOCAŢIA. Apare relativ rar, constituind cam opt la sută din O.Z.N.-urile depistate. Au fost semnalate apariţii, în valuri, în Africa şi în Europa Centrală, în zonele recunoscute cu activitate de O.Z.N.-un Valul recent semnalat în Belgia a urmat unui fenomen similar petrecut pe la mijlocul anilor ’80, la nord de New York. Ulterior, un val mai îndelungat a fost semnalat în Anglia centrală, în ţinuturile Cheshire, Staffordshire şi Leicester. A fost zărit

în văzduh, la nivelul solului, dar foarte rar pe sol. Este văzut mult mai frecve.it noaptea.

ALTERNATIVA DE O.Z.I. În timpul zilei baloanele pot fi confundate cu acest tip de O.Z.N., datorită faptului că evoluează foarte lent şi pot fi urmărite timp îndelungat cu privirile.

CE ESTE EL? Mulţi sunt de părere că acest O.Z.N. este, de fapt, un, nou tip de avion secret Stealth.

Tipul de O.Z.N. În Formă de triunghi seamănă cu un balon uriaş ce evoluează la mare înălţime.

8. Nu sunteţi singur

Personalităţi faimoase au fost martori oculari la evenimente în care au fost implicate O.Z.N.-un.

Milioane de oameni au văzut O.Z.N.-un, între aceştia aflându-se diferite categorii – politicieni, gospodine, astronomi etc. Printre ei se numără câteva personalităţi celebre. În continuare vom expune relatările a trei personalităţi şi s-ar putea ca experienţa lor să vă servească să lămuriţi propriile nedumeriri. Dacă şi dumneavoastră veţi avea parte de o întâmplare asemănătoare, veţi şti măcar că nu sunteţi singur.

MICHAEL BENTINE, ACTOR

Acolo, unde este un Foo

Spre finele celui de al doilea război mondial, acest actor, celebru în prezent, era membru al faimoasei trupe de comedie „Goons” şi în acelaşi timp ofiţer de contraspionaj, afectat pe un bombardier al escadrilei 626. Iată ce mi-a povestit că i s-a întâmplat după un raid

întreprins deasupra localităţii Peenemunde unde se afla stabilită baza nazistă de dezvoltare a armelor secrete:

„Trei sau patru echipaje înapoiate din raid mi-au povestit acelaşi lucru şi anume că fuseseră urmăriţi de o lumină care pulsa şi care a dat ocol avioanelor în care se aflau. Vreţi să spuneţi că aţi întâlnit „focul sfântului Elmo”?», le-am zis eu, dar ei au respins, răspunzându-mi: «Nu, nu, cu toţii am văzut». Toţi exprimau convingerea că era o armă. «V-a făcut ceva?», i-am întrebat eu, iar ei mi-au răspuns: «Nimic!» «Deci, le-am zis eu, nu a fost o armă prea eficientă». Api i un alt echipaj s-a prezentat cu acelaşi soi de poveste, apoi încă unul şi încă unul... În cele din urmă a devenit evident că oamenii aceştia văzuseră ceva! După vreo 28 de ore a venit la mine un ofiţer american, care se înapoiase din zbor, şi mi-a spus: «Am aflat că şi echipajele voastre l-au văzut... Noi le numim „lumini Foo”, ele apar şi ziua. Nu ştim ce sunt!» Iar eu i-am spus: «Nici noi nu ştim!» Au fost, probabil, manifestări ale fenomenului care astăzi este numit O.Z.N!”

JOHN LENNON, MUZICIAN

Deasupra New York-ului zboară

O.Z.N.-un

Fostul membni al grupului Beatles a avut parte de o întâlnire neobişnuită într-o noapte, (23 august 1974) când – împreună cu May Pang, actriţă de seriale melodramatice – se afla în apartamentul său situat pe terasa unei clădiri foarte înalte, la poalele căruia se desfăşura panorama New York-ului. John ieşise pe terasă gol-puşcă (se pare o ţinută care nu era neobişnuită la el) când a chemat-o pe May să iasă afară pentru a-i arăta un obiect zburător având forma unei cupole turtite, cu o lumină roşie, strălucitoare, în creştet şi cu un cerc de lumini albe în partea inferioară; a trecut peste clădirea Naţiunilor Unite – unde patru ani mai târziu urma să aibă loc o dezbatere în legătură cu O.Z.N.-

urile – „apoi a evoluat, silenţios, chiar peste terasa unde se găsea el şi prietena lui.

Lennon era fascinat de O.Z.N-uri, despre care citise foarte multe lucruri, printre altele şi revista engleză Flying Saucer Review (Revista Farfuriilor Zburătoare), printre ai cărei iluştri cititori se aflau şi membrii familiei regale. Lennon a inclus un vers criptic într-unul din cântecele cuprinse în albumul intitulat Pereţi şi poduri, publicat în 1980, cu puţin înainte de asasinarea sa. Cântecul purta titlul „Ciudate vremuri, zău!", iar versul cu pricina suna astfel: „Deasupra New York-ului sunt O.Z.N.-un şi nu sunt surprins!" Desigur, vă daţi seama de ce!

Şi alţi muzicieni au avut întâlniri neobişnuite. Printre aceştia se numără grupul „Hot Chocolate", care a atins topul cu un „single" intitulat „Nicio îndoială despre aceasta", în care se descrie întâlnirea neobişnuită avută de membrii grupului; iar grupul „The Carpenters" a compus chiar un imn dedicat unei „zile internaţionale a întâlnirilor neobişnuite", intitulat „Apel către ocupanţii aeronavelor interplanetare".

WILLIAM SHATNER, ACTOR

Căpitanul Kirk a fost salvat de extratereştri?

Titlul acesta nu este atât de caraghios cum s-ar părea la prima citire, căci actorul canadian Shatner – care a interpretat rolul căpitanului aeronavei spaţiale „Enterprise" din serialul de televiziune „Star Trek" şi, mai târziu, într-un film de lung metraj – a fost salvat în mod miraculos pe când străbătea cu motocicleta deşertul torid Mojave din Florida.

Membrii orchestrei scoţiene de rock CE IV au avut prilejul unor întâlniri cu O.Z.N.; în prezent compun muzică pe această temă. Ei apar pe scenă cu propriul „extraterestru” şi au înregistrat un album cu muzică „nepământească”, bazat pe experienţa acumulată de o persoană răpită (albumul poate fi procurat de la adresa: via 81 Ryeside Road, Glasgow, Scotland, G_2I 3LG).

La un moment dat, s-a oprit să bea apă, dar prietenii lui şi-au continuat drumul, lăsându-l să-i ajungă din urmă, mai târziu. Când a vrut să-şi continue călătoria a constatat, spre groaza sa, că motocicleta refuza să pornească. Rămăsese izolat, la zeci de kilometri depărtare de orice punct de civilizaţie şi era ameninţat să cadă victimă arşiţei pârjolitoare. Salvarea sa depindea de alegerea drumului cel bun, care l-ar fi scos din impas şi l-ar fi dus la liman. A pornit, apoi deodată a simţit un impuls să modifice direcţia. În acelaşi moment a zărit în văzduh, exact deasupra capului său, zburând ca o săgeată, un obiect argintiu misterios, un O.Z.N. Lăsându-se condus de impulsul resimţit, a ales calea cea bună şi a izbutit să se

salveze. Dar s-a întrebat mereu dacă nu era dator să mulţumească unei entităţi care nu făcea parte din lumea noastră.

9. Ce trebuie să faceţi dacă depistaţi un O.Z.N.

DACĂ ZĂRIŢI UN O.Z.N?

Înregistrarea detaliilor

Desenaţi imediat o schiţă a obiectului zărit, adăugând toate amănuntele pe care vi le amintiţi, ţinând seama îndeosebi de indicaţiile pe care vi le-am oferit la capitolul 2, punctul „Cum să depistăm un O.Z.N". Aveţi grijă să notaţi data, timpul şi locul precis unde aţi zărit obiectul apărând (dând şi detalii topografice, dacă vă este posibil) pentru a nu le uita. Ulterior ele se pot dovedi utile.

Dacă vă stă în putinţă, găsiţi şi alţi martori oculari, căci cu ajutorul lor va creşte valoarea observaţiilor înregistrate. Notaţi numele şi adresele acestora, convingeţi-i să pună pe hârtie constatările făcute şi conveniţi să transmiteţi unei singure persoane toate însemnările, care le va colecta şi înainta unei surse de investigaţii.

Dacă aţi izbutit că fotografiaţi cea ce aţi văzut, respectaţi indicaţiile de la capitolul 1 menţionat deja, subcapitolul „O.Z.I.-un în spaţiul extraterestru14 şi, pentru comparaţie, fotografiaţi pe lumină locul respectiv.

Dacă sunteţi convins că ceea ce aţi văzut nu era un O.Z.I. (vedeţi capitolul 6, „Fotografierea O.Z.N.-urilor"), informaţi poliţia locală, aeroportul sau eventual baza militară din apropiere. În felul acesta vă veţi linişti conştiinţa, dar e puţin probabil că vor avea timp de cheltuit decât, poate, pentru a vă recomanda unui grup de cercetare a O.Z.N.-urilor.

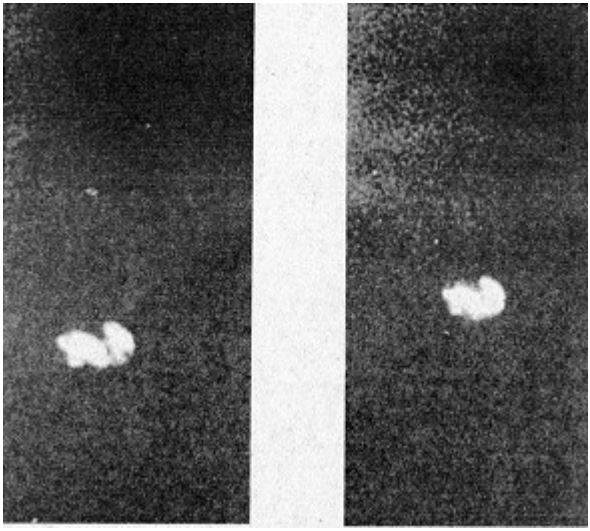

Martorii oculari pot fi persoane inteligente, pe care te poţi bizui. În cartea sa Experienţa cu O.Z.N.-J. Allen Hynek a publicat două fotografii ale unui fenomen neexplicat încă, făcute dintr-un avion care zbura la 10.000 de metri înălţime. Dr. Hynek a spus că poate garanta autenticitatea lor şi ulterior mi-a explicat de ce. Am fost de acord şi de aceea pot garanta şi eu autenticitatea celor două fotografii.

Cereţi sfat eventualului grup. Poliţia şi bazele militare din majoritatea ţărilor (printre care Anglia şi Australia) sunt instruite să întocmească un raport, pe baza observaţiilor pe care le veţi comunica, pe care îl vor înainta Ministerului Apărării. Amănuntele furnizate în legătură cu O.Z.N.-ul depistat vor fi înmagazinate într-o bancă de date, dar să nu vă aşteptaţi la primirea unui răspuns. Căci investigaţiile întreprinse, pe baza comunicării făcute de dvs., vor fi minime şi aproape cu certitudine nu vi se va transmite rezultatul.

Împărtăşirea experienţei acumulate

Poate că veţi avea reţinere să povestiţi altora

întâmplările la care aţi fost martor ocular. Mulţi se tem că vor fi luaţi în râs şi că vor pierde credibilitatea chiar şi faţă de prieteni.

De asemenea, studiile au demonstrat că martorii oculari au o inteligenţa peste medie, sunt înzestraţi cu spirit artistic creativ şi cu perspicacitate vizuală. Alăturata ilustraţie este redarea cu măiestrie şi în viziune originală de către o talentată artista a experienţei proprii cu O.Z.N.-urile.

Amintiţi-vă însă că nu sunteţi singur, că milioane de alţi oameni au zărit O.Z.N.-un Scepticilor spuneţi-le că martori oculari la depistarea unor O.Z.N.-un au fost Jimmy Carter, fost preşedinte al S.U.A.; Clyde Tombough, astronomul care a descoperit planeta Pluto; Dr. J. Allen Hynek, consultant principal al Forţelor Aeriene Americane, precum şi numeroşi alţi intelectuali de marcă din toată

lumea. Problema O.Z.N.-urilor a fost dezbătută cu seriozitate în Congresul american, în parlamentul britanic (inclusiv Camera Lorzilor), de către Asociaţia Americană pentru Propăşirea Ştiinţei, precum şi la O.N.U. Echivalentul francez al N.A.S.A. a cheltuit milioane de franci pentru cercetarea cazurilor semnalate, iar ministrul Apărării a recunoscut că multe dintre cele mai uluitoare continuă să fie nerezolvate. Şi alte declaraţii asemănătoare au fost făcute de oficialităţi guvernamentale din toată lumea. Acelora care vor încerca să râdă de dvs., spuneţi-le că mai întâi să cântărească faptele. Ar putea să-şi dea seama că ei sunt aceia pe care timpul i-a depăşit şi nu dvs.

Este bine să subliniaţi că sunteţi conştient de faptul că din zece cazuri nouă sunt rezolvate prin explicaţii simple, şi nu susţineţi că ceea ce aţi văzut era neapărat o navă spaţială; că vreţi doar să căpătaţi o explicaţie asupra obiectului pe care l-aţi zărit pe cer, ori să acumulaţi detalii pentru o analiză ulterioară făcută de către oamenii de ştiinţă. Cine v-ar putea condamna că v-aţi propus asemenea ţeluri? Multe lucruri fascinante pot fi depistate, iar dacă se va întâmpla ca dvs. să descoperiţi unul din ele, înseamnă că aţi avut ochii deschişi, pe când ceilalţi au fost neatenţi.

Puteţi, de asemenea, etala câteva fapte şi cifre acestor persoane. Studiile realizate de psihologi cu subiecţi din rândul acelora care au întâlnit un O.Z.N. arată că aceştia posedă o inteligenţă care depăşeşte media, că au un spirit ascuţit de observaţie, precum şi o excelentă memorie vizuală.

Dacă doriţi să aflaţi mai multe despre O.Z.N.-un la sfârşitul acestui volum veţi găsi o bibliografie selectivă pentru folosinţa dvs. Majoritatea bibliotecilor le posedă în rafturi, dar nu citiţi orice şi nu luaţi de bine tot ce se scrie în aceste cărţi. Subiectul acesta – al O.Z.N.-urilor – face loc

multor discuţii: au fost formulate multe teorii ciudate şi s-au emis o grămadă de prostii. Puţine lucruri au fost dovedite dincolo de orice îndoială. Deocamdată nimeni nu ştie cu certitudine ce se petrece. Dacă nu găsiţi la bibliotecă sau la librărie cărţile din listă, le puteţi comanda şi cere să vi se procure. De asemenea, am redactat o listă cu librăriile speciale prin intermediul cărora puteţi căpăta, prin poştă, volumele de referinţă îndată ce ele apar pe piaţă.

Există multe grupuri constituite de O.Z.N. – ologi, iar cele incluse în lista de la finele acestui volum sunt considerate a fi bine cunoscute. Dacă intraţi în legătură cu ele, cerându-le să colaboraţi, ele vor accepta. Toate sunt asociaţii voluntare, nu sunt finanţate şi funcţionează pe baza efortului şi contribuţiei benevole ale membrilor. De aceea, când vă adresaţi acestora, însoţiţi corespondenţa de un plic timbrat şi autoadresat sau un cupon de răspuns internaţional.

Este dificil să te descurci singur într-un domeniu în care oricine poate pretinde că este expert, fără a avea vreo calificare. Totuşi, Asociaţia britanică de cercetări în domeniul O.Z.N.-urilor (B.U.F.O.R.A.) şi Centrul australian de cercetări O.Z.N-ologice (A.C.U.F.O.S.) au impus un cod practic de reglementare a comportamentului cercetătorilor săi, când colaborează cu martori oculari. Până în prezent, alte grupuri nu au acceptat codul acesta, însă de curând B.U.F.O.R.A. a luat măsura de a-l impune membrilor asociaţiei. De aceea, dacă aveţi vreo nemulţumire cu privire la modul cum sunteţi tratat, adresaţi-vă oricăreia din cele două grupuri menţionate mai înainte, care vor încerca să vă sprijine.

O.Z.N.-un au fost văzute de milioane de oameni din toată lumea. Deşi noua din zece apariţii sunt soluţionate prin explicaţii simple, totuşi rămâne acel procent crucial învăluit în mister.

Dacă niciuna din căi nu este eficientă sau pur şi simplu vreţi să-mi împărtăşiţi experienţa dvs., scrieţi-mi şi bucuros vă voi ajuta, confidenţial – dacă doriţi. Scrieţi-mi pe numele meu la adresa următoare:

37 Heathbank Road, Cheadle Heath, Stockport, Cheshire SK3 OUP, United Kingdom

Am văzut oare ceva?

Întrebarea este pertinenta, iar răspunsul e afirmativ. Eu am văzut vreo zece obiecte care ar fi considerate O.Z.N.-un de majoritatea oamenilor. Unul din ele a fost depistat şi de un al doilea martor ocular care a comunicat unui ziar, descriindu-l ca „o cupolă11 care plutea deasupra unei ferme din Lancashire. Un gazetar m-a întrebat ce am văzut, fără a şti că sunt O.Z.N. – olog. I-am răspuns că era o lumină ciudată, galbenă, ce plutea la mică altitudine, la orizont. Numai datorită faptului că subiectul mă interesa şi că am întreprins cercetări la faţa locului, am descoperit că obiectul care mă intrigase era un elicopter, cu un reflector

în partea superioară, care zbura de-a lungul şi de-a latul unui Ian, stropindu-l cu pesticide. Din cauza înălţimii mari la care evolua, nu percepusem sunetul motorului.

Am izbutit să identific şi alte O.Z.I.-un, exersându-mi perspicacitatea prin scrutarea boitei. Dar în septembrie 1980, în apropierea cercului de piatră de la Avebury, în Wiltshire, am zărit trei lumini neobişnuite care formau un triunghi şi care au dispărut cu iuţeala fulgerului. Fenomenul acesta aşteaptă încă să fie explicat.

O.Z.N.-urile sunt unul dintre misterele cele mai captivante ale lumii moderne. Şi dvs. puteţi contribui la lămurirea acestei enigme. Nădăjduiesc că această carte a mea vă va ajuta să vă atingeţi ţinta. Dar nu uitaţi: În timp ce vă îndreptaţi ochii spre bolta cerului, rămâneţi cu picioarele pe pământ!

Bibliografie

Pentru doritorii ce vor a-şi lărgi aria cunoştinţelor în domeniul

O.Z.N.-urilor. Sunt menţionate numai lucrări care au apărut în limba engleză.

I. PREZENTARE GENERALĂ

1. Anatomv of a Phenomenon (Anatomia unui fenomen) de Jacques Vallée.

Regnery, 1965

2. Challenge to Science (Sfidarea ştiinţei) de Jacques Vallée, Regnery, 1966

3. The Scientific study of UFOS (Studiul ştiinţific al O.Z.N.-urilor) de

Edward Condon (editor), Bantam, 1969

4. The Humanoids (Humanoizii) de Charles Bowen (editor), Spearman, 1969

5. UFOS: A Scientific Debate (O.Z.N.-urile. Dezbatere ştiinţifică) de Sagan

& Page (editori), Corneli, 1972

6. The UFO Experience (Experienţa O.Z.N.-urilor) de Dr. J. Allen Hynek.
Regnery, 1972
7. UFOS Exist (O.Z.N.-urile există) de Paris Flammonde, Putnam, 1976
8. Encounter Cases from FSR (Cazuri de întâlniri neobişnuite culese din
Revista Farfuriilor Zburătoare) de Charles Bowen (editor), Signet, 1977
9. The UFO Conspiracy (Conspiraţia O.Z.N.) de Jenny Randles, Blandford.
1987
11. Phenomenon (Fenomerţ) de Evans & Spencer (editor), Futura, 1988
II. ISTORIE
1. Report on UFOS (Expozeu despre O.Z.N-uri) de Edward Ruppelt.
Doubleday, 1955
2. The UFO Controversy în America (Controverse în America despre
O.Z.N.-un) de David Jacobs, IUP, 1973
3. The Roswell Incident (Incidentul Roswell) de Berlitz & Moore, Grafton.
1980
4. The Great Airship Mysterv (Marele mister al aeronavelor spaţiale) de
Dan Cohen, Dodd Mead, 1981
5. Clear Intent (Ţel precis) de Fawcett & Greenwood, Prentice, 1984
6. Science and the UFOS (Ştiinţa şi O.Z.N.-urile) de Randles & Warrington.
Blackwell, 1985
7. The UFO Encyclopaedia (3 Vols) (Enciclopedia O.Z.N.-urilor, 3 vol.)

de Jérôme Clark (editor), Apogee, 1990 şi 1992
8. UFO Crash at Roswell (Prăbuşirea O.Z.N.-ului la Roswell) de Randle
& Schmitt, Avon, 1991
III. CERCETĂRI
1. The UFO Evidence (Mărturia O.Z.N.-ului) de Richard Hall (editor).
NICAP, 1964
2. The Interrupted Journey. (Călătorie întreruptă) de John Fuller, Dial, 1966
3. The UFO Handbook (Manualul despre O.Z.N.-un) de Allen Hendry.
Doubleday, 1979
4. UFO Study (Studiu despre O.Z.N.) de Jenny Randles, Hale, 1981
5. Project Identification (Proiect: identificare) de Harley Rutledge, Prentice.
1981
6. Missing Time (Pierderea noţiunii de timp) de Budd Hopkins, Marek, 1981
7. Confrontations (Confruntări) de Jacques Vallée, Ballantine, 1990
8. From Out of the Blue (Din senin) de Jenny Randles, Berkley, 1993
IV. STUDII DESPRE ZONELE CU ACTIVITĂŢI DE O.Z.N.-un
1. The Truth Aboul Flving Saucers (Adevărul despre farfuriile zburătoare)
de Aimé Michel, Criterion, 1956
2. The Warminster Mysterv (Misterul de la Warminster) de Arthur Shuttlewood.
Spearman, 1967
3. The Dv/ed Enigma (Enigma de la Dyfed) de Randall Jones-Pugh, Faber

1978
4. Close Encounters of Australian kind (întâlniri neobişnuite de gen australian)
de Keith Basterfield, Reed, 1981
5. UFOS – African Encounters (O.Z.N.-un – întâlniri africane) de Cynthia
Hinde, Gemini, 1982
6. The Pennine UFO Mystery (Misterul O.Z.N.-urilor de la Pennine) de
Jenny Randles, Grafton, 1983
7. Project Hessdalen (Proiectul Hessdalen) de Erling Ştrand (editor), UFO
Norge, 1984
8. Night Siege (Asediul de noapte) de Hynek & Imbrogno, Ballantine, 1987
9. The Tujungă Canyon Contacts (întâlnirile de la canionul Tujungă) de
Druffel & Rogo, Signet, 1989
10. The Gulf Breeze Sightings (Apariţiile de la Golful Breeze) de Francis & Francis, Morrow, 1990
V. TEORII
1. Flying Saucers: A Modern Myth (Farfuriile zburătoare – Un mit modern)
de Carl Jung, Routledge, 1959
2. Operation Trojan Horse (Operaţiunea Calul Troian) de John Keel, Putnam.
1970
3. UFO Phenomena and Behavioural Science (Fenomenele OZN şi ştiinţele comportamentale) de Richard Hannes (editor), Scarecrow, 1979
4. UFOS: The Public Deceived (O.Z.N.-urile – Publicul înşelat) de Philip
Klass, Prometheus, 1983
5. Visions, Apparitions. Aliens Visitors (Viziuni,

apariţii, vizitatori extratereştri)

de Hilary Evans, Aquarian, 1984

6. The Earthlights Revelation (Luminile Pământului – Revelaţii) de Paul

Devereux, Blandford, 1989

7. Mind Monsters (Monştrii gândurilor) de Jenny Randles, Aquarian, 1990

8. Revelations (Revelaţii) de Jacques Vallée, Ballantine, 1991

9. Secret Life (Viaţa secretă) de David Jacobs, Schuster, 1992

10. The Omega Project (Proiectul Omega) de Dr. Kenneth Ring, Morrow, 1992

VI. SPAŢII CIRCULARE ÎN LANURI

1. Crop Circles: A Mystery Solved? (Cercurile în lanuri. Un mister soluţionat?)

de Randles & Fuller, Hale, 1990

2. The Crop Circle Enigma (Enigma spaţiilor circulare din lanuri) de Ralph

Noyes (editor), Bartholomew, 1990

3. Circles from the Skies (Cercuri din ceruri) de Terence Meaden (editor).

Souvenir, 1991

LIBRĂRII

de la care vă puteţi procura lucrări mai vechi sau apariţii noi despre

O.Z.N.-un în limba engleză.

1. Arcturus Books, PO Box 831383, Stone Mountain, GA 30083 – 0023, USA

2. Lionel Beer Books, 115 Hollybush Lane, Hampton, Middlesex TW12

2 QY, England

3. Brigantia Books, 84 Elland Road, Brighthouse, Yorkshire HD6 2QR.

England

4. Specialist Knowledge, 20 Paul Street, Forme, Somerset BAII I DX.

England

5. Susanne Stebing, 41 Terminus Drive, Beltinge, Heme Bay CT6 6PR.

England

6. Sydney Esoteric, 475 – 9 Elizabeth Street, Surry Hills, NSW 2010, Australia

REVISTE DE SPECIALITATE DESPRE O.Z.N.-un publicate în Anglia. Între paranteze veţi găsi siglele asociaţiilor de O.Z.N. – ologi care le editează (pentru descifrarea lor citiţi ACRONIMELE)

Despre O.Z.N.-un

1. UFOS: UFO Times (BUFORA)
2. International UFO Reporter (CUFOS)
3. MUFON Journal (MUFON)
4. Northern UFO News and UFO Brigantia (NUFON/IUN)
5. Enigmas (SPI)
6. UFO Afrinews (Cynthia Hynde)
7. Just Cause (CAUS)
8. NUFOC (NUFOC, Belgia)
9. UFORA Research Digest (UFORA, Australia).
10. Flying Saucer Review (O excelentă revistă care cuprinde date bogate despre O.Z.N.-un Poate fi procurată de la: FSR Publications, PO Box 12, Snodiand, Kent ME6 5JZ, United Kingdom)

Despre spaţii circulare în lanuri

11. Journal of Meteorology (TORRO)
12. The Crop Walcher (CERES)
13. The Circular (CCCS)

ACRONIME

1. ACUFOS Australian Centre for UFO Studies

(Centrul Australian de studii
O.Z.N. – ologice)
2. BUFORA British UFO Research Association (Asociaţia britanică de cercetare O.Z.N. – ologică)
3. CUFORN Canadian UFO Research Network (Reţeaua canadiană de cercetări
O.Z.N. – ologice)
4. CUFOS Dr. J. Allen Hynek Center for UFO Studies (Centrul de studii
O.Z.N. – ologice Dr. J. Allen Hynek)
5. CE IV Close encounters of the fourth kind (întâlnire neobişnuită de gradul IV)
6. FSR Flying Saucer Review (Revista Farfuriilor Zburătoare)
7. FUFORG Flyde UFO Research Group (Grupul de cercetări O.Z.N. – ologice
Flyde)
8. GEPAN Study group into novei atmospheric phenomena (Grupul de studii al fenomenelor atmosferice neobişnuite)
9. IFO Identified flying obiect (Obiect zburător identificat)
10. IURC Irish UFO Research Centre (Centrul irlandez de cercetări
O.Z.N. – ologice)
11. J. Met. Journal of Meteorology (Jurnalul de meteorologie)
12. MIB Men in Black (Oameni în negru)
13. MIT Massachusetts Institute of Technology (Institutul de tehnologie Massachusetts)
14. MOD Ministry of Defence (Ministerul Apărării)
15. Oz Fac or UFO triggered altered state of consciouness (Stări anormale declanşate de O.Z.N.-un soldate cu pierderea conştiinţei)

16. RPV Remotely piloted vehicle (Vehicul pilotat cu telecomandă)

17. SOBEPS Belgian UFO study group (Grupul belgian de cercetări

O.Z.N. – ologice)

18. UFORA UFO Research Australia (Cercetarea O.Z.N.-urilor – Australia)

ORGANIZAŢII DE CERCETARE A.O.Z.N. DIN LUMEA ÎNTREAGĂ

AFRICA

1. Cynthia Hinde, Box MP 49, Mt. Pleasant, Harare Zimbabwe, Africa

AMERICA DE NORD

2. CUFOS (Center for UFO Studies) 2457 West Peterson Avenue, Chicago, llinois, ÎL 60659, USA

3. CAUS (Citizens Against UFO Secrecy), PO BOX 218, Coventry.

Connecticut, CT 06238, USA

4. MUFON (Mutual UFO NetWork), 103 Oldtowne Road, Séguin, Texas.

TX 78155 – 4099, USA

5. CUFORN (Canadian UFO Research NetWork), PO BOX 15, Station A.

Willowdale, Ontario, M_2N 5S7. Canada

6. UFORIC (UFO Research and Investigation Centre, Canada), Dept 25.

1665 Robson Street, Vancouver, British Columbia, V6G 3C2, Canada

AMERICA DE SUD

7. CADIU, Cassila de Correo 218, c'ordoba, Argentina

8. ZBEDV CP 16 – 017, Correio de largo de Machado Rio, Brazii

AUSTRALIA

9. UFORA (UFO Research Australia) PO Box 229,

Prospect, South Australia.

5082

EUROPA

10. SOBEPS, 74 Avenue Paul Janson, B-1070, Brussels, Belgium

11. SVI, Oever 28, B-2000 Antwerp, Belgium

12. NUFOC, Jodenstraat 66/102, B-3800 St Truiden, Belgium

13. AESV, BP 324, 13611 Aix-en-Provence, France

14. CENAP, Eisenacherweg 16, D-6800 Mannheim 31, Germany

15. CISU, Corso Vittorio Emanuelle 108, 10121 Torino, Italy

16. UFO Norge, Boks 14, N-3133 Duken, Norway

17. V-J Ballester Olmos, Guardia Civil 9, D-16, 46020 Valencia, Spain

18. AFLU, PO Box 11027, S-60011 Norrkoping, Sweden

REGATUL UNIT AL MARII BRITANII

19. BUFORA (British UFO Research Association), Suite 1, 2C Leyton Road.

Harpenden, Herts AL5 2TL

20. NUFON (Northern UFO NetWork), 37 Heathbank Road, Stockport, Cheshire SK.3 OUP

21. SPI (Strânge Phenomena Investigations), 41 The Braes, Tullibody, Alloa, Scotland FK10 2TT

22. STUFO (Scottish UFO Research), 129 Langton View, East Calder, West

Lothian, Scotland EH53 ORE

23. CERES (Circles Efect Research Society), 3 Selbourne Court, Tavistock Close, Romsey, Hants S051 7TY

24. CCCS (Centre for Crop Circle Studies), 20 Paul Street, Forme, Somerset.

BAI 1 IDX

25. TORRO (Tornado and Storm Research Organization), 54 Forme Road, Bradford-on-Avon, Wiltshire BA 15 1LD

În Anglia puteţi recepţiona săptămânal informaţii despre cele mai noi ştiri, apariţii, conferinţe, cărţi şi activităţi din toată lumea O.Z.N.-urilor prin UFO CALL, serviciu prestat 24 de ore fără întrerupere de B.U.F.O.R.A., prin intermediul reţelei British Telecom (British Telecom NetWork). Din primăvara anului 1992 taxa este de 30 penny pe minut. Sunaţi la 0891 121886.

CUPRINS

Introducere 5

PARTEA I – ISTORIC

1. Povestea O.Z.N.-urilor 7

2. Obiecte zburătoare identificate (O.Z.I.) 46

3. Cercetarea bolţii cereşti pentru depistarea O.Z.N.-urilor 58

PARTEA A II-A – PUNCTE FIERBINŢI

4. Zonele de pe glob cele mai frecventate de O.Z.N.-un 75

PARTEA A III-A – COLECTAREA DOVEZILOR

5. De strajă pentru descoperirea cercurilor... 151

6. Fotografierea O.Z.N.-urilor 161

7. Recunoaşterea O.Z.N.-urilor 167

8. Nu sunteţi singur 175

9. Ce trebuie să faceţi dacă depistaţi un O.Z.N. 179

Bibliografie 185

Librării de unde se poate procura literatură de specialitate (cărţi şi reviste) 187

Acronime 188

Organizaţii de cercetare a O.Z.N. din lumea întreagă 189

Seria Enigmele Universului

Titluri apărute:

Charles Berlitz, TRIUNGHIUL BERMUDELOR, Incredibila poveste a dispariţiilor misterioase, traducere de Agop Bezerian, Bucureşti, 1995, 224 p.

«Horia Matei, ENIGMELE TERREI, I-II, Bucureşti, 1995, 364 + 364 p.

Mihai Gheorghe Andrieş, ENIGMELE OCEANULUI PLANETAR, Bucureşti, 1995, 304 p.

Mihai Gheorghe Andrieş, FASCINAŢIA COMORILOR, Bucureşti, 1995, 368 p.

Helmut Hofling, OZN, PREISTORIE, MONŞTRI. Marea carte a faptelor senzaţionale, traducere de Costache Popescu şi Maria Popescu, Bucureşti, 1996, 256 p. (epuizat);

Cornelia Petratu-Bernard Roidinger, MESAJE ALE UNEI ALTE CIVILIZAŢII. PIETRELE DIN DEŞERTUL ICA, traducere de Ana Maria Iosup, cu un cuvânt înainte de Horia Matei, Bucureşti, 1996, 224 p. (epuizat);

James Churchward, MU – CONTINENTUL DISPĂRUT, traducere de Ştefania Brăileanu, Bucureşti, 1996, 224 p. (epuizat);

Victor Kernbach, ENIGMELE MITURILOR ASTRALE, cu o postfaţă de I. Oprişan, Bucureşti, 1996, 288 p.

Paul Liekens, EFECTUL DE PIRAMIDĂ, traducere de Andreea Ionescu, 176 p.

Jenny Randles, ÎNCONJURAŢI DE OZN-URI, traducere de Agop Bezerian, 224 p.

În curs de apariţie:

a Mihai Gheorghe Andrieş, ULTIMUL ORAŞ AL ATLAN-TIDEI, 320 p.